NICOLAE C. DINU
UN CRIMINAL FEROCE
Roman poliţist

Dedic această carte colonelului Nicolae Biţu, fostul şef al formaţiunii judiciare din Miliţia Municipiului Constanţa şi echipei sale de ofiţeri harnici cu care a întreprins toate activităţile care au condus la descoperirea, cercetarea şi probarea faptelor pe care le-am tratat în cuprinsul ei.

În urmă cu doi ani, N. Biţu a plecat dintre noi şi merită o lacrimă pioasă şi o veşnică amintire, alături de familia sa.

15.08.2016
Autorul

PARTEA I
O CRIMĂ SĂVÂRŞITĂ ÎN VĂZUL LUMII. POPAS „CIŞMEA”.

Într-o zi de joi, după Decretul din 26 aprilie 1985 prin care erau eliberaţi din penitenciare peste 5.000 de infractori care fuseseră condamnaţi la pedepse până la cinci ani, la poarta închisorii şi-a făcut apariţia un autoturism Dacia 1300 alb care-l aştepta pe Costică Pavel.

Acesta ieşise pe poartă şi privea în lungul drumului deşi nu aştepta pe nimeni. Deodată şi-a simţit braţul stâng prins din spate de o mână bărbătească şi un glas gros i-a suflat la ureche:

— Bine ai venit printre noi! Hai mai repede să nu ne benocleze alţii! Maşina mea este după colţ.

Întorcând capul, Pavel l-a observat pe Dobre, fostul său „camarad” de suferinţă care reuşise să scape cu câteva luni mai devreme din acelaşi loc.

— Ce faci, măi? M-ai speriat, fir-ai să fii!

Au traversat drumul şi au mers la maşină, după care au continuat discuţiile sterile, simple banalităţi, până au ajuns la Constanţa.

— Unde vrei să te duc? Acasă, la vreo fată? întreabă Dobre, privind înainte unde se formase un şir de maşini la stopul indicat de semaforul electric.

— Te grăbeşti?

— Nu.

— Atunci hai la restaurantul Pelican să mai vedem feţe proaspete şi să aflăm noutăţi! Ce zici?

— De acord, răspunde Dobre, apăsând pe acceleraţie, în momentul când semnaforul şi-a arătat culoarea verde, iar coloana de maşini s-a pus în mişcare.

Au virat spre dreapta pe Bd. 1 Decembrie 1918, apoi pe str. Traian, după care s-au îndreptat spre Piaţa Ovidiu.

— Unde parcăm? a întrebat Dobre.

— În piaţă, chiar în faţa „Pelicanului”! Acum nu avem de ce să ne mai temem.

Au parcat maşina şi au intrat în local, unde erau, ca de obicei, o parte din vechii lor prieteni. La început nu au fost observaţi; strecurându-se încet spre mesele din fundul localului, unul i-a reperat şi a strigat:

— Bun venit în „Bârlocul hoţilor”, Costică! Ce bei?

— Un Martini cu gheaţă, a răspuns Pavel cu o voce groasă.

— Ca de obicei, deci, puşlama ce eşti! Nici nu vii să ne saluţi, deşi nu ne-am văzut de atâta vreme.

— Lasă asta! Ştii povestea beţivului? încearcă să abată scopul discuţiei, Pavel.

— Nu, care este? întreabă curios Moxu, că de el era vorba.

— Beţivul, după trei pahare se crede atotştiutor, după încă unul, atotputernic, încă unul şi este invincibil, apoi îi mai trebuie o scufie pe cap ca să se facă… invizibil.

— Bună glumă, numai că nu este cazul nostru, iar tu, sper că nu ţi-ai pus în gând să bei chiar cinci pahare de

Martini; mai întâi, nu mai eşti obişnuit după atâta vreme de abstinenţă, apoi nici nu este sănătos, răspunde Moxu, apropiindu-se cu scaunul de masa lui Pavel.

— Ce pot să-ţi spun eu acum e simplu: urăsc oamenii care trădează. Pe ăştia sunt în stare să-i execut cu mâna mea, spune Pavel mai în şoaptă, aplecându-se la urechea interlocutorului său, care se arăta binevoitor.

— La cine te referi în mod special?

— Lasă, că ai să afli tu mai târziu, acum hai noroc!

— Ce faci, Costică? i-a strigat Coroiu, zis John, de la o masă vecină, fost complice al lui Pavel la furtul anterior.

— Bine, dacă pot spune aşa. Tu ce faci? Că nu te-am mai văzut de la chestia de atunci, când tu ai scăpat.

— Tocmai voiam să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai lăsat numele departe de toată povestea.

— Te referi de la „operaţia” de la U.J.C.M?

— Da. Deşi acolo ideea mi-a aparţinut mie şi lui Dobre.

— Posibil, dar eu am fost primul care am gândit operaţia.

— Ceilalţi ce mai fac? Ion Proca, Vasile Mihai?

— E liber şi Proca, a mai rămas în „cuşcă” numai Vasile. Mai are vreo două luni de executat şi vine şi el, că dacă nu se certa cu gardienii, acum era aici cu noi, dar gura bate… ştii tu proverbul. Gardienii i-au făcut raport şi n-a mai prins „trenul” odată cu noi. El a avut 6 ani de executat.

— De Soavă ce mai ştii? întreabă John.

— Care? ăla cu „pontoarca” de zicea că l-a priponit Mr.

Tianu?

— Da, Şoavă, ăla blondul căruia-i ziceam Malacul.

— A scăpat mai înainte cu „condiţionalul”.

— Deci este şi el liber? a spus acesta, rămas pe

gânduri.

— Măi, să ştii că ar trebui să-i pupăm tălpile lui Ceauşescu, că face el ce face şi se mai gândeşte la noi.

— Da, măi, Moşulică e om de suflet, nu degeaba a pătimit el pe la Doftana, Tg. Jiu şi în alte închisori, care mai de care mai împuţite, a precizat Pavel filosofic.

— Bă, n-ar strica să dea astfel de decrete mai des, a intervenit John.

— Poate mai dă un decret şi în apropierea Congresului Partidului care mi se pare că va avea loc în noiembrie, a intervenit Moxu.

— Nu e în noiembrie, sare John, poate în octombrie.

— Când o fi, numai să-i dea prin gând să mai dea un decret de amnistie şi graţiere, că am şi eu vreo doi gealaţi pe care abia îi aştept; unul stă de patru ani închis.

— Ar fi bine să dea decrete cât mai des, zice altul.

…Toţi credeau că au scăpat pe baza Decretului de amnistie şi graţiere, ceea ce nu era adevărat, deoarece ei erau recidivişti şi nu beneficiau de acea clemenţă; trecuseră, însă, prin comisia pentru liberare condiţionată.

— Bă, mai bine ar fi să dea mâncare, căldură mai multă şi lumină în case şi în oraş, că uneori nici nu vezi pe unde mai mergi, spune Dobre, oftând amarnic. Numai aşa mai scade numărul celor care fură, tâlhăresc sau simt pe piele proprie foamea şi frigul.

— Mă, tu mai bine te făceai poliţist, văd că prea ai grijă de „teaşca” altora, sare Moxu. Cine se descurcă, trăieşte bine, face bani, chiar şi din piatră seacă, care nu se descurcă, lasă-l să facă foamea.

— Nu orice fleţ face bani, bă, băiete. Pentru asta trebuie să ai „schepsis”, să-ţi meargă „bibilica”. Crezi că AI Capone şi alţi colaboratori ai lui aşteptau să le dea statul lumină, căldură, hrană, băutură? îşi dă cu părerea John, făcând semne cu mâna, care ar fi însemnat „Ehei, ăştia erau deştepţi, capete nobile”.

— Lasă-l, măi, pe AI Capone! Asta era de mult, iar noi trăim deja în secolul vitezei şi al zborurilor coemice, a

intervenit Pavel, ca unul care ştie multe.

— Ce vrei să spui, Costică?

— Păi, tehnica noastră poate fi altfel folosită. Nu mai departe „pontoarca” studentului de la Institutul de Marină pe care a folosit-o şi Şoavă, nu le-a adus destule bunuri şi bani? Important să ai aproape oameni care să vină cu idei utile şi să acţionezi repede, fără urme şi prea mult zgomot şi, mai ales, să nu te prindă. Ei au căzut pentru că nu şi-au luat măsuri sigure.

— Asta e mai greu acum. S-au mai deşteptat şi sticleţii noştri şi au redus treptat timpul de la data comiterii faptelor şi până la descoperirea lor.

— Important este să nu te prindă, zice Pavel.

— E greu, mai ales că au şi „limbi” plasate printre noi, care ciripesc şi gata, pun laba pe tine.

— Măi, era în închisoare un inginer electronist, o minte desfundată, ce mai... Fusese condamnat pentru furturi din casele de bani şi din diferite alte locuri bine păzite, asigurate cu sisteme de alarmă.

— Păi, bine, mă, inginerii electronişti sunt bine plătiţi, pentru că sunt puţini şi sunt căutaţi, a spus Dobre cu un glas de reproş. Ăsta ce căuta să fure?

— Nu fura el, era numai „creierul” acţiunii în sine, alţii acţionau, el doar făcea planurile şi tehnica. L-am văzut la treabă în închisoare, când i-a montat comandantului un sistem de alarmare la birou. Omul e mare, domnule, are cap!

— Cum zici că îl cheamă pe electronist? se interesează Moxu, ca din întâmplare.

— Nu ştiu. Toţi îi spuneau Gelu sau aşa ceva.

— Ai dreptate, încuviinţează John. Dacă ai în „echipă” un cap deştept ca inginerul de care povesteşti, poţi „dibui” şi banii din bănci, nu numai casieriile.

— Mai bei un Martini? întreabă Moxu.

— Da, încuviinţează Pavel, din cap. Merge!

— Ospătar! Hai, măi, Traiane, odată! Aştepţi să te

strig până răguşesc? îl ceartă John pe chelnerul care se apropie în fugă cu tava pe care odihneau trei Martini cu gheaţă. Când îţi fac semn să vii imediat, că altfel îţi tai „simbria”, adaugă acesta, însoţindu-şi ameninţarea cu un zâmbet sever.

— Da, domn şef! răspunde scurt ospătarul, luând o figură umilă, de om ascultător, slugă docilă.

— Acum du-te, dar fii atent aici la noi!

— Traiane, două votci mari! strigă o voce baritonală de pe latura dinspre uşă.

— Vineee! răspunde profesional, ospătarul.

— Mă, Traiane, tu ne cam neglijezi de la o vreme, îi reproşează „vocea”. Sau banii noştri nu merg?

— Nu e vorba de asta, dar eram ocupat. De două zile sunt singur şi fac faţă mai greu când sunt mulţi clienţi.

— Ia vezit, tu! Ai grijă cum te porţi cu mine!

CAP I INFRACTORUL DISPARE ŞI NIMENI NU-L CUNOAŞTE

Era pe 5 august, duminica la ora 17.30, o zi în care la miliţia locală fusese linişte, iar lucrătorii îşi alungau plictiseala jucând biliard într-o sală mai retrasă. Peste tot domnea o acalmie neobişnuită în alte zile de lucru.

Telefonul ofiţerului de serviciu sună prelung, iar de la celălalt capăt al firului o voce precipitată anunţă:

— Este un om mort aici, domnule! Alo! Alo!

— Liniştiţi-vă şi spuneţi mai clar ce s-a întâmplat! îl îndeamnă ofiţerul de serviciu, plut. Gimpirea.

— Aici, la popasul Cişmea, un om a fost omorât şi se află căzut în apropierea staţiei de autobuz.

— Cine l-a omorât? îl cunoaşteţi?

— Nu, pentru că a fugit foarte repede. Veniţi aici că omul e mort!

— Dumneavoastră cine sunteţi? întreabă ofiţerul de serviciu, dar aude tonul în receptor. A închis, a spus el cu ciudă.

După o scurtă pauză de gândire, formează numărul

telefonului de acasă al lt. col. Biţu, şeful formaţiunii judiciare şi-i răspunde un glas de copil:

— Alo! Bună ziua! Tăticul este acasă?

— Da, staţi că vi-l dau imediat! răspunde fetiţa, pentru că Biţu are trei fetiţe frumoase şi isteţe ca şi el.

— Da, răspunde col. Biţu, eu sunt.

— Tovarăşe colonel, sunt plutonierul Gimpirea. Cu câteva minute în urmă a sunat un bărbat şi m-a anunţat că la popasul Cişmea, în staţia de autobuz, se află un tânăr omorât de un altul, care a reuşit să fugă de la locul faptei. Agresorul şi victima sunt, deocamdată, necunoscuţi, cel care ne-a informat despre faptă nu a putut da alte amănunte.

— Sună-l pe cpt. Jarnea şi spune-i să formeze imediat o echipă operativă, să treacă cu maşina pe la mine să mă ia! După aceea să dai telefon la procurorul de serviciu!

Anunţă-i şi pe cei de la Inspectorat să trimită la locul faptei „Laboratorul criminalistic” şi un câine de urmărire! Ai înţeles, Marine?

— Am înţeles! răspunde sec Pit. Gimpirea.

Când a sosit maşina miliţiei, col. Biţu aştepta pe aleea din faţa blocului în care locuia.

— Să trăiţi, Şefu’! îl salută Cpt. Jarnea, când acesta a deschis portiera din dreapta maşinii.

— Hai, noroc, băieţi! Sunteţi toţi, aşa cum i-am ordonat ofiţerului de serviciu? spune Biţu, căutându-i cu privirea pe cei aflaţi în interiorul maşinii.

A urcat pe bancheta din faţă şi i-a spus şoferului:

— Dă-i bătaie! Ai, însă, grijă să nu ne faci pilaf!

— Cum aşa, tovarăşe colonel? spune pit. maj. Surdu Ion, şoferul de serviciu. Aşa mă cunoaşteţi dumneavoastră?

Biţu se întoarce spre Jarnea care ţinea pe umeri haina.

— Poate te hotărăşti şi tu să îmbraci haina şi s-o închei cum se cuvine!

— Îmi este cald, şefu’, răspunde acesta din urmă, dar îmbracă haina, clătinând capul într-o parteţi în cealaltă şi mormăi.

— Ce ştim despre crimă? se adresează impersonal Biţi.

— Deocamdată este vorba de un tânăr de circa 30 ani, înjunghiat în apropierea staţiei de autobuz de la popasul Cişmea. Autorul, tot un tânăr a fugit prin vii spre ferma nr. 7 Ovidiu. Poate aflăm mai multe când vom ajunge acolo, spune Jarnea dintr-o suflare.

— Martori sunt?

— Par să fie doi, dar nu sunt sigur. Vom vedea acolo.

Ajunşi la locul faptei, au găsit victima – un tânăr de 25 – 30

de ani – căzut cu capul în iarba de lângă gardul de beton care împrejmuia curtea castelului de apă şi incinta restaurantului popas

Cişmea, iar lângă el o baltă mare de sânge, care lăsase pe tricoul victimei două dâre late, pornind din partea de sus a toracelui spre abdomen.

— Caută doi martori asistenţi şi începe cercetarea amănunţită a locului faptei! ordonă Biţu, privindu-l în ochi pe Jarnea. Vezi să nu-ţi scape niciun amănunt!

Frâncule! Execută fotografierea aşa cum ai învăţat, iar la urmă să faci şi câteva poze cu cei care asistă, adică persoanele curioase care se strâng înjur! Ştii de ce?!

— Am înţeles! a răspuns acesta ostăşeşte.

Între timp a sosit şi laboratorul criminalistic de la Inspectoratul Judeţean de Miliţie, care a primit sarcini specifice, iar instructorul câinelui de serviciu, după ce câinele a mirosit cadavrul victimei, a pornit-o spre ferma 7 Ovidiu, trăgând furios de lesă, pe urmele făptuitorului.

— Unde sunt martorii? l-a întrebat col. Biţu pe subofiţerul Badalache, venit de la postul de miliţie din comuna Ovidiu pentru paza locului faptei.

— Sunt doi, deocamdată, se află la uzina de apă.

— Bine. Merg eu înăuntru să stau de vorbă cu ei, iar voi căutaţi să identificaţi şi alte persoane care i-au văzut împreună, precum şi cei care îi cunosc.

Căpitanul Gheorghe Jarnea era un bărbat de aproape doi metri, bine clădit, respirând forţă prin toţi porii; era un adevărat gigant, cu mersul său greoi, ca de elefant, pe nişte picioare cu numărul 48, care-l obligau să poarte pantofi numai pe comandă, împlinea vârsta de 32 de ani, deşi încă tânăr, avea trăsăturile aspre ale feţei care încadrau ochi ageri şi pătrunzători.

Procedând cu meticulozitate, a întocmit schiţa şi procesulverbal de cercetare al locului faptei, apoi a pornit şi el să se intereseze de persoanele care au văzut victima şi agresorul înainte şi în timpul consumării faptei.

Lt. col. Biţu a găsit în curtea castelului de apă pe cei doi martori: Cazangiu Nicolae şi Vasile Barbu care-i văzuseră pe cei doi, victima şi agresorul, în timp ce se deplasau, mergând alături, pe lângă gardul de beton. Deodată au văzut victima că îşi îndoaie picioarele şi cade pe asfalt, iar celălalt o ia la fugă spre Ferma 7 Ovidiu. Amândoi i-au văzut din spate şi nu prea sunt în măsură să-l descrie pe agresor.

După ce le-a luat şi declaraţiile scrise celor doi martori, Biţu s-a întors la locul faptei.

— Gata, băieţi? a întrebat el.

— Gata, şefu'! a răspuns Jamea, dar consider că ar trebui să-i audiem şi pe cei din personalul restaurantului.

— Aşa vom proceda, a încuviinţat Biţu. Gică, dă-mi o ţigară! Ale mele au rămas acasă, din grabă, justifică el gestul.

— Iese ceva, şefu'? întreabă Jarnea, în timp ce îi întindea pachetul de ţigări desfăcut. Îl cunoaşte cineva pe autor? Noi nu avem decât date sumare.

— Nimeni, spune Biţu dezamăgit. Culmea ar fi să nu fie cunoscută nici victima. Descrierea lor este sumară.

— Îl cunoaşte o ospătară din local. Spune că îl cheamă Ion Proca şi este din comuna Ovidiu, intervine

Rusu în discuţie.

— I-ai luat declaraţie ospătarei? se adresează lui Jarnea.

— Da, dar aş vrea să discutaţi şi dumneavoastră cu ea. Are mai multe să ne spună, răspunde Jarnea, după ce i-a aprins ţigara cu bricheta pe care o ţinea în mână, aprinsă, încă.

— Ar fi bine să găsim nişte martori credibili. Ştii că ei fac, în general, descrieri generale, pe când pe noi ne interesează mai mult caracteristici individuale, specifice, pentru a forma un cerc de bănuiţi şi portretul robot.

— Deocamdată nu avem nimic concret, spune Jarnea.

— Martorii care l-au văzut spun că era un tânăr cam de 1.70 metri, vârsta între 25 – 30 de ani, corp atletic, tuns scurt, îmbrăcat în blugi albaştri cam purtaţi şi un tricou, tot albastru, dar cu dungi orizontale de culoare deschisă – poate albe.

— Înseamnă că tot avem ceva. Părul lui scurt ne spune că ar putea fi dintre liberaţii din închisoare de dată mai recentă, poate, dintre cei cu Decretul din mai a.c., comentează Jarnea.

— Spune şi nu spune prea mare lucru. Vom vedea ce ne spun şi ceilalţi martori din restaurant. În orice caz este o faptă urâtă, iar informaţiile sunt prea puţine pentru a ne pune pe urmele infractorului, spune Biţu. Să vedem ce ne spune şi personalul restaurantului, a adăugat el, îndreptându-se spre popasul Cişmea.

Dinspre ferma 7 Ovidiu se apropia serg. major Savu cu câinele de urmărire, care încă mai gâfâia. Câinele „Sergent” mergea cu capul în jos şi scâncea din când în când.

— Ce are câinele, Savule? l-a întrebat Biţu.

— Plânge, tovarăşe colonel. Aşa face de fiecare dată când pierde urma, deşi i se întâmplă foarte rar. Refuză şi hrana în ziua respectivă şi se manifestă nervos.

— Până unde a mers?

— Până în faţa clădirii principale din fermă, iar când

am ajuns pe aleea care duce spre şoseaua Aurel Vlaicu, s-a oprit şi s-a învârtit pe loc, fără a mai încerca să se îndrepte pe o altă direcţie, cu toate încercările pe care le-am făcut cu el.

— Poate infractorul nu a părăsit incinta fermei, s-o fi ascuns prin încăperile de acolo, a spus Biţu.

— Dacă era acolo îl găsea câinele, dar nu e. A mai rămas echipa de cercetare să scotocească fiecare încăpere şi dependinţele, precum şi împrejurimile.

— Cum a putut să dispară atât de repede? şi-a manifestat nedumirirea Jarnea.

— A avut destul timp, l-a liniştit Biţu. Până când a dat martorul telefon, până când ofiţerul de serviciu a sunat la mine, apoi formarea echipei de cercetare, drumul până la fiecare pe acasă făcut cu maşina, apoi până când am ajuns aici şi am pornit pe urmele lui, s-a tot dus, Gică. Pe mine mă intrigă numai modul cum a reuşit să-şi piardă urma de la fermă mai departe. Asta s-a produs numai dacă a reuşit să urce într-un mijloc de transport, maşină, căruţă ori călare pe un cal, altfel nu-mi explic. Du-te în fermă şi verifică dacă în intervalul de timp „critic” a ieşit din fermă vreun mijloc de transport! Vezi ca echipa de acolo să scotocească bine toate clădirile, dependinţele, coteţele şi dormitorul muncitorilor sezonieri ai fermei!

— Şefu’, dacă ăsta este vreun psihopat?

— Este posibil, vom lua în calcul şi acest aspect. Numai că martorii spun amândoi că victima şi agresorul mergeau pe lângă gardul de beton ţinându-se de după gât, ca doi amici şi atunci când a „alunecat” pe asfalt „ei au crezut că era rezultatul stării de ebrietate. Abia când l-au văzut pe agresor traversând şoseaua şi apoi dispărând în viile fermei, au înţeles că ceva s-a întâmplat şi s-au dus lângă el, prilej cu care au constatat că era plin de sânge.

— S-ar putea să nu se fi cunoscut. Sunt destule cazurile când unii se întâlnesc pentru prima dată într-o cârciumă, beau împreună, se împrietenesc datorită euforiei alcoolului, iar când se trezesc din beţie, nu-şi mai

aduc aminte de nimic. Acesta o fi şi cazul lor.

— Mai dă-mi o ţigară, te rog!

După ce a tras două fumuri zdravene în piept, s-a întors cu faţa spre subordonatul lui şi i-a spus:

— Gică, în meseria noastră nu se cade să ne respingem ipotezele unul celuilalt, ci să le acceptăm; aşa cum ne-a învăţat practica; de multe ori o ipoteză, care la început părea minoră, s-a dovedit, până la urmă, a fi singura care a dus la rezolvarea cazului.

— A fost o părere, şefu', vă rog să mă scuzaţi!

— Oricine ar fi, trebuie urgent descoperit, deoarece constituie un pericol pentru societate şi trebuie izolat.

— Cred că veneau amândoi de la restaurant, că victima miroase puternic a băuturi alcoolice.

— Criminalul este un tip foarte curajos, dacă a ales să-l înjunghie în prezenţa cetăţenilor aflaţi în staţia de autobuz şi prin apropiere, ziua, pe lumină, comentează Biţu, privind în lungul şoselei.

— Dacă a fost şi beat, n-a mai realizat pericolul la care se expune, în sensul de a fi prins sau cel puţin recunoscut, a scos cuţitul şi a acţionat prompt.

— Bănuiesc că între ei a avut loc o discuţie mai tare, probabil ameninţări sau jigniri dure care au declanşat conflictul. Agresorul, se pare că este destul de experimentat şi sigur în mânuirea cuţitului, de vreme ce, după ce a aplicat loviturile, a părăsit locul faptei, fără a mai verifica dacă victima a decedat. A avut totuşi timp să-şi şteargă lama cuţitului pe pantalonii victimei, lăsându-i sângele.

— Da, se vede urma de ştergere a cuţitului pe piciorul drept care este întins. Pe piept are două dâre lungi.

— Du-te la fermă şi face ţi-am n spus! Eu voi merge la restaurantul Cişmea să discut cu oamenii localului. La plecare a mai aruncat o privire spre victimă.

— Vedeţi că ospătară care i-a servit pe cei doi este o fată blondă. Cunoaşte victima şi are să vă spună şi alte

lucruri legate de aprovizionarea localului şi de felul cum se încasează banii etc.

— O cunoşti tu?

— Astăzi am discutat cu ea la repezeală, dar nu am avut vreme să-i iau şi declaraţia scrisă.

— Bine. Acum mergi şi face ţi-am spus, după care vii la local să mă ajuţi să audiez martorii!

Frâncule! strigă el la ofiţerul criminalist. Vino puţin! După ce termini, fa şi nişte fotografii „curioşilor” din zona locului faptei! Ştii de ce.

— Am înţeles! a răspuns acesta scurt.

Intrând în local, Biţu a stat, mai întâi, de vorbă cu responsabilul, care i-a spus ceva repede şi l-a rugat să nu-i reţină oamenii la discuţii, că are nevoie de ei, fiind aglomeraţia.

— Tovarăşe responsabil, aici e vorba de o crimă, a fost luată viaţa unui om, iar noi trebuie să descoperim pe agresor cu orice risc, nu este o joacă.

Te atenţionez, deci, că nu am de gând să mă folosesc de adevăruri spuse pe jumătate, aşa cum încerci dumneata să faci aici, cu mine. Ce legătură ai dumneata cu criminalul?

— Vă rog să mă credeţi că nu cunosc pe niciunul dintre ei. Unii dintre ospătari spun că-l cunosc pe tânărul care a murit, a adăugat, precipitat.

— Cheamă-i pe ospătarii care-i cunosc!

— Maria! Maria! strigă responsabilul din uşa biroului său. Vino încoace! spune el, făcându-i şi un semn de chemare cu braţul.

— Luaţi loc! s-a adresat Biţu ospătarei. Dumneata poţi să mergi să-ţi vezi de treburi! i-a spus responsabilului apoi şi-a întors privirea spre ospătară. Aştept să-mi spuneţi tot ce ştiţi!

— Păi, despre Ion Proca le-am spus colegilor dumneavoastră, că este din comuna Ovidiu, dar pe celălalt nu-l cunosc, este prima dată când l-am văzut. Au intrat amândoi în restaurant şi s-au aşezat la o masă mai din

fund, cerând vin; le-am servit două sticle de vin Murfatlar cu apă minerală, iar la sfârşit au plătit şi au plecat. După vreo zece minute am auzit ţipete afară, iar când am ieşit, am auzit „l-a omorât, domnule, e mort”. M-am apropiat şi eu de locul unde era mortul şi am văzut că era Ion Proca. Asta este tot ce ştiu.

— Când i-ai servit, cred că i-ai auzit discutând, cel puţin în timpul când desfăceai sticlele şi turnai în pahare.

— La început nu prea au vorbit, dar după ce au băut primul litru de vin au început să vorbească, dar nu înţelegeam nimic, parcă vorbeau o limbă păsărească.

— Vorbeau în argou, aşa ca golanii?

— Da, da, cu nişte cuvinte, aşa, ca la mahala, unele chiar indecente, pot să spun, dar restul nu înţelegeam.

— Cum arăta celălalt? Aspectul feţei, păr, ochi, înălţime, îmbrăcăminte? Tot ce ştii şi ai reţinut interesează.

— Era tuns scurt, să fi avut părul trei centimetri, şaten, o faţă lată, cu un nas cam mare, urechile erau şi ele cam mari şi puţin blegi, adică depărtate de cap; era îmbrăcat cu pantaloni de blugi albaştri, cam uzaţi şi un tricou albastru închis cu dungi albe, cam atât îmi aduc aminte.

— Era tânăr, mai în vârstă? insistă Biţu.

— Eu ştiu? Să fi avut 25 – 30 de ani. Poate mai mult.

— Cum îi spunea Ion Proca? Cum îl numea?

— Nu l-am auzit cât am sta pe lângă ei.

— Bine. Acum să-mi spui tot ce ştii despre localul Popas Cişmea! Cum vă aprovizionaţi? Cine însuşeşte banii? Tot ce ştii. Te asigur că voi păstra secretul.

După un timp de tatonări, Biţu a reuşit să afle o serie de neajunsuri privind filiera prin care responsabilul localului „făcea rost” de bani şi nu puţini, aducând în unitate mărfuri alimentare din magazinele alimentare (salam, brânză, caşcaval, măsline, ţuică etc) pe care le comercializa la preţ de restaurant, diferenţa luând calea ştiută; a numit şi magazinele cu care se tranzacţionau

aceste mărfuri, precum şi un maistru de la abatorul oraşului care îl aproviziona cu came şi preparate din carne.

Au fost audiaţi şi alţi martori, unii dintre ei consumatori, de la care au fost obţinute aproximativ aceleaşi semnalmente ale agresorului, dar nimeni nu-l cunoştea.

La plecare, Biţu a dispus ridicarea paharelor şi a sticlei care se presupunea că au fost pe masa celor doi – victimă şi agresor – însă acestea se aflau amestecate pe un suport de la bucătărie cu altele, făcându-l pe ofiţer să se îndoiască de rezultat.

Când a ajuns din nou afară, Biţu a văzut mulţi oameni în jurul cadavrului, iar pe trotuar îl aşteptau cpt. Jarnea, Rusu, Timaru şi alţi doi poliţişti care discutau cu câţiva tineri.

— Gică, vezi dacă au chemat o ambulanţă să-l ia pe decedat şi să-l ducă la morga, Să-l însoţească Timaru, iar tu şi cu Rusu să continuaţi investigaţiile.

— Am adus de la dormitoarele fermei trei persoane care nu au viză de reşedinţă în buletinul de identitate şi…

— Lasă-iacum! Ia-le datele din buletin şi spune-le să meargă înapoi! îşi spun eu de ce, mai târziu.

Jarnea le-a luat datele de identificare, le-a dat drumul şi a revenit lângă şeful său.

— Ce ai stabilit la fermă în legătură cu ce ţi-am spus mai înainte?

— Tocmai voiam să vă raportez, dar hai mai departe de aici! Cam pe la ora 17.30 din fermă a plecat o căruţă cu cai pe care o conducea un bătrân sau în orice caz, un om mai în vârstă. Nu a văzut nimeni din fermă dacă era singur sau cu altcineva, aşa încât e greu de spus cum stau lucrurile.

— Te duci cu Rusu şi-l aştepţi pe căruţaş când se întoarce şi află de la el situaţia. Nu ştiu ce îmi spune că agresorul a ieşit din fermă cu această căruţă. Eu merg la sediul miliţiei să raportez şefului ce am făcut şi să

întocmesc un plan cu măsurile necesare în vederea prinderii autorului crimei. Vă aştept acolo pentru a hotărî ce avem de făcut în continuare.

Ajuns la sediul miliţiei locale, Biţu l-a sunat pe lt. col. Alexandru Gheorghe – şeful miliţiei şi i-a raportat de producerea omorului şi măsurile pe care le întreprinsese.

— Aşteaptă-mă că vin şi eu acolo!

A traversat strada de la domiciliul său şi a intrat în incinta sediului miliţiei, mergând la Biţu în birou.

— Ia zi, Nicule, sunt perspective pentru prinderea autorului?

— Slabe, în prezent. Nimeni nu-l cunoaşte pe agresor. Cu excepţia câtorva semnalmente sumare, nu deţinem niciun fel de date care să ne ajute la identificarea lui. Voi încerca să-i întocmesc portretul robot şi să-l multiplicăm, pentru a se ajunge unde trebuie, după care să continuăm investigaţiile.

— Să întocmeşti un plan de măsuri şi să dăm alarma!

— La planul de măsuri tocmai lucram, dar consider că nu este oportun să alarmăm toate cadrele până când nu avem datele necesare, ca să ştim ce vartebui să caute fiecare. Propun să aprobaţi ca mâine la ora şase să folosim cele două schimburi de agenţi de ordine, însoţiţi de zece lucrători de judiciar pentru a scotoci ferma nr. 7 Ovidiu, cartierul Palazu Mare şi comuna Ovidiu, folosind şi subofiţerii acestui post de miliţie. De instruirea şi dirijarea lor răspund eu, personal.

În timpul discuţiei, în uşă s-a auzit o bătaie.

— Intră! a răspuns Biţu.

În pragul uşii şi-au făcut apariţia căpitanii Jarnea şi Rusu care au fost îndemnaţi să înainteze în încăpere.

— Ce-aţi făcut? i-a întrebat Biţu.

— Am identificat căruţaşul. Aţi avut dreptate cu privire la agresor, cu căruţa a ieşit din fermă. Căruţaşul spune că din cauza zgomotului produs de roţi pe pavajul din pietriş nici nu l-a auzit când s-a urcat în căruţă, abia pe şoseaua asfaltată, când a ajuns în dreptul parcului, l-a

văzut sărind din căruţă şi s-a îndreptat spre noul stadion de lângă blocurile din cartierul Badea Cârţan, furişându-se printre copaci.

Căruţaşul zice că nu a vorbit cu el, iar de văzut, l-a văzut puţin din profil şi mai mult din spate. Îl descrie aproximativ la fel ca şi martorii de la Cişmea.

Mai departe, am pornit pe urmele lui, scotocind parcul, apoi am intrat puţin pe stadion, însă s-a întunecat şi nu am reuşit să vedem mare lucru. Dacă ar fi fost dintre muncitorii de la fermă, l-am fi prins, deoarece am stat ascunşi în apropierea porţilor până când s-a întors căruţaşul iar după aceea am cercetat cu grijă drumul până la stadion şi nimic, a oftat Jarnea.

— Rămâneţi aici să definitivăm planul de măsuri! Pentru mâine vom acţiona la ferma Ovidiu, la Palazu Mare şi în comuna Ovidiu. Rusule, ia telefonul şi sună-i pe Gheorghiţă, Timaru, Târpan, Mihuţă, Diaconu, Manea, Breazu şi Bogoi! Să fiţi toţi la sediu mâine la ora 5.30.

— La popas Cişmea nu facem control, şefu'? Şi la ferma 7 Ovidiu e un adevărat viespar; cei pe care i-am adus noi acolo nu aveau viză, dar sunt alţii care au venit numai pentru a se ascunde acolo, nu să muncească; ei dorm până la ore târzii, nu se scoală la ora cinci să plece la lucru ca orice muncitor paşnic, a turuit Jarnea pe nerăsuflate.

— Tocmai asta vom face, folosim la fermă şi echipa pe care ar trebui s-o desemnăm pentru Cişmea.

— Să înţeleg că renunţăm să controlăm popasul? a continuat să întrebe Jarnea cu o mină mirată.

— Da, acolo vor acţiona ofiţerii de la economic. I-am dat toate datele lui Antonaru şi el ştie ce are de făcut. În altă zi vom merge şi noi împreună cu lucrătorii de la evidenţa populaţiei, prilej cu care vom controla şi barăcile de la campingul Cişmea.

Dimineaţa a fost plină de surprize. De la dormitoarele fermei 7 Ovidiu au fost aduse opt persoane care locuiau fără forme legale, din care doi urmăriţi general de către

miliţia Galaţi, altul de Piatra Neamţ; în comuna Ovidiu, vecin cu mama lui Ion Proca, locuia în gazdă numitul Horia Buta din localitatea Tazlău, care a părut suspect de la primele verificări făcute, deoarece nu avea un loc de muncă şi mirosea a băuturi alcoolice.

— De când locuieşti aici? l-a întrebat cpt. Rusu.

— Din luna iulie, a răspuns Buta.

— Să nu-mi spui că şi munceşti undeva!

— Ba, tocmai, tai lemne la diferiţi cetăţeni pe unde găsesc. Am aici toate sculele, arată el spre colţul cernerei unde avea un fierăstrău, un topor, ciocan, cleşte, briceag şi o lingură, ultimele într-o traistă din pânză de sac.

— Unde ai fost duminică?

— Toată ziua am stat în casă că nu m-am simţit bine. Sâmbătă am tăiat lemne prin oraşul Constanţa împreună cu alţi doi cunoscuţi de-ai mei, după care am mers la restaurantul Tic-Tac şi am băut până la ora 22.00.

Am cam lăcomit la băutură şi toată ziua am bolit, că nici acum nu mi-am revenit.

— De ce ai fost condamnat?

— Apoi, pentru furt de lemne din pădure, acolo la Tazlău şi mi-au dat şase luni. După liberare n-am mai mers acasă că îmi este ruşine de oamenii din sat.

— Şi ai venit la Constanţa să ne faci nouă de lucru. Aici nu te cunoaşte nimeni şi nu-ţi mai este ruşine de oameni, poţi să faci orice, la apostrofat Rusu.

— Dar nu fac nimic rău, încerc să muncesc şi eu şi să mă hrănesc.

— Ai mai fost găsit de organele miliţiei?

— Da, odată, la Constanţa. Am fost amendat la Decretul 153/70, pentru viaţă parazitară, în 20 iulie.

— Îl cunoşti pe Ion Proca?

— Da, este vecin cu gazda mea. S-a liberat din penitenciar odată cu mine, la 29 aprilie. Am auzit-o pe mama lui că a fost omorât, dar eu nu am mai vorbit cu el de aproape o lună de zile pentru că mă întorc mereu

noaptea.

— Cine crezi că l-ar fi putut ucide?

Întrebarea era destul de grea, iar Buta a ridicat din umeri, mirat că i se adresează tocmai lui, dar a clătinat din cap şi a dat un răspuns care l-a surprins pe ofiţer:

— Cred că tot „de-ai lor”, vreau să spun dintre cei cu care a făcut puşcărie şi cu care se cunoştea mai de mult.

— De ce spui asta?

— Păi, domnule ofiţer, în penitenciar sunt fel de fel de oameni care mişună în permanenţă, fac planuri pentru ziua când se vor libera, discută despre obiectele pe care le-au ascuns, îşi vând „ponturi” între ei şi plănuiesc cum să dea lovitura, multe alte fapte; se cunosc şi se împrietenesc oameni care până atunci nu s-au mai văzut niciodată.

— Cu cine umbla Proca prin penitenciar? Sigur avea şi el prieteni acolo.

— Nu pot spune nimic despre asta pentru că eu am fost într-o altă secţie care lucra în câmp spre Nazarcea, nu eram în secţie cu Proca.

— Bine, vom mai vedea. La ora 10.00 să fii la sediul Miliţiei Municipiului Constanţa. Buletinul rămâne la mine.

— Aoleu, trebuie să fiu la ora zece şi jumătate la o întâlnire cu oamenii cu care muncesc; urma să tăiem lemne pe str, Şoseaua din Vii.

— Eu te aştept la Miliţie şi nu vreau să ne certăm!

— Vin negreşit. Cu ei văd eu ce fac.

La ora opt a urmat o şedinţă de lucru cu toate cadrele unităţii, prilej cu care au fost aduse la cunoştinţă faptele şi măsurile luate, precum şi celelalte activităţi hotărâte în vederea descoperirii autorului crimei de la Cişmea. Fiecare lucrător a primit ordine precise iar la sfârşit au fost distribuite fişe şi portretul robot al presupusului autor, însoţit de un scurt istoric şi semnalmentele obţinute.

Au continuat acţiunile la căminele de nefamilişti şi în containere, iar liberaţii din penitenciare au fost verificaţi la domiciliile lor şi chiar la locurile de muncă, unii fiind aduşi,

pentru cercetări, la sediul Miliţiei.

Date despre crima de la Cişmea au fost comunicate şi ziarului local, în care a apărut un articol, în urma căruia au început să sosească unele informaţii, în care diferite persoane îşi dădeau cu părerea despre cazul prezentat.

Într-una din zile, ofiţerul de serviciu primeşte un apel telefonic de la un anonim:

— Alo! Domnule ofiţer, am citit articolul din ziar. Dumneavoastră căutaţi pe cel care a omorât tânărul de la popasul Cişmea?

— Aveţi dreptate, încă îl mai căutăm.

— Eu am auzit că este unul, Săpunaru, din str. Dreptăţii, al B2, ap. 50. Căutaţi-l acolo.

— Alo! Alo! De unde vorbiţi? Alo! Na, că a închis.

Binevoitorul nu a vrut să-şi spună numele şi nici adresa, dar pit. Gimpirea, cu care vorbise, a raportat imediat despre aceasta lui Biţu, pentru a nu se pierde informaţia, indiferent dacă aceasta era adevărată sau nu.

— Dacă mai sună, ai grijă, Marine, să-l ţii pe fir mai mult ca să-l localizăm!

— Dacă mai sună, dar ştiu eu dacă…

— Asta am spus şi eu, dacă mai sună să ai grijă.

După ce Gimpirea a părăsit încăperea, Biţu s-a adresat lui Jarnea, care zâmbea discret:

— Ce zici de asta, Gică?

— Cacealma, şefu'\ Cine ştie ce netrebnic vrea să-şi bată joc de noi sau să-i facă rău cuiva? De unde ştie el adresa exactă a celui pe care-l denunţă?

— Trebuie, totuşi, să verificăm informaţia. Nu strică să aflăm ce se ascunde aici, chiar dacă nu dăm de autor. Ia maşina şi mergi până acolo, dar procedează cu multă discreţie, să nu deranjăm.

— Am înţeles, dar sunt aproape convins de pe acum că o fac în zadar. Asta poate fi vreun terchea-berchea pe care noi l-am sancţionat în cine ştie ce împrejurare, iar acum a găsit prilejul să ne-o „coacă" şi să ne vadă

alergând cu limba scoasă după năluci.

— Du-te până acolo şi mai discutăm după…

Când s-a întors Jarnea, şeful lui era într-un val de fum din care abia se mai vedea şi studia un dosar plin cu rapoartele sosite de la echipele care acţionau pe teren. Ridicând capul din hârtii, acesta din urmă a întrebat:

— Ei, ce ai constatat?

— I-am adus pe amândoi aici.

— Pe care amândoi?

— Pe cel care a dat telefonul şi pe cel pe care primul îl denunţă ca autor al crimei.

— Şi?

— Cacealma, cum v-am zis. E vorba de răzbunare din gelozie. Duminica trecută fusese programat un meci de fotbal al echipei Farul. Cornea Gheorghe, adică denunţătorul, este mare susţinător al echipei şi nu lipseşte de la meciurile ei, aşa că a plecat la stadion.

Între timp soţia lui Cornea l-a invitat acasă pe Săpunaru, au servit ceva şi apoi au întreţinut relaţii intime. Spre ghinionul lor, meciul de fotbal s-a anulat, iar Cornea s-a întors acasă şi i-a surprins, s-au bătut şi au ajuns la miliţie, unde ofiţerul de serviciu le-a spus că fapta nu este de competenţa miliţiei, să se adreseze instanţei de judecată. Asta este toată „afacerea”.

— Cornea nu asre copii?

— Are doi, dar cucoana, grijulie, i-a trimis la joacă pentru vremea cât era ocupată cu… Am discutat toate acestea şi cu ea şi confirmă tot, cu dezinvoltură.

— Mergi şi fă-le şi lor „tualeta”, dă-i o amendă lui Cornea la Decretul 153/70, apoi dă-le drumul şi vino să selectăm informaţiile pe care le-am primit.

— Pierdere de timp în zadar cu unele informaţii, a spus Jarnea dezamăgit, în timp ce părăsea camera.

Informaţiile erau însoţite şi de persoane care fuseseră aduse la sediul miliţiei, unele prinse în flagrant cu bunuri furate din diferite locuri, astfel:

Dintr-un cămin de nefamilişti fusese adus numitul Şoavă Grigore, asupra căruia fuseseră găsite mai multe obiecte noi de îmbrăcăminte, deşi abia se eliberase din penitenciar şi nu muncea nicăieri.

Ofiţerul care îl adusese raporta că obiectele par să provină dintr-un furt din magazin sau depozit.

— I-ai făcut percheziţie acasă? l-a întrebat Biţu.

— Ce casă? Locuieşte în fosta lui cameră din căminul de nefamilişti al Şantierului Naval, unde a locuit şi înainte de a fi arestat; acolo i-am găsit toate aceste obiecte noi.

— Acum ce face?

— Se frământă ca un leu în cuşcă. E cam speriat.

— Vezi dacă s-a anunţat spargerea unor vagoane de marfa care veneau dinspre Bucureşti! Au fost prinşi şi nişte ţigani din

Valea Seacă, poate are legătură cu ei. Ar fi bine să iei legătura cu cei de la Miliţia Transporturi Feroviare, poate află ceva.

Peste o jumătate de oră, locot. Târpan a bătut la uşa şefului ca să-i raporteze rezultatul:

— Aţi avut dreptate, şefu', Soavă a participat la spargerea vagoanelor de marfa, împreună cu alţi trei lucrători de la calea ferată care ştiau ce conţin vagoanele respective. Recunoaşte fapta în întregime. Cei de la T.F. spun că vin să-l ia pentru continuarea cercetărilor. L-am întrebat de Proca, victima de la Cişmea şi spune că îl cunoaşte din puşcărie.

— Ce căuta el în căminul S.N.C., dacă nu mai este salariatul lor? întreabă Biţu.

— Îl cunoaşte paznicul căminului şi-l tolerează.

— Să-l aduci aici pe paznic şi să-l sancţionezi, iar dacă mai are şi alte abateri, să-i retragem avizul de paznic! La fel şi pe administrator.

— Administrator este o femeie şi o cunosc bine lucrătorii de la evidenţa populaţiei, că ei îi instruiesc şi-i controlează direct pe administratori.

— Bine, cu administratora vom hotărî, după ce discut cu şeful de la evidenţa populaţiei. Mergi şi continuă verificările pe teren, cum am stabilit!

Am înţeles, să trăiţi! şi Târpan a părăsit biroul.

Lecturând rapoartele din mapă, Biţu se opreşte brusc şi spune:

— Cheamă-l şi pe Rusu aici să discutăm! Sper să dai pe la bufet să aduci trei cafele, ce zici? Te superi?

— Da, şefu'. Cu zahăr, fără?

— Normale, măi, Gică, încă nu am diabet.

Peste câteva minute uşa se deschide încet, iar în cadrul ei apare Jarnea cu tava pe care abureau trei cafele mari, iar în urma lui, asigurându-i protecţie, păşeşte încet Rusu.

— Gata cafelele! strigă Jarnea. Sunt din fondul de protocol al şefului… Dacă află doamna Biţu…

— Pune-le odată pe masă şi lasă grija ta pentru ce ar putea păţi alţii.

Jarnea se caută prin buzunare, de unde scoate un pachet de ţigări Kent, apoi face cu ochiul.

— Un superlong fumează Şeful? Merge la o cafea.

— Da, dar văd că mai ai numai câteva, spune Biţu, care-şi retrage mâna ce fusese întinsă spre Kent.

— Luaţi, şefu', că mai am un pachet!

Sorbind licoarea aburindă şi trăgând tacticos din ţigară, toţi urmăreau cu privirea rândurile scrise din rapoartele sosite în acea dimineaţă, aşteptând să găsească vreo ştire despre autorul crimei.

— Cine l-ar putea cunoaşte mai bine pe Proca pentru a-i fi prieten? rupe tăcerea Rusu. El a stat mai mult prin penitenciar, încât s-ar putea ca tot de acolo să-şi fi cules şi vreun prieten, „coleg de suferinţă" cum spun ei.

— Nici eu nu văd să-şi fi deschis el inima în faţa altei persoane decât tot un fost puşcăriaş, îi susţine Biţu părerea, dar oamenii sunt imprevizibili în comportamentul lor, încât nu ştii ce să mai crezi.

— Prieteniile se leagă şi prin cârciumi, mai ales atunci când oamenii sunt afumaţi de alcool, îşi exprimă opinia Jarnea. Depinde de starea şi caracterul fiecăruia.

— Ce ai făcut cu Buta? îl întreabă Biţu pe căpit. Rusu.

— L-am verificat. Spune adevărul, tot ce a spus se confirmă. I-am găsit şi pe cei trei cu care colinda oraşul şi tăia lemne şi cu care a băut duminica respectivă la restaurantul Tic-Tac. Confirmă şi ospătarul care i-a servit. Pentru liniştea mea i-am luat declaraţie şi gazdei unde locuieşte Buta. Confirmă şi ea cele spuse de el, că n-a părăsit camera toată ziua, fiind bolnav.

— Iată ce propun eu să facem, spune Biţu: Rusu merge la camera unde sunt aduse persoanele depistate şi ia măsurile necesare, iar tu, Gică, dai o fugă până la staţia C.F.R!

— Acolo ce să fac?

— Vezi că s-a anunţat furtul unui vagon de marfa plin cu marfa pentru export.

— Nu este treaba celor de la Miliţia Transporturi?

— Este, dar hoţii ne interesează şi pe noi. Nu vezi că ei nu au frontiere? fură, omoară, fac de toate.

— Nu am mai auzit să se fure un vagon de cale ferată, spune Rusu. Că doar nu e un ac.

— Şi eu cred că nu putea fi furat, dar poate fi tras pe o linie necirculată şi luat tot din el. Deci, la treabă, Gică! Să treci, mai întâi, pe la şeful staţiei C.F.R., apoi pe la biroul de mişcare unde se concentrează toate datele!

— În ultima vreme trăim doar în stres, numai cu situaţii stranii ne confruntăm, a apucat să spună Jarnea, cu năduf. Nu apuci să isprăveşti o treabă, că te şi năpădesc altele.

— Nu tu ţi-ai ales meseria de poliţist, Gică? Dacă erai muzicant, acum cântai romanţe la restaurant unde este căldurică, o mâncare bună, un şpriţ, program de cocotă, ce mai… dar aşa, te vezi nevoit să alergi în toate părţile, ziua, noaptea, pe ger, ploi, ceaţă şi cu pericolul permanent care-ţi dă târcoale.

Afară era frig, aerul era total transparent şi vibra de glasurile muncitorilor de pe rampele de descărcare, precum şi de cele trimise prin megafoane înaintea plecării vreunui tren din staţie, împrăştindu-se peste tot în răcoarea dimineţii. Jarnea a coborât din maşină şi a intrat în biroul şefului staţiei.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! răspunde şeful staţiei.

— Aveţi necazuri!? Când s-a produs furtul vagonului? întreabă Jarnea, fără o altă întrebare.

— În noapteartecută, între orele 1 – 2 din noapte; era ultimul vagon din garnitură şi… a fost desprins.

— După câte ştim noi, noaptea, pe ultimul vagon se montează o lampă cu lumină roşie, spune Jarnea ca şi când se aştepta să-i spună şeful staţiei că aceasta ar fi lipsit în timpul transportului.

— Întocmai aşa a fost, dar se pare că cei care au furat vagonul au luat toate măsurile de asigurare a circulaţiei trenului, încât au amplasat alta identică pe penultimul vagon. Lipsa lămpii ar fi pus imediat în alertă pe oricare dintre impegaţii de mişcare.

— Până la Constanţa, trenul a mai avut vreo oprire pe traseu?

— Vă propun să mergem la serviciul circulaţie şi să-l consultăm pe şeful de tură.

Au pătruns în birouul de unde operatorii, cei care urmăresc şi dirijează de la distanţă mersul trenurilor, aşezaţi în faţa unor microfoane, registre, fişe şi sumedenie de formulare te făceau să crezi că te afli în faţa unor crainici de radio sau de televiziune; unul chiar atunci dirija circulaţia unui tren aflat între localităţile Cernavodă şi Medgidia.

Jarnea îl salută şi-i strânge mâna şefului de tură, căruia îi adresează aceiaşi întrebare ca şi şefului staţiei.

Şeful de tură explică faptul că trenul în care se afla şi vagonul cu pricina, a oprit pentru zece minute în Medgidia pentru a lăsa liberă linia acceleratului de Bucureşti, după

care i s-a dat cale liberă spre Constanţa.

Deşi întrezărea că i se confirma bănuiala, Jarnea mai întrebă:

— Ce conţinea vagonul?

— Ţesături, blănuri, confecţii. Aşa scrie în scrisoarea de trăsură.

— Cine mai cunoştea conţinutul vagonului?

— Toţi salariaţii biroului de mişcare, apoi cei de la secţia transporturi. De altfel noi suntem obligaţi să-l anunţăm imediat şi pe beneficiar pentru a-şi lua şi el măsurile în vederea descărcării în cel mai scurt timp a mărfii pentru a evita „locaţia" care se plăteşte; în plus de aceasta se urmăreşte şi evitarea blocării rampelor de descărcare.

— Hoţii sunt trei dintre salariaţii dumneavoastră, care, împreună cu un alt infractor recidivist au spart vagonul.

Luaţi legătura cu Miliţia Transporturi şi vedeţi ce alte elemente au descoperit ei!

La Miliţia Transporturi se făceau cercetări, dar nu aflaseră nici ei unde se afla vagonul, până când nu l-au audiat pe Soavă, care le-a spus că se află în Medgidia, pe linia secundară care duce spre fabrica de ciment. Aduşi şi cei trei e.f.r. – işti, complici ai lui Soavă, s-a făcut lumină în cazul vagonului furat. Într-o cameră alăturată, mr. Vâlcea îi cerceta pe ţiganii din satul Valea Seacă, prinşi furând de pe platforma unui vagon farurile, lămpile stop şi alte piese de la autoturismele Are şi Dacia care erau transportate cu trenul spre portul Constanţa, unde urmau să fie ambarcate pe diferite nave în vederea livrării la export.

— Ai găsit vagonul, Gică? l-a întrebat Biţu cu un zâmbet larg pe faţă.

— Găsit, şefu'! Mare comedie! şi s-a apucat să-i povestească toată tărăşenia cu hoţii din vagoane.

În birou şi-a făcut apariţia Rusu, iar în urma lui se străduia să intre şi Timaru.

— Intră, Timarule! Ce s-a întâmplat?

— Voiam să vă raportez că am câţiva liberaţi din penitenciare aduşi aici şi vreau să ştiu dacă doriţi să staţi de vorbă cu ei.

— Da, dar să mai aştepte un pic până descurcăm iţele unor reţinuţi din noaptea trecută. Te voi chema eu când termin. E bine aşa?

— E bine, şefu', a spus Timaru, salutând şi părăsind biroul.

— Ia zi, Rusule, ce avem, jos”?

— Mai întâi, spune Rusu sacadând cuvintele, îi avem pe cei doi urmăriţi de Galaţi şi Neamţ pentru care se aşteaptă escortele să-i ridice. Apoi mai este un infractor prins de lucrătorii de la pază şi ordine având asupra lui multă aparatură electronică, haine de damă şi bărbăteşti, unele purtând pe ele bonurile de la spălătoria chimică. Tot ei au prins un tâlhar care l-a lovit pe un bolnav psihic căruia i-a luat patru kilograme de carne şi două pâini.

— De unde avea el carne la ora aceea? întreabă Biţu.

— Zice că a primit-o de la un prieten care lucrează la abator. Se află şi păgubitul aici, alături, îi audiază locot. Mihuţă, pentru că depusese reclamaţie la noi.

— Dar, nu cumva bolnavul este dintre cei internaţi?

— Da, dar a primit permisiunea să-şi viziteze mama şi sora, iar cu această ocazie a încercat să le procure ceva pentru hrană, folosindu-se şi el de vechile cunoştinţe. Cel puţin aşa spune el.

— Vezi poate reuşeşti, în cel mai scurt timp să faci o verificare la acest spital şi să vezi dacă nu cumva au fost şi alţii învoiţi sau fugiţi!

— Am înţeles. Chiar mâine mă voi ocupa de asta.

Pe hol se aude gălăgie, semn că un şef ceartă pe vreun subordonat. Uşa biroului lui Biţu se deschide şi intră lt. colonel Diaconescu, locţiitorul şefului miliţiei.

— Domnule, am fost pe la spital de dimineaţă şi m-a oprit doctorul Cândea. Zice că victima are urmele a doua lovituri profunde, una în inimă – care i-a străpuns ventriculul stâng şi alta direct în stomac; prima a fost

decisivă. Zicea că victima are grupa de sânge A II, să fie adusă la cunoştinţa cadrelor pentru a şti ce urme să caute cu prilejul verificărilor, atât pe hainele cât şi în locuinţele suspecţilor. Care mai este stadiul verificărilor în cauza respectivă? se interesează el.

— Lucrăm mereu la el, dar cam batem pasul pe loc, rezultatele întârzie, se arată Biţu supărat.

— Daţi-i zor că, cu cât trece timpul, cu atât este mai greu de descoperit! a spus Diaconescu ieşind.

— Ştiam şi noi asta, spune Jarnea după ce s-a asigurat că Diaconescu a ajuns destul de departe ca să nu-l mai poată auzi. Iar cât priveşte moartea victimei, se vedea de la distanţă că lovitura i-a fost dată în inimă, deoarece balta de sânge era atât de mare, parcă fusese tăiat un porc.

— Cheamă-l pe Timaru să stăm de vorbă şi cu liberaţii pe care i-a adus el.

Jarnea iese şi se întoarce cu Timaru în birou.

— Tovarăşe colonel, au fost verificaţi toţi liberaţii mai puţin trei care nu au fost găsiţi la domiciliu. Urmează să continuăm verificarea lor. Am fost pe teren şi cu sectoriştii, dar se pare că aceştia rămaşi necercetaţi de noi, nici nu lucrează, iar despre alţii am aflat că sunt plecaţi din localitate.

— Adu-l înăuntru pe primul! spune Biţu.

— Intră, Mazilule! strigă Timaru din prag.

— Să trăiţi! salută Mazilu, rămânând lângă uşă.

Biţu îl priveşte cu atenţie, măsurându-l, apoi îl invită să şadă. Acesta pune mâinile pe spătarul scaunului şi aşteaptă.

— Stai jos! Să-mi răspunzi scurt la o întrebare: îl cunoşti pe Ion Proca?

— Da, domnule colonel. Am fost împreună în puşcărie şi ne-am liberat în aprilie cu condiţionalul.

— Sunteţi prieteni?

— Nu pot să spun că suntem prieteni, dar îl cunosc

bine. Era un om liniştit, dar eu nu aveam treabă cu el, pentru că eu aveam „şuţii” mei, aşa e acolo, cu gaşca.

— De ce spui că „era” un om liniştit?

— Păi, am aflat şi eu din ziar că a fost omorât.

— Atunci, de ce l-ai omorât? Ce ţi-a făcut el? Spui că era liniştit?!

— Eu, domn colonel? Eu sunt hoţ de buzunare nu criminal. Neam de neamul nostru nu a făcut aşa ceva, nici nu aş fi în stare, eu… cred că vă înşelaţi… cine ştie cu cine a umblat el… poate cu Grigore Soavă sau cu Costică Pavel, cu care îl vedeam mereu prin penitenciar, în curte sau la lucru.

— De unde ai rana de la mână?

— E o zgârietură de la o sârmă de rufe. I-am arătat-o şi sectoristului când a venit la mine acasă să mă anunţe să mă prezint aici.

— Vom mai vedea noi cât de mironosiţă eşti, dar deocamdată vei merge cu tovarăşul ofiţer.

Biţu i-a făcut semn lui Timaru să-l scoată din cameră şi să continue cu celelalte activităţi de verificare.

Următorul liberat din penitenciar a fost Bogza, pe care l-a introdus în birou Jarnea, călcând rar cu mersul lui de pahiderm, până la scaunul pe care s-a aşezat.

— El este criminalul? întreabă Biţu, privindu-l pe noul venit.

— Ce criminal, domn şef? a spus aproape strigat Bogza. Eu n-am tăiat în viaţa mea nici măcar o găină, dar să omor un om.

— Stai jos şi spune pentru ce ai fost condamnat!

— Am fost condamnat doi ani şi jumătate pentru furturi, dar am fost liberat condiţionat în aprilie acest an, după ce am executat peste doi ani de zile din pedeapsă, a spus Bogza cu glasu-i tremurat.

— De ce nu lucrezi de aproape trei luni şi jumătate de când te-ailiberat?

— Nu am găsit, încă, ceva convenabil, dar voi lucra.

— Ce înţelegi prin „convenabil”?

— Adică ceva mai uşor, nu la lopată sau roabă… ştiţi, eu am făcut liceul seral şi…

— Şi ai vrea să lucrezi într-un birou cald, a răspuns, în locul lui, Jarnea.

— Aşa este, a confirmat promp Bogza. Dar am o promisiune în port şi cred că mă voi angaja curând.

— De unde ai sângele găsit pe pantalonii dumitale?

— I-am povestit şi domnului locotenent, e o situaţie neplăcută, ce pot să spun. Într-o seară mă întorceam singur de la Cazino şi am fost acostat de doi boschetari în dreptul muzeului de istorie, care mi-au cerut bani. M-au lovit ei, am dat şi eu, iar pe unul l-am lovit în nas, că i-a dat sângele care m-a stropit. Nu este altceva.

…La verificarea făcută cu lampa cu ultraviolete, pata de sânge a fost descoperită, însă la analiza de laborator, a rezultat că aparţine grupei de sânge OI.

— În dosarul dumitale scrie că ai condus un autoturism fără permis de conducere. Ce ne poţi spune?

— Asta a fost pe vremea când eram puşti, încă nu împlinisem 15 ani. Atunci au plătit părinţii mei o amendă serioasă, iar mie mi s-a administrat o chelfăneală dublă. Pot spune că am scăpat uşor.

— Dublă? Cum vine asta?

— Păi, mai întâi am luat o bătaie la miliţie iar când am ajuns acasă, m-a chelfănit şi tata preţ de vreo jumătate de oră, aşa, ca să mă învăţ minte şi să nu mai fac.

— Îl cunoşti pe Ion Proca? întreabă Biţu.

— Cum să nu-l cunosc? Am fost cu el la Poarta Albă şi ne-am liberat odată amândoi în aprilie. Nu pot spune că eram prea apropiaţi, dar nu ne-am certat niciodată. Am auzit că a murit, pronunţă el în şoaptă.

— Dar pe Pavel Constantin îl cunoşti?

— Îl cunosc şi pe el, dar tot aşa, fără prietenii. Cel puţin Pavel era o fire închisă, duşmănoasă, care nu se împrietenea cu oricine.

— Dar cu Proca era prieten? Asta trebuie să ştii.

— I-am văzut de câteva ori împreună, când eram în puşcărie, dar de când ne-am liberat nu i-am întâlnit pe niciunul, nici împreună, nici separat.

— De unde ştiai că Proca a murit?

— Din ziarul Dobrogea Nouă. De aceea mi-aţi zis că sunt criminal? Credeaţi că aş fi în stare de o asemenea faptă? Dar dacă aflu ceva despre criminal, vă promit că vin să vă spun. Cei care iau viaţa altora nu au ce căuta printre oameni! a spus el cu o expresie plină de vehemenţă.

— Aşteaptă puţin pe sală!

— Joacă teatru, şefu', spune Jarnea, dând semnificativ din cap. Află el cine e criminalul şi vine să ne spună… astea sunt gogoşi, ca să ne ameţească…

— De ce să nu-l credem, Gică? Nu toţi hoţii sunt răi la suflet, ei fură şi atât. Eu îl cred că se manifestă cu o asemenea vehemenţă împotriva criminalului pentru că aşa simte el. Poate conştiinţa lui nu admite crima ca mijloc de rezolvare a conflictelor dintre oameni!

— Bine ar fi să fie precum spuneţi, dar eu mă îndoiesc.

— Nu te îndoi, că te cocoşezi, iar la Înălţimea Ta ţi-ar sta rău să arăţi ca semnul întrebării, a spus Biţu, glumind. Acum du-te şi termină-i „tualeta" lui Bogza!

Rămas în birou singur, Biţu l-a sunat pe dr. Gândea, medicul legist, căruia i-a spus să-l aştepte peste o jumătate de oră pentru a discuta asupra „cazului" avut în lucru.

Peste câteva minute în birou a intrat cpt. Rusu, având o mină de om nedormit şi nemulţumit de ceva.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel!

— Noroc, Laurenţiule! Ce-i cu tine aşa supărat? a spus el, în timp ce-i strângea mâna cu afecţiune.

— Am fost de dimineaţă la Palazu Mare şi am verificat la spitalul de neuropsihiatrie cele stabilite împreună.

— Ce mai fac „glumeţii" noştri?

— Ce să facă? Acolo se află internaţi oameni bolnavi, toţi se consideră împăraţi, regi, sfinţi, regine, prinţese, iar unii mai atinşi de boală se consideră avioane, tigri, păsări etc. Nu am aflat mare lucru. Au doar optsprezece noi internaţi în ultimele şase luni şi nu au semnalat niciun fugit; Zarnea, cel tâlhărit căruia i s-a luat sacoşa cu carne, spune directorul că a fost învoit de el pentru a-şi vizita rudele. Majoritatea sunt oameni în vârstă, cu excepţia unei tinere care abia a împlinit 16 ani.

Mi-a plăcut doamna Marcela, asistenta şefa, care le ştie pe toate, iar în secţie este mai zdravănă şi mai activă ca un bărbat.

Am verificat în Palazu Mare şi pe Moxu şi Preda, aşa cum aţi ordonat, dar rezultatul este negativ. Ţiganii au alte fapte pe care trebuie să le studiez mai pe îndelete, dar mai întâi să terminăm cu crima.

După aceea am mers la mama lui Proca din comuna Ovidiu. Se pregăteau să-l aducă acasă de la morga pe Ion şi să-i facă obiceiurile creştineşti. Eu cred că ar fi bine să meargă acolo un subofiţer care să vegheze să nu se întâmple ceva neplăcut şi să vadă dacă nu se întoarce autorul, din pioşenie, să-i aducă un ultim omagiu victimei.

— Va merge Tarachiu şi un subofiţer din comună. Este bine şi numai pentru a menţine ordinea, a spus Biţu.

— Discutând cu doamna Proca, am insistat să-mi repete unele date despre „prietenul” care-l vizitase mai înainte pe fiul său. A repetat acelaşi lucru: că era un tânăr de vreo 30 de ani, tuns scurt ca şi Ion, purta un tricou de culoare închisă, cu dungi orizontale de culoare albă, pantaloni de blugi, era blond sau şaten, dar nu ştie cum îl cheamă, deoarece între ei se strigau „colega”.

Descrierea semăna cu semnalmentele obţinute de la martorii de la Cişmea, dar nu sunt suficiente datele care să ne ducă la criminal, spune Rusu, oftând.

— Până nu vom trece prin „filtru” pe toţi liberaţii din penitenciar, nu vom şti care ar fi direcţia optimă pe care ar urma să ne îndreptăm forţele.

— Dacă aş putea şti dinainte unde se află capătul firului, pentru a descurca ghemul nu mi-ar mai trebui atâtea opinteli disperate şi aş trage direct de el, dar e prea încâlcit şi nu-i zăresc începutul.

— Aşa sunt toate cazurile dificile, dar dacă perseverăm, vom găsi date care să ne ajute să descâlcim toată această harababură.

O bătaie în uşă, de data asta cu piciorul, îl face pe Rusu să se ridice de pe scaun şi s-o deschidă. În uşă apare Jarnea cu o tavă pe care se aflau două cafele aburinde şi nişte apetitive.

— Măi, Gică, tu ţi-ai pus în gând să dărâmi uşa?

— Aveam mâinile ocupate şi protejam cafelele să nu se verse. Îmi cer scuze!

— Numai două cafele ai adus?

— Nu ştiam că se află aici şi Laurenţiu, dar mă duc să mai aduc încă una, că e deja făcută.

— Eu am mai băut una de dimineaţă, nu e nevoie să te mai deranjezi, spulberă Rusu îngrijorarea lor.

— Dar de mâncat poţi să mănânci ceva cu noi.

— Vezi, Laurenţiu, cum se manifestă grija şefului faţă de subordonaţi? glumeşte Jarnea, făcându-i cu ochiul.

După ce au mâncat, Jarnea i-a servit cu o ţigară Kent, spunând:

— Şefu’ a dat cafelele, eu dau câte o ţigară bună.

— Măi, Gică, eu am tot fumat ţigări Kent de la tine, dar nu te-am întrebat niciodată de unde le procuri. Nu cumva tu faci bişniţă sub privirile noastre?

— Eu credeam că dumneavoastră ştiţi că eu am un frate ofiţer pe vapor şi când se întoarce din cursele lui păcătoase, după lungi pribegii pe mare, aduce ţigări, câte o carpetă şi ceva aparatură electronică, lucruri care lipsesc pe la noi în prezent. Fiindu-i singurul frate – frate mai mare – mă onorează şi el cu ce poate, iar eu – „suflet bun” dau o ţigară colegilor. Nu văd ce este rău în asta! Deci, şefu’ mă suspectează că aş face bişniţă?

— Ei, nu te supăra! Acum m-ai convins şi am să-ţi primesc ţigările cu mai multă poftă, ha, ha, ha!

În uşă s-a auzit o bătaie scurtă.

— Intră, a spus Biţu.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel! a salutat Timaru. Am adus aceste rapoarte de la pază şi ordine cu verificările de pe teren.

Pune-le pe masă! Cum merge verificare fişelor suspecţilor? Sper să terminaţi astăzi!

— Da, cred că terminăm până la ora 17.00.

— Bine, daţi-i zor! Du-te acum!

După ce a ieşit Timaru, Jarnea a stins ţigara în scrumieră şi şi-a aprins alta, spunând:

— Şefu', tinerelul nostru – mă refer la Timaru – a început să aibă o comportare agresivă. Bate tare infractorii depistaţi şi nu numai pe ei ci şi pe alţii pe care-i întâlneşte prin cârciumi.

— Nu ştiam că Timaru frecventează cârciumile.

— Tocmai asta este că le frecventează din ce în ce mai des de la o vreme. Uneori merge cu lt. Târpan sau ci lt. Mihuţă Dumitru prin locaruri pentru a-i verifica pe hoţi, iar dacă vreunul îi spune ceva sau se împotriveşte, Timaru îl face K.O. pe loc. Câteodată se aşază şi ei la masă, pe post de consumatori şi nici atunci nu azită să-şi axercite atribuţiunile de poliţist, cu pumnul. Cred că ar fi bine să discutaţi cu el înainte de a afla conducerea Miliţiei Judeţene, iar el, până atunci să facă cine ştie ce greşeală. Nu vreau să mă consideraţi pârâcios, dar este colegul nostru şi socotesc că nu trebuie să ne fie indiferentă comportarea lui.

— Sunt întru totul de părerea ta. Voi discuta cu el chiar mâine dimineaţă. Poate îl voi pune şi în discuţia colectivului nostru, pentru început, apoi vom vedea cum vor mai evolua faptele, a aprobat Biţu şi a rămas dus pe gânduri.

Revenind la problema discutată, a continuat:

— Din cauza multitudinii de activităţi profesionale pe

care le desfăşurăm zi şi noapte, nu ne mai rămâne timp pentru a mai face educaţie, pentru a ne mai întâlni între noi, la un şpriţ, la un teatru etc. Iar tinerii care abia îşi încep cariera, nu trebuie lăsaţi nesupravegheaţi, tocmai acum cineva trebuie să le îndrume paşii…

Rusule, ocupă-te de definitivarea planului de acţiune, cu toate locurile unde se vor desfăşura acestea. Noi mergem la medicul legist, ne aşteaptă! Fugi, Gică şi spune-i lui Surdu să pregătească maşina!

— Şefu', pentru căminele de nefamilişti avem deja planuri de acţiuni separate, spune Rusu.

— Foarte bine, înseamnă că vei face numai pentru acţiunile pe care urmează să le desfăşurăm în zonele „fierbinţi din cartiere.

— Gata şefu', raportează jarnea din cadrul uşii larg deschise. Maşina ne aşteaptă în faţa clădirii.

Urcând în faţă, Biţu îl întreabă pe şofer:

— Măi, Ioane, aud că te cam ciondăneşti cu Valeriu Diaconu, aşa este?

— Nu, şefu', suntem colegi şi prieteni. El mă înţeapă câteodată cu câte o glumă proastă, dar îl iert. Ne-am luat cu vorba şi nu am întrebat încotro mergem.

— La medicul legist, răspunde Biţu.

Ajunşi la medicul legist pe hol, Jarnea îşi pune involuntar mâna la nas şi se strâmbă.

— Ce, Gică, nu-ţi place parfumul „chanell"?

— Nu pot suporta mirosul care s-a impregnat aici.

— Bună ziua, domnule doctor! spun ofiţerii pătrunşi în „sanctuarul" medicului legist, o cameră nu prea luminată, dar plină de dosare şi alte hârtii care zac pe mese în dezordine.

— Bună ziua, dragii mei colaboratori! răspunde Dr. Gândea.

— Ce se aude curaportul medico-legal privind pe I. Proca?

— Prea repede îl vreţi şi dumneavoastră. Nici nu mi-

au venit rezultatele de laborator ca să-l pot definitiva. Dar i-am spus domnului colonel Diaconescu că victima avea grupa de sânge A II ca să ştiţi ce să căutaţi la suspecţi.

— Numai grupa de sânge nu este suficientă, ne mai trebuie multe alte probe şi date. Am venit să luăm îmbrăcămintea victimei, spune Biţu privind în jur.

— Dar de ce staţi în picioare? Vă rog să şedeţi!

Gândea scoate dintr-un fişet metalic un pachet al cărui ambalaj părea o hârtie de sac, legat cu sfoară de cânepă, pe care îl desface şi dă la iveală un tricou negru de sylon, o pereche de pantaloni de blugi de culoare gri, destul de uzaţi şi o pereche de pantofi negri cu elastic în locul şireturilor, în care erau introduşi nişte ciorapi sintetici care prezentau un miros de mucegai. Întinde pe masă tricoul şi arată ofiţerilor locurile unde acesta purta cele două urme ale trecerii cuţitului.

— Agresorul a lovit victima de două ori: o dată în abdomen, atingându-i intestinele şi partea inferioară a stomacului şi o dată în piept; lovitura dată în piept a avut darul să-i perforeze auriculul stâng şi plămânul. Aceasta a fost de natură a-i provoca moartea, explică Dr. Gândea profesional.

Referitor la arma folosită, după tăieturile lăsate pe epidermă şi profunzimea inciziilor, presupun că este vorba de un cuţit în genul celor vânătoreşti, iar agresorul se pricepe să-l mânuiască foarte bine.

— În ceea ce îl priveşte pe agresor şi noi am ajuns la aceiaşi concluzie, în sensul că este sigur pe el şi feroce.

Te-aş ruga, doctore, să-i dai prioritate şi să ne trimiţi cât mai repede raportul.

— Voi proceda întocmai, dar mai întâi trebuie să primesc de la laborator rezultatele analizelor pentru organele pe care le-am trimis. Aţi descoperit autorul? întreabă Gândea.

— Încă nu, dar sperăm să-l dibuim cât de curând. Hai să mergem, Gică! a spus Biţu, ridicându-se de pe scaun.

...În zilele următoare, acţiunile desfăşurate la

căminele de nefamilişti ale diferitelor întreprinderi, aduceau noi suspecţi, unii urmăriţi general în judeţele Braşov, Alba, Neamţ, Vaslui, Caraş Severin, aciuaţi pe la diferite unităţi de producţie de pe raza municipiului Constanţa, pentru a se sustrage urmăririi penale.

Aceştia erau cercetaţi şi predaţi escortelor venite de la respectivele judeţe, dar autorul crimei de la Cişmea rămânea tot nedescoperit.

La ceremonia de înhumare a lui Ion Proca au participat Tarachiu Gh. şi Badalache Ion, dar nici cu această ocazie autorul nu s-a arătat, cei doi lucrători întorcându-se dezamăgiţi.

La serviciul judiciar viaţa continua să fie grea. Nimeni nu mai ajungea pe acasă decât vreo două ore pentru a-şi schimba hainele boţite şi să se mai bărbierească în fugă.

Mulţi dintre suspecţii aduşi la miliţie erau din categoria celor care nu aveau acte de identitate asupra lor sau locuiau în diferite locuri fără viză de domiciliu, ori reşedinţă; alţii fără ocupaţie, nejustificând prezenţa în localitate, etc. O altă categorie pe care la început n-o lua nimeni în atenţie, erau cei care populau diferite zone ale oraşului, practicând specula sau alte forme obscure de comerţ şi care vizitaseră sediul miliţiei numai atunci când au obţinut actul de identitate; când s-a trecut la verificarea şi amprentarea lor, surpriza a fost mare. În câteva zile au fost descoperiţi trei urmăriţi general şi zece hoţi din apartamente sau autoturisme, fapte pentru care existau reclamaţii de la păgubaşi, dar autorii erau în libertate. Această reuşită s-a datorat punerii cap la cap a rapoartelor şi fişelor venite de pe teren, din locurile unde cei în cauză au fost depistaţi. Percheziţiile făcute la domiciliile acestor făptuitori „inocenţi” au dus la descoperirea unei părţi din bunurile furate şi probarea infracţiunilor înregistrate.

Cu cât trecea mai mult timp de la producerea crimei, cu atât ofiţerii deveneau mai nerăbdători să pună mâna pe criminalul care se ascundea cu atâta abilitate.

— Şeful Ce-ar fi dacă am instala un post permanent care să supravegheze popasul Cişmea? îşi dă cu părerea Jarnea.

— Nu, Gică, nu are rost. Ai auzit ce au spus toţi cei de la restaurant, care pretind că l-au văzut pe presupusul autor, că nu este clientul localului, fiind prima dată când a intrat acolo.

Probabil acolo şi-au dat ei întâlnire în ziua fatală. Este posibil ca agresorul să fi plănuit din vreme omorârea lui Proca, după ce îl aducea în stare de ebrietate.

Psihologia infractorilor este atât de complexă, chiar şi la cei care nu au o cultură prea evoluată, spune Biţu.

— Cred că aveţi dreptate. Mă gândeam că adesea autorii se întorc la locul faptei pentru a se informa asupra mersului cercetărilor sau alte aspecte legate de victimă.

— Nu este şi cazul nostru. Autorul acestei crime ştie bine ce a făcut, este sigur că victima a murit pe loc în urma loviturilor pe care i le-a aplicat şi îi cunoaşte viaţa, poate şi familia destul de bine, încât nu se aşteaptă să fie denunţat de rudele victimei. În aceste momente el a fugit şi caută să se menţină cât mai departe de noi. Recunosc că reuşeşte să se ascundă destul de bine. Va cădea, în mod sigur, cu o altă ocazie. Cei care comit infracţiuni, în majoritatea lor nu-şi schimbă năravul.

— Între autor şi victimă în mod sigur a avut loc o dispută pentru ceva grav, iar rezolvarea ei a fost cuţitul. Jaful este exclus, continuă Jamea să comenteze pe seama crimei.

— Sau poate o reglare de conturi între ei. Tot atât de bine ne putem gândi că s-au certat pentru vreo fată. Cine mai ştie ce a declanşat incidentul. Cert este că a fost o tensiune sau o ameninţare care l-a făcut pe autor să se sperie, iar acesta, ajutat puţin şi de alcool, a acţionat prompt, acţiunea lui având rezultatul pe care-l ştim. Adevărul şi tot filmul întâmplărilor îl vom afla numai când îl vom prinde pe autor sau poate nici atunci în totalitate.

— Cu ocazia scotocirii de la ferma 7 Ovidiu, m-am

convins ce diferenţă este între noi şi alţi oameni. Şeful fermei este un inginer – Popovici care, deşi are apartament la bloc în oraş, locuieşte aproape permanent în clădirea de la fermă unde are toate condiţiile unui trai boieresc. Dar ce m-a uimit mai mult au fost multitudinea de orătănii din curte; avea sute de păsări de tot felul, mulţi stupi de albine, porci etc, iar clădirea trona în mijlocul culturii de nu ştiu câte hectare de viţă de vie.

Barăcile muncitorilor erau mai mult decât modeste şi pot spune că trona în camere mizeria şi promiscuitatea, dar de această stare mai sunt vinovaţi şi locatarii care nu se prea omoară cu curăţenia acolo unde trăiesc.

— Mulţi o duc mai bine ca noi, Gică, şi aceasta pentru că trăim dintr-un salariu aşa cum este, luptându-ne cu toţi infractorii care ne râd în nas şi în spate şi ne spun că suntem cinstiţi – proşti de cinstiţi – incurabili.

Hai să mergem pe acasă pentru a mânca ceva, să ne bărbierim şi să ne schimbăm hainele! De acord?

— Da, şefu'. Mă duc să-i spun şoferului să fie gata.

— Ne întâlnim pe la ora 16.00 şi verificăm rapoartele care au sosit de pe teren. Eu trebuie să mai trec şi pe la fiica mea pe la şcoală, nu ştiu ce vrea să-mi comunice diriginta ei, a mai spus Biţu, luându-şi haina de pe cuier.

— Ce bine e de mine că nu am copii la şcoală până acum!

În timp ce se îndreptau spre uşă, a sunat telefonul şi a trebuit să se întoarcă, să ridice receptorul.

— Alo! Biţu sunt.

— Măi, Nicule, eşti de acord să analizăm dosarul de la Cişmea după amiază?

— Da, tovarăşe Alexandru. Pe la ora 17.00 este bine?

— E bine. Mergem acasă să mâncăm ceva şi ne întoarcem. Analiza s-o ţinem la mine în birou. Vă aştept.

— Lui îi convine, trece strada şi e acasă, a spus Biţu, după ce a închis telefonul. Venim pe la ora 16.00, pregătim dosarul şi mergem să vedem ce idei mai „căpătăm".

Când s-au întors de acasă şi au coborât din maşină, l-

au găsit pe Valeriu Diaconu trăgând de braţul unei femei care ţipa, repetând într-una „Lasă-mă! Eu nu am voie să trăiesc?” la care el îi răspundea: „Trebuie, dar nu furând, ci muncind”.

— Ce s-a întâmplat, Diaconu? întreabă Biţu.

— E hoaţă. Am prins-o când vindea un colier pe care-l furase de la o doamnă. Aceasta a reclamat la noi, eu am urmărit-o şi am prins-o.

— Ai găsit-o pe stradă cu lănţişorul la gât?

— Nu-l pusese la gât. Căuta clienţi să-l vândă. Am alergat după ea prin toate restaurantele din zona centrală şi abia am prinso la Pelican, când tocmai îi oferea unei prostituate, cu expresia: „Ia-l fa, că într-o seară îţi scoţi banii pe care-i dai pe el! Dă şi tu 1.000 de lei că e aur curat şi nu te mai întâlneşti cu aşa marfa!”

— Du-o în birou şi continuă cercetarea! Discută şi cu Târpan cazul, poate are şi el cunoştinţă de caz.

În birou, lt. Târpan se îmbrăca pentru a pleca pe teren, iar când a auzit că trebuie să-l ajute la cercetare a renunţat să mai plece. A ascultat ce a spus hoaţa, apoi a spus:

— Dacă tot l-ai furat, de ce nu l-ai păstrat ca să-l porţi dumneata? Eşti femeie şi ar trebui să-ţi placă bijuteriile.

— Ce să le port, domnule, când eu am nevoie de bani ca să-mi cumpăr mâncare?! Cum mi-ar sta mie cu colier de aur la gât şi cu maţele goale.

— Atunci de ce nu te duci la muncă undeva?

— Fiecare le ştie pe ale lui, domnule ofiţer.

— Scrie declaraţia ca să terminăm odată! spune Diaconu.

— Câte invidii trezesc aceste bijuterii la cei care nu au mijloace pentru a le cumpăra! spune, în şoaptă, Târpan.

— Scrie toate împrejurările în care ai ajuns la doamna căreia i-ai luat colierul şi cum ai ajuns la restaurantul Pelican! îi cere Diaconu.

— Cum să ajung? Pe jos, râde hoaţa. Pot să-mi aprind

o ţigară?

— Aprinde! încuviinţează acesta, împingând spre colţul mesei scrumiera. Avea oroare faţă de femeile care fumau, pentru care folosea expresia: „trage din ţigară ca şerpoaica”. „Las-o să se otrăvească cât îi place, trebuie să-i suport fumul până scrie declaraţia”, îşi spunea în gând, privind-o cum îşi scoate ţigările Litoral şi o brichetă ieftină cu tub din plastic verde.

Deocamdată camera s-a umplut de fumul dulceag, iar hoaţa stătea rezemată de spătarul scaunului şi-l privea.

— Ce faci, nu scrii? Escroaca era la a treia condamnare.

— Nu ştiu cum să încep, zice ea.

— Subsemnata… dai toate datele tale, inclusiv adresa unde locuieşti şi apoi spui cum ai ajuns să furi colierul, până când te-am prins eu, totul aşa cum mi-ai povestit verbal, o dirijează Diaconu.

Lt. Târpan stătea la biroul lui şi urmărea desfăşurarea scenei. Se aude o bătaie în uşă, apoi intră lt. Drăghici de la serviciul circulaţie, care văzând că mai este o persoană străină în birou, îi face semn lui Diaconu să-l urmeze afară, pe hol.

— Cine se mai ocupă la judiciar de furturile de autovehicule?

— Cândva se ocupa lt. Mihuţă, dar nu sunt sigur dacă nu a dat şeful altui ofiţer acest compartiment. Dar de ce întrebaţi?

— La mine s-a prezentat un maistru de la Şantierul Naval care reclamă că i s-a furat autoturismul din faţa blocului în cursul nopţii trecute. Voiam să mă consult cu ofiţerul care răspunde de acest compartiment.

— Vă sugerez să verificaţi, mai întâi, dacă nu cumva este vorba de o altă faptă şi ei reclamă furtul pentru a o ascunde; este mai uşor s-o dea pe furt.

— Şi mie mi se pare omul cam nesigur pe cele afirmate, dar nu am alte motive să-l cred vinovat.

— Au fost destule cazuri când soţia sau fiul au condus

maşina, au produs accidente grave şi au părăsit locul accidentului, după care au reclamat că li s-au furat maşinile, să le caute miliţia; unii le părăsesc şi când conduc în stare de ebrietate, după ce au intrat ca berbecii în stâlpi, în pomi, în garduri, pentru a-şi ascunde beţiile.

— Asta o ştiu şi eu, dar voiam totuşi… se opreşte Drăghici, puţin încurcat.

— Părerea mea este că ar trebui să-i verificaţi membrii de familie ai maistrului în cauză. S-ar putea să aveţi surpriza să-i găsiţi prin spital sau acasă, suferind în pat, cu oblojeli pe locurile unde au suferit loviturile.

— Da, mă duc să mai stau de vorbă cu reclamantul, a spus Drăghici, îndepărtându-se.

— Ce voia, Drăghici? l-a întrebat Târpan când acesta s-a întors în birou.

— 1 s-a reclamat un furt de maşină şi voia să afle cine se mai ocupă, la noi, de furturile auto.

— Sper că te descurci fără ajutorul meu. Eu plec pe teren să verific nişte informaţii, spune Târpan în timp ce îşi îmbrăca haina.

— Termin cu „pacienta” mea şi plec s-o caut pe reclamantă pentru a stabili celelalte detalii, după care vreau să fac şi eu acelaşi lucru.

…Ajunşi în birou, Biţu şi Jarnea au continuat să verifice rapoartele depuse de ofiţerii de judiciar şi celelalte cadre, apoi au pregătit dosarul pentru analiză şi au aşteptat. Ţârâitul telefonului le-a întrerupt o discuţie în care Jarnea îi povestea despre croitorul său.

— Alo! Sunteţi gata, Niculae? Hai, veniţi la mine în birou! a spus Alexandru de la celălalt capăt al firului.

— Am înţeles! a răspuns Biţu. Continuăm discuţia după analiza dosarului, i-a spus el lui Jarnea, după ce receptorul şi-a reluat locul în furca sa.

— Ziceam că mâine aş vrea să trec pe la croitor, preţ de o jumătate de ceas, pentru a face proba unui costum nou de haine pe care i l-am dus de aproape o lună de zile şi n-am mai ajuns pe la el din cauza cercetărilor şi

verificărilor noastre zi de zi. El zice că-mi rămâne material să-mi facă şi o şapcă.

— Fă-o că nu strică! îl încurajează Biţu.

— Eram obişnuit să port pălărie.

— Ţie îţi stă bine cu orice pui pe tine că eşti tânăr, frumos, bine clădit. Hai, că te-am ridicat în slăvi.

— Văd că faceţi „mişto" de mine.

— Am glumit, dar am exprimat adevărul, Gică.

Ajunşi în biroul lui Alexandru, acesta i-a întâmpinat cu întrebarea:

— Cum merge cercetarea în cazul „Cişmea"? fără să le dea răgazul de a se aşeza pe scaune.

— Cercetarea merge conform planului stabilit numai că rezultatele nu se arată, încă întârzie, spune Biţu.

— Ce activităţi aţi mai întreprins?

— Au fost verificaţi aproape toţi liberaţii din penitenciare, principalii suspecţi pe linie de omoruri, din acţiunile desfăşurate în locurile de cazare în comun şi în cartierele locuite au fost aduse un număr semnificativ de persoane pe care le-am trecut prin „filtru", prilej cu care am prins cinci urmăriţi general şi am soluţionat unsprezece reclamaţii de furt, autorii fiind infractori primari.

— Şi nu aţi depistat nicio pistă pe linia crimei de la popasul Cişmea?

— Deocamdată, nu, a răspuns Biţu, dând drumul unui oftat prelung.

— Informaţiile de la public, mă refer la cele scrise sau date prin telefon, nu au adus nimic nou?

— Tovarăşe colonel, intervine Jarnea, scrisorile şi telefoanele, cel puţin în acest caz pe care-l cercetăm acum, mai mult ne-au încurcat decât să ne ajute. Ne-au măcinat forţele în verificări fără rost, iar ei, probabil stau în umbră şi râd de noi. Au rezultat şi unele acte de răzbunare, din partea unora care şi-au propus să le pună în practică cu ajutorul miliţiei.

— Ce vrei să spui, că scrisorile oamenilor muncii nu ne ajută în cercetările noastre? întreabă Alexandru cu o faţă care exprima uimire. Păi, dacă nu ar fi aceste informaţii venite de la populaţie, pe care eu le consider de un real ajutor, până acum multe dosare ar fi rămas cu menţiunea A.N. (autor necunoscut) pe ele, cu toate analizele pe care le facem noi aici la judeţ.

Trebuie să ne folosim de aceste informaţii dar să le verificăm, mai întâi şi să aplicăm legea.

— Nu am negat deloc ajutorul pe care ni-l dau unele informaţii, dar în legătură cu cazul „Cişmea”, am avut ocazia să primim unele telefoane care, după zile de verificări, ne-au condus la fapte care nu au nicio legătură cu noi.

— Nu te înţeleg. Vrei să fii mai explicit?

— Unii oameni au necaz pe alţii, din motive pur personale şi pentru a se răzbuna pe ei, îi reclamă miliţiei. Noi mergem şi verificăm, poate facem celui reclamat şi o percheziţie sau îl invităm la miliţie, prilej cu care constatăm că cel purtat pe drumuri este un om onest, neavând nicio legătură cu faptele reclamate. Faptul că a fost verificat, tracasat, în faţa vecinilor sau colegilor de serviciu îl pun într-o situaţie penibilă. Denunţătorul, care adesea stă în umbră, jubilează când vede ce se întâmplă, el şi-a atins scopul, în sensul că s-a răzbunat pe persoana respectivă pe care o ura, dar a făcut-o cu ajutorul nostru.

— Nu avem ce face, în munca noastră se mai pot întâlni şi astfel de fapte, dar avem datoria să le verificăm temeinic, iar pe cei vinovaţi de mistificări să-i descoperim şi să-i sancţionăm exemplar.

— Toate acestea ne consumă prea mult timp.

— Când faci o anchetă judiciară nu poţi vorbi de pierdere de timp, intervine lt. col. Diaconescu, locţiitorul lui Alexandru. Trebuie verificată orice informaţie care are legătură cu fapte care cad în competenţa miliţiei, chiar şi atunci când nu ne dă satisfacţia imediată. Într-o investigaţie, cum prea bine ştiţi din practică, se pleacă

uneori de la nimic. Găseşti nişte urme firave, alteori şi acestea lipsesc, ba, se întâmplă să găseşti chiar nişte urme lăsate intenţionat la locul faptei de către infractori pentru a-l deruta pe anchetator, să-l pună pe o pistă greşită. Aici intervine măiestria şi perspicacitatea celui care cercetează şi de modul cum ştie să interpreteze corect urmele bune şi să le îndepărteze pe cele derutante, ineficiente, depinde rezultatul reuşitei. Este adevărat că timpul care se consumă pentru desfăşurarea unei anchete, poate fi adesea foarte îndelungat, dar nu avem dreptul să ocolim probele, indiciile, indiferent din ce direcţie ne parvin. Trebuie să făurim mereu noi ipoteze pe care să le verificăm şi să le coroborăm cu probele deja existente.

— Biţule, te rog să pregăteşti un raport detaliat cu toate acţiunile şi probele existente, inclusiv cu rezultatul acţiunii din săptămâna în curs ca să putem face o analiză peste o săptămână, adică marţea viitoare, la care să participe toţi ofiţerii care să lucreze la acest caz!

— Da, am înţeles!

— Sunteţi liberi! Vedeţi ce faceţi şi cu furturile de la turiştii veniţi pe litoral.

— Da, acţionăm deja împreună cu poliţiştii din staţiunile de pe întreg litoralul, a răspuns Biţu din cadrul uşii.

Într-adevăr hoţii se înmulţiseră pe toată zona litorală, de la Năvodari şi până la 2 Mai, iar reclamaţii de furt de pe plajă şi din hoteluri se înregistrau zilnic; erau prădaţi în special turiştii străini, ale căror cereri trebuiau rezolvate cu precădere, fiind vorba de prestigiul României, dar şi al miliţiei. Pentru străini se apela la translatori, întrucât puţini ofiţeri ştiau ceva franceză sau rusă.

Se întâmplase în acea săptămână să fie păgubit un turist german, hoţul fusese prins, dar discuţia cu străinul nu progresa deloc, mai ales că trebuia să i se ia o declaraţie conform normelor procedurale pentru a servi de probă la proces. S-a apelat, ca de obicei, la profesorul pensionar Goldstein care a şi tradus, apoi, declaraţia, cu

un scris caligrafic, care păstra unele înfloriturі ale literelor, amintind de vechii scribi.

Biţu privea cu emoţie coala de hârtie astfel scrisă, amintindu-şi de vremurile trecute, în care documentele oficiale erau scrise de oameni specializaţi în domeniu şi practicau această scriere. „Astăzi se scrie cu pixul, toţi se grăbesc, de nu mai înţelegi nimic din ce a intenţionat să spună omul”, se gândea el, exprimându-şi gându-l cu o voce scăzută.

— Aţi spus ceva, şefu’? l-a întrebat Jarnea, care citea o lucrare la masa alăturată.

— Contemplam declaraţia neamţului scrisă de translatorul nostru, care mai foloseşte scrierea veche.

Spre seară toţi lucrătorii se aflau pe teren, acţionând în locurile aglomerate şi în parcurile oraşului.

…Când s-au întors la maşină, Biţu şi Jarnea l-au găsit pe şofer dormind într-o poziţie precară, rezemat cu cotul mâinii drepte pe spătarul scaunului, iar acel echilibru nesigur făcea să-i alunece, din când în când, capul spre în faţă, revenind apoi ca un arc în poziţia iniţială, după care iar aluneca în faţă şi tot aşa mereu.

— Tovarăşe colonel! îl atenţionează Jarnea. Uitaţi-vă cum pendulează Surdu spre bordul maşinii!

— Lasă-l, că este şi el obosit!

— Ăsta se visează undeva, într-o saună, gâdilat la părţile moi de vreo cadână, iar noi ne dăm de ceasul morţii că nu găsim autorul crimei de la Cişmea sau pe cei ai spargerii de la casieria cooperativei „Muncă şi artă”. Deşteptarea! strigă Jarnea, încât şoferul tresare.

— Gata, mergem? a întrebat Surdu.

— Mergem, Ioane! Dă-i bice, dar fii atent la drum!

A doua zi Biţu a trimis un ofiţer care să acţioneze împreună cu o echipă de la economic în abatorul Constanţa de unde se sustrăgea sistematic carne. Echipa a constatat că un maistru, folosindu-se de unii şoferi „de încredere”, folosind sistemul substituirii greutăţii la cântarul basculă (fie prin metoda cărămizilor, fie prin

înlocuirea şoferilor slabi cu alţii gabaritici) reuşea să scoată din unitate 40 – 50 kg de carne zilnic. Mai târziu a fost depistată şi filiera prin care această cantitate de carne era valorificată, din care nu lipseau gestionarii de la centrele de carne (măcelării).

— De ce vreţi să predaţi gestiunea? a fost întrebat un şef de centru de carne.

— Mi s-a găsit un minus de 200.000 lei şi nu mă consider vinovat. Nici nu ştiu de unde provine lipsa.

— Nu ar fi mai bine să acoperiţi suma?

— Nu. Prefer să plec, pentru că simt că nu mai pot face faţă.

La terminarea cercetărilor, când a fost găsită îngropată în pământul din curtea nevinovatului măcelar suma de 1 milon de lei (în 1985), a putut fi găsit şi răspunsul de ce pleca omul.

— Vezi, Gică, a terminat Surdu cu reparaţiile la maşină?! Mi-a raportat de dimineaţă că are nevoie de două ore să facă rotirea cauciucurilor şi să înlocuiască un filtru. Trebuie să mergem la o verificare.

— Plecăm acum?

— Dacă este gata, eu zic să mergem, că mi-a zis colonelul Bidian să ne aşteptăm la o vizită de la Direcţia Judiciară.

Când a ajuns Jarnea la garajul din curte, Surdu şi Valeriu Diaconu se aflau într-o discuţie amicală cu tot felul de înţepături din ambele părţi. Surdu fluiera.

— Poate îmi împrumuţi şi mie o secvenţă din optimismul tău, Ioane! îi spune Diaconu. Văd că fluieri în draci. Parcă ai fi câştigat la LOTO sau poate te-a primit nevasta în pat. Te pomeneşti că la mijloc o fi vorba de vreo gagică?

— Sunt vesel, măi, că am primit banii pentru echipament şi vreau să-mi cumpăr o pereche de pantofi englezeşti, aşa cum poartă Roger Moor.

— Te-ai stricat şi tu. Ai uitat când umblai desculţ prin mărăcini, alergând după oi?

— Mă, desculţ n-am umblat niciodată, dar nu vreau să mă cert cu tine. Astăzi nu vreau să dau atenţie cuvintelor tale jignitoare, mai ales că nici tu nu ai fost departe de mine. Abia ţi s-au vindecat bătăturile din palme de la coada sapii şi te crezi mare boier.

— Râzi tu, dar să vezi ce va zice şeful când îi voi duce la semnat dosarul penal cu R.T.U.P. pentru escroaca pe care am prins-o cu colierul de aur.

— Care colier?

— E vorba de hoaţa care a furat colierul de aur, cea care mai are încă puşcărie multă făcută pentru furturi, înşelăciuni, escrocherii.

— Nu cumva e vorba de prăpădita aia care era la tine în birou, pe care o cerceta locotenentul Târpan?

— Nu, eu am cercetat-o de la început până la sfârşit.

— Femeia era amărâtă rău, dacă vindea colierul imediat ce îl furase. În loc să-l poarte, vrea să-l facă bani.

— Dacă nu o urmăream, reuşea să-l prăduiască şi nu-l mai găseam. Tocmai îl oferea unei prostituate, căreia îi zicea: „Ia-l, fa, că tu îţi scoţi banii într-o noapte! Ce e pentru tine o mie de lei? Faci tu alţii la loc”.

CAP. ÎI DIN NOU ALERTĂ LA MILIŢIE. ALTĂ CRIMĂ

11 OCTOMBRIE. Era o dimineaţă rece de toamnă. Peste oraş stăpânea o ceaţă ca un abur alb care depusese mărgele de apă pe frunzele arămii ale copacilor. În sediul miliţiei se aşternuse liniştea, după zarva produsă de agenţii de pază şi ordine întorşi din serviciul de noapte, care părăsiseră clădirea. Ofiţerul de serviciu, plutonierul Dumitru Hulubină, un moldovean şugubăţ şi bun de gură, sfătos din cale-afară, pregătea rapoartele pentru predarea serviciului, motiv pentru care era tare ocupat cu scrisul. Telefonul a sunat prelung, iar el l-a lăsat să sune o vreme, după care a stins ţigara în scrumiera de pe masă şi a ridicat receptorul.

— Da, miliţia! a răspuns el.

— Domnule ofiţer, eu sunt pescar amator şi astăzi, fiind pe lacul Tăbăcărie cu undiţa, am scos o mână de om

din apă şi nu ştiu ce să fac cu ea.

— Dumneata, domnule „pescar”, cred că ai băut cam mult în noaptea care tocmai a trecut şi nu ai ce face, dai telefoane ca să te distrezi?

— Domnule, eu nu am băut nimic de-o săptămână, iar ce vă spun este adevărat, este vorba de o mână de om, de la degete şi până la umăr, am agăţat-o cu undiţa. Mă bucurasem că e peşte mare, că era grea, dar când am reuşit s-o scot la suprafaţă, m-am speriat. Este o mână de om. Eu vă aştept aici, pe malul ghiolului în apropierea scărilor, nu plec până nu veniţi aici, că nu ştiu ce să fac cu această blestemată care mi-a stricat toată treaba.

— Bine, bine, aşteaptă acolo că va veni maşina noastră acolo cu ofiţerii care să cerceteze cazul.

De mai mulţi ani, la sediul miliţiei funcţiona permanent o echipă operativă. Hulubină raportează căpitanului Mihai Gheorghiţă de la formaţiunea judiciară despre cazul ce i s-a anunţat, spunând, totuşi, că îl consideră un telefon mincinos, după părerea lui.

— Nu se ştie, băiete, dacă e fals până nu verificăm. Iau maşina şi fug eu până acolo că este în zona mea de responsabilitate. Asta mi-ar mai trebui, să am o mortăciune în zonă şi să mai fie şi cu autor necunoscut.

Zicând acestea, Gheorghiţă a ieşit în curte, a luat maşina de serviciu şi a plecat la lacul Tăbăcărie. Acolo l-a găsit pe pescarul amator care i-a arătat spre braţul de om culcat pe dalele de piatră, împreună cu undiţa. Pescarul nu îndrăznise s-o scoată din undiţă. I-a explicat ofiţerului cum a scos-o din apă şi cum dăduse telefon.

Între timp începuseră să sosească la sediul miliţiei şi celelalte cadre, în vederea executării programului de lucru zilnic. Gheorghiţă raportează situaţia, confirmând cele spuse de pescar la telefon şi în câteva minute, o altă maşină i-a dus la malul lacului pe colonelul Munteanu Constantin, locţiitorul şefului miliţiei, col. Biţu, căpitan Jarnea, Mr. Ionescu Nicolae, şeful biroului criminalistică, iar mai târziu, au sosit procurorul Drăguşelea, care era

procuror de serviciu şi Dr. Gândea de la serviciul medico-legal.

Când s-a ridicat soarele pe cer, ceaţa s-a împrăştiat treptat, iar în locul cu pricina s-au adunat o mulţime de persoane aduse de curiozitate.

— Care dintre dumneavoastră are o sculă mai bună? îi întreabă Munteanu pe pescarii găsiţi pe mal.

— Eu am acasă un prostovol, răspunde cu teamă un bărbat de vreo cincizeci de ani, dar este acasă, nu aici.

— Stai departe?

— În cartierul Coiciu, facem zece minute cu maşina.

— Foarte bine. Fugi, Surdule, cu dumnealui şi să-l aduceţi aici cât mai repede! Până atunci vom face rost şi de o barcă de la secţia nautică. Dezleag-o, Gheorghiţă!

Au urcat în barcă proprietarul prostovolului şi un alt pescar care dirija barca şi a început „dragajul" lacului, mai întâi pe lângă malul dinspre Bd. Alexandru Lăpuşneanu, urmând apoi să-şi mărească aria de lucru.

Prostovoiul aruncat în apă, ajungea pe fund, de unde se întorcea la suprafaţă, aducând cutii de conserve, bidoane din material plastic, pantofi vechi, câte un peşte rătăcit printre gunoaie sau în algele verzi, dar segmentele trupului victimei întârziau să apară; abia către orele 13.00 a fost găsită cealaltă mână, apoi piciorul drept. Mâinile erau de dimensiuni mici, cu palmele ca de femeie, din care cauză dr. Gândea avea dubii că este bărbat, dar când a fost scos şi piciorul, s-a pronunţat sigur că este vorba de membrele cadavrului unui bărbat.

Cei doi pescari au cerut să continue căutările în ziua următoare deoarece au obosit şi nici nu au mâncat nimic din seara precedentă.

— Vă rog să mai încercaţi o dată, mai pe lângă mal, pe o distanţă mai mare, după care întrerupem căutarea şi vom continua mâine! a insistat Munteanu.

— Dacă insistaţi, mai încercăm, s-au învoit aceştia, ridicând semnificativ din umeri. Au coborât din nou în barcă, continuând să arunce prostovolul în apă şi să-l

scoată, preţ de încă o oră, aceasta neaducând nimic la suprafaţă, spre dezamăgirea asistenţei. Când au ajuns în dreptul unul canal de scurgere, unde era apa învolburată, probabil din cauza apelor menajere de la blocuri, prostovolul a fost scos din apă având prinşi în plasă doi peşti de circa 500 gr. fiecare, câţiva foarte mici, iar printre ei un obiect rotund, acoperit cu cârpe înfăşurat în mătasea broaştei.

— Am găsit ceva, dar nu ştim, încă, ce este, pentru că este acoperit cu cârpe! a strigat pescarul cu prostovolul.

— Trage barca la mal! a spus Munteanu.

Obiectul a fost scos cu grijă din plasă, aşezat pe mal, detaşat de alge şi de cârpa în care era înfăşurat, ieşind astfel la iveală un cap de om fără gât; se vedea bine că fusese despărţit de restul trupului prin tăierea lui de lângă osul hioid şi respectiv, în dreptul glotei; ochii erau închişi, capul era mare, acoperit cu un păr scurt de 1 – 2 cm, gura uşor întredeschisă, lăsând să se vadă trei dinţi lipsă, doi de sus şi unul de pe mandibula de jos.

Jarnea privea înmărmurit spre Biţu şi aproape că nu putea deschide gura, fiind realmente şocat de ceea ce vedea. Biţu era mirat că subordonatul său poate avea o astfel de comportare, deşi, în parte, era şi el şocat, nu la fel ca Jarnea care continua să-l privească fix cu ochii lui căprui, şireţi în alte împrejurări, chiar ironici, iar acum îl arătau atât de răvăşit.

— Acesta este un asasin feroce, dar şi priceput, a spus el, continuând să privească la capul pe care Ionescu îl fotografia din toate poziţiile. Înclin să cred că ar putea fi chiar medic, după cum a executat secţiunea gâtului, despărţind capul de trup fără vreo poticnire, fără a tăia de două ori în acelaşi loc.

— Ai dreptate, tăietura este corectă, dar să vedem ce va spune medicul legist, care a plecat. Până atunci nu ne rămâne decât să facem supoziţii. Nu ştim, încă, cine este victima, ca să ne dăm seama cu ce plecăm la drum, de unde să începem investigaţiile.

— Eu propun să ne oprim aici, spune col. Munteanu şi să continuăm mâine dimineaţă. Cum a stat atâtea zile în apă, mai poate sta încă o noapte. Oamenii sunt obosiţi, ca şi noi, de altfel.

Întorcându-se spre pescari, Munteanu le-a spus:

— Ajunge pentru astăzi. Eu vă mulţumesc pentru ajutorul dat şi vă rog să veniţi şi mâine pentru a continua. Cred că sunteţi de acord?!

Văzând că cei doi pescari aprobă prin înclinarea capului, continuă:

— Atunci ne întâlnim la ora opt la Miliţia Municipiului.

Se întoarce spre grupul de ofiţeri şi întreabă:

— S-au făcut fotografiile tuturor segmentelor?

— Făcut, răspunde maiorul Ionescu. Pot fi predate la morga spitalului, mai puţin capul, pentru care sunt necesare nişte măsuri speciale de expertizare criminalistică şi va trebui să-l luăm la sediul miliţiei.

— Plecăm la sediu să gândim şi să hotărâm ce avem de făcut în continuare. Cpt. Gheorghiţă va veni mâine dimineaţă cu cei doi pescari să continue căutarea restului de segmente ale cadavrului. De la criminalistică pe cine trimiteţi mâine aici, tovarăşe Ionescu?

— Pe locot. major Dinu Gheorhe.

— Foarte bine. Atunci, hai să mergem!

Pe drumul spre miliţie discuţiile au continuat astfel:

— Este o treabă foarte urâtă aici, rupe Biţu tăcerea. Părerea mea este că, criminalul este nu sadic, bestial, poate chiar un bolnav psihic. A tranşat cadavrul în mai multe bucăţi pentru a i se pierde identitatea.

— S-ar putea să fie din vreun bloc, de pe undeva. Nu a avut posibilitatea celor care trăiesc în case cu curte, ca să-l poată îngropa în grădină şi l-a tranşat, aruncându-l în ghiol, sperând că nu va ajunge la suprafaţă, a comentat Munteanu.

— Există şi posibilitatea să fi fost omorât în altă parte

a oraşului şi să fie adus, cu maşina, mai ales de când aleile permit circulaţia lor. Dar adevărul nu-l vom afla acum când nici nu ştim cine este victima.

— Ai făcut şi nişte poze curioşilor? întreabă Munteanu, privind spre Ionescu.

— Da. Totdeauna facem şi astfel de fotografii.

— Procesul verbal de constatare îl vom întocmi la terminarea acţiunii de căutare în lac, a spus Biţu.

Ajunşi la birou, Biţu a trecut la întocmirea unui plan de măsuri care să cuprindă toate activităţile care urmau să fie desfăşurate până când va fi prins criminalul. După un timp a venit în birou şi colonelul Munteanu, dornic să continue discuţua cu Biţu şi să participe la fixarea sarcinilor în plan.

— Măi, Nicule, mă gândeam adineauri la mine în birou şi ştii ce cred eu? Că segmentele cadavrului s-ar putea să nu fi fost aruncate în apă de pe mal.

— La asta m-am gândit şi eu când tot patrulam pe malul lacului, în aşteptarea desfăşurării acţiunii. Dacă erau aruncate în saci, tot aşa ar fi trebuit să le găsim, dar cred că ele pot proveni de la vreun bloc a cărei gură de scurgere vine până aici, în ghiol; dacă criminalul nu a avut prea mulţi saci, a golit în canal, de fiecare dată, sacul pe care l-a folosit de mai multe ori. Apele menajere formează un şuvoi foarte puternic la orele de vârf, când toată lumea este acasă şi a purtat aceste segmente destul de uşor până în larg, şi-a expus Biţu raţionamentul, după care a adăugat cu destul scepticism:

— Dar acestea sunt numai supoziţii, cine ştie când vom afla adevărul…

— Ce s-o fi întâmplat cu organele interne ale victimei?

— Când vom găsi şi bustul, cred că vom afla. Am discutat de dimineaţă cu Cândea, care spunea că dacă bustul a fost spintecat şi golit de organele interne, este posibil să le fi mâncat peştii sau alte vietăţi din apă şi să nu le mai găsim niciodată. Poate găsim bustul mâine

dimineaţă şi aflăm de la medic şi când s-a produs moartea victimei.

Eu cred că ar fi bine să acţionăm în toate blocurile de locuinţe situate pe B-dul A. Lăpuşneanu mâine, la ora 6.00, înainte de plecarea oamenilor la serviciu; concomitent se va desfăşura şi căutarea în lac.

— Asta presupune să avem un plan de construcţie pentru toată zona pentru a afla canalele de scurgere de la fiecare, cu continuarea lor până la malul apei.

— Nu cred că mai avem nevoie de planurile de construcţie deoarece toate au capacele pe sol şi pot fi deja localizate. Am trimis deja doi oameni acolo să le identifice şi să facă schiţele necesare.

— Atunci definitivează planul de măsuri, extrage separat acţiunea ce urmează a fi desfăşurată mâine şi în această seară să faci şi instruirea efectivelor care vor participa!

— Da, aşa am hotărât, instruirea s-o fac cu o oră înainte de terminarea programului şi să ne întâlnim mâine, direct pe teren, pentru a porni la lucru. Ce ziceţi, am ales bine ora şase?

— Cred că este o oră potrivită, să nu deranjăm somnul locatarilor. Cât îi priveşte pe lucrătorii noştri, ei sunt obişnuiţi cu munca de „ocnaşi” şi ştiu ce au de făcut.

Nu ştiu dacă greşesc, dar mie mi se pare că acest asasin nu poate fi un psihopat, aşa cum ar vrea el să ne lase să credem. Spun acest lucru pentru că un dement nu se mai putea controla nici în momentele de „luciditate”, ca să poată discerne să nu cruţe niciun segment al cadavrului pentru a împiedica identificarea victimei. Poate te surprinde ce spun, dar eu îl consider ca pe omul care a „lucrat” prea bine, prea în „meserie”. De aceea i-a fost greu doctorului Gândea să-i poată stabili, mai la început, sexul şi vârsta, iar despre ora comiterii a ezitat, deşi i-au trecut prin mână atâtea cadavre, deci nu s-ar putea spune că e lipsit de experienţă.

— O greutate în ceea ce priveşte stabilirea acestor

date absolut necesare o constituie şi perioada cât au stat în apă, fiind supuse unui proces de macerare. Tot a fost bine că am scos din apă o parte din ele, iar mâine poate găsim şi restul.

— Necazul mare este că ne-am ales deja cu două cadavre, ambele cu autori necunoscuţi până la această oră şi informaţiile pe care le avem sunt departe de a ne duce pe direcţia dorită de noi. Rămâne să vedem ce rezultate va avea acţiunea de mâine.

În dimineaţa următoare, toate echipele stabilite au trecut la verificarea imobilelor din zona vizată. În blocul cu nr. 22 din strada Suceava a ajuns plutonierul Suşter Gheorghe, sectorist, care, împreună cu responsabila cărţii de imobil, a luat fiecare apartament la control. La unul dintre apartamente a răspuns foarte greu locatarul, iar când a deschis uşa, Pavel Aristide s-a arătat surprins să-l vadă pe sectorist la uşa lui şi a tresărit, schimbare sesizată de acesta.

— Bună dimineaţa! a spus sectoristul.

— Bună dimineaţa!

— Vă rog să-mi prezentaţi buletinul de identitate pentru control!

— Dar ce am făcut, domnule?

— Nu aţi făcut nimic, este vorba numai de un control de rutină. Cine mai locuieşte cu dumneavoastră în apartament?

— Fiul meu.

— Vă rog să vină şi el cu buletinul!

— Nu este acasă. Este plecat de câteva zile şi nu s-a mai întors, încât nu ştiu unde este.

— Dacă tot locuiţi în aceeaşi casă, dumneavoastră nu comunicaţi, nu vă sfătuiţi ce aveţi de făcut? Fiul dumneavoastră trebuia să treacă joi pe la mine, aşa cum am stabilit cu el când s-a liberat din penitenciar şi acum aflu că nu stă nici acasă. El a fost liberat condiţionat şi are obligaţia să respecte anumite reguli. Când se întoarce, vă rog să-i spuneţi să se prezinte la mine, la miliţie! Bună

ziua!

La ora zece, când s-au întors toate cadrele de pe teren şi au raportat rezultatele, Biţu a întrebat dacă are cineva de raportat o problemă mai deosebită.

— Eu am o problemă, s-a ridicat Suşter. În blocul nr. 22 din str. Suceava, locuieşte Pavel Constantin, liberat din penitenciar în luna aprilie. Nu lucrează nicăieri şi la mine s-a prezentat de două ori: o dată în iunie şi o dată în iulie, iar de câte ori l-am căutat acasă nu a răspuns nimeni la adresă. Eu cred că acolo se întâmplă ceva dubios. În această dimineaţă l-am găsit acasă pe tatăl lui, care mi-a spus că fiul a plecat de acasă de câteva zile şi nu ştie pe unde umblă.

— Tatăl ce fel de om este? întreabă Biţu.

— Lucrează la T.C.L. (Trustul de Construcţii Locale), dar a fost şi el condamnat mai înainte pentru ultraj contra organelor de miliţie. Recent nu am alte sesizări despre el.

— Ce propui?

— Întrucât blocul respectiv se află pe direcţia magistralei de canale de scurgere a apelor uzate din locuinţele din zona unde au fost descoperite segmentele de cadavru, cred că ar fi bine să facem o percheziţie domiciliară în apartamentul lui Pavel.

— Vom analiza propunerea dumitale, a spus Biţu.

După ce au raportat şi alţi lucrători problemele cu care s-au confruntat, şedinţa a luat sfârşit.

În birou, după ce au discutat în detaliu toate aspectele legate de faptă, Biţu a hotărât:

— Gică, te duci mai târziu la procurorul Condulimazi şi-i soliciţi un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui Pavel! Iei cu tine pe Rusu, Timaru şi un ofiţer de la criminalistică şi scotociţi toată casa!

— Şefu', eu pot să-i fac percheziţie şi pe baza declaraţiei lui. Mă pot descurca uşor cu el.

— Nu. Cu un astfel de element înrăit trebuie să procedăm cu mare atenţie şi cu respectarea strictă a legii. Pentru liniştea noastră mergi la procuror şi cere mandatul!

Cu mandatul de percheziţie în geantă, Jarnea şi colaboratorii săi s-au prezentat în zorii zilei următoare la uşa apartamentului lui Pavel, unde a sunat. Întrucât întârzia deschiderea uşii, Rusu a spus:

— Măi, greu mai răspunde. Numai femeile au un astfel de obicei de a întârzia, fie să-şi scoată şorţul de bucătărie, fie să treacă prin faţa oglinzii pentru verificarea coafurii şi a ţinutei. Nu ştiam că şi bărbaţii imită asemenea gesturi.

— Poate nu a auzit de la început soneria, a spus Jarnea.

— Sau poate era în baie pentru… îşi dă cu părerea Timaru.

Uşa se deschide şi în cadrul uşii apare un bărbat de circa cincizeci de ani, cu părul răvăşit, îmbrăcat în pijama.

— Ce doriţi? întreabă el puţin speriat.

— Bună dimineaţa! răspunde Jarnea. Avem un mandat de percheziţie în locuinţa dumitale, pe care te rog să-l citeşti, ca să nu avem probleme.

Pavel a luat hârtia, a citit-o, apoi le-a făcut loc să intre, întrebând:

— Dar ce am făcut?

— Vom vedea, i-a răspuns Jarnea. Deocamdată nu este vorba decât de o percheziţie. Eşti învinuit, de fapt este reclamat – revine el asupra expresiei – că deţii aur şi o armă militară, probabil rămasă din timpul războiului, a adăugat ofiţerul.

— Doamne fereşte! Neam de neamul meu nu a avut aur, iar armă nu am văzut decât de departe, întrucât eu nici nu am făcut armata, a spus Pavel precipitat.

— Dacă este precum spui, cu atât mai bine pentru dumneata, înseamnă că nu vom găsi nimic, iar cel care te reclamă a minţit.

Întorcându-se spre colaboratorii săi, Jarnea le-a făcut semn cu capul, ceea ce echivala cu îndemnul: „La treabă!”

Fiecare a început să caute urmele infracţiunilor, în conformitate cu regulile şi sarcinile stabilite la instruirea

ce li se făcuse înaintea plecării de la sediul miliţiei.

În mai puţin de o oră au fost descoperite, pe rând, toate urmele care atestau că în acel apartament a avut loc o crimă: un topor, cuţite, o pereche de blugi plini de sânge, o pereche de pantofi cu aceleaşi urme pe ei, toate găsite în cămară, ascunse după o damigeană şi mai multe sticle, precum şi o pată mare de sânge pe covorul din sufragerie, care se prelungea cu o urmă de târâre în direcţia băii. Deşi spălate, urmele de sânge de pe obiectele în cauză au fost evidenţiate la lumina lămpii cu raze ultraviolete de către ofiţerul criminalist, lt. maj. Dinu Gheorghe. În momentul în care ofiţerul aşezase pe pat trusa criminalistică şi scotea din ea, pe rând, aparate şi prafuri pentrutualetarea urmelor, Pavel holba ochii şi se mişca precum un animal sălbatic în cuşcă, neştiind ce face cu mănuşile, pensula, pulberea fină şi alte ustensile de măsurat.

Jarnea urmărea cât mai discret comportarea acestuia, a cărei culoare a feţei se schimba de fiecare dată când era adus pe masă un nou obiect purtător de urme. Când au fost aduse un CEC cu suma de 28.000 lei depusă pe numele fiului său, Constantin şi un set de fotografii ale acestuia împreună cu alte persoane, Pavel Aristide a explodat:

— Cu ce drept luaţi CEC-ul şi pozele băiatului?

— Linişteşte-te, omule! Toate vor fi trecute în procesulverbal de percheziţie, iar după terminarea verificărilor îţi vor fi restituite. Mai puţin schiţa de la Cariera de piatră Ovidiu.

— Pe mine mă cam intrigă suma de 28.000 lei de pe CEC în situaţia când fiul dumitale nu munceşte de atâţia ani, a replicat Rusu. Şi culmea, depunerea s-a făcut în luna mai, când abia venise din penitenciar.

— Sunt banii pe care i-am dat eu, spune Pavel.

— Asta o vor stabili alţii, domnule Pavel, a spus Jarnea. Dar, ia spune, fiul dumitale are un tricou albastru cu dungi albe dispuse orizontal?

— Da, are.

Un fior rece i-a străbătut inima lui Jarnea. Reuşise să-l surprindă cu această întrebare pe Aristide.

— Vrei să ni-l arăţi şi nouă? a continuat el, calm.

— Desigur, a spus Aristide şi s-a îndreptat spre şifonierul din dormitor să-l caute, lt. Timaru care scotocise tot şifonierul, nu-l găsise, iar acum urmărea cum îi tremură mâinile lui Aristide, alunecând zadarnic printre rufe.

— Nu-l găsesc, a spus Aristide, întorcându-se în sufragerie. Probabil s-a îmbrăcat băiatul cu el când a plecat.

— Acum, ce ai de zis referitor la toate câte au fost constatate în apartamentul dumitale? l-a întrebat Jarnea.

Pavel Aristide tăcea. Atunci Jarnea a continuat:

— Poate ai dreptate în privinţa aurului şi armei, ceea ce încă nu sunt convins, poţi să le ascunzi foarte bine în altă parte. Te asigur, însă, că dacă le ai, le vom găsi noi până la urmă. Dar despre petele de sânge ce ne poţi spune? Schiţa, probabil, arată unde a ascuns fiul comoara?

— Nu ştiu, cred că sunt mai de mult, poate de la paşte când am cumpărat nişte carne de miel, a răspuns acesta încurcat.

De schiţă s-a prefăcut că nu a auzit.

— Dumneata obişnuieşti să tai mielul în sufragerie, pe covor? Eu ştiam că se taie afară sau în piaţă…

— Poate am adus carnea aici şi s-a scurs sângele din sacoşa în care a fost transportat. Cine mai ştie de atâta timp?

— Bine, asta se va stabili la analiza de laborator.

— Dar pantofii, blugii de aici, plini de sânge, ai cui sunt?

— Ai fiului meu.

— Cred că este suficient pentru astăzi. Semnează procesulverbal de percheziţie, pe care te rog să-l citeşti cu multă atenţie.

Pavel s-a aplecat peste foile de hârtie şi, după ce a terminat de citit, a spus:

— De ce îmi ridicaţi covorul şi toate celelalte obiecte? Aţi spus că aur căutaţi.

— Aşa este, dar dacă nu am găsit aurul şi arma, ne mulţumim pe moment cu ce este mai la îndemână.

— Protestez!

— Protestează, dar semnează procesul-verbal de percheziţie, spune autoritar Jarnea. Iar dacă ai de făcut obiecţii cu privire la modul cum am procedat noi, le menţionezi pe toate mai jos, după care semnezi!

Pavel se gândeşte o clipă, apoi se aşază pe scaun, trage spre el procesul-verbal şi menţionează în spaţiul rămas liber în partea de jos a colii: „Nu mi s-au găsit aur şi arme în casă şi protestez pentru că mi s-au ridicat din locuinţă obiecte care îmi aparţin”. Semnează.

— Pune şi data de astăzi! a intervenit Rusu.

— Acestea fiind zise, putem spune că, pentru azi, am terminat aici la dumneata, sacadează Jarnea frazele. Acum te rog să-ţi iei la dumneata câteva obiecte de îmbrăcăminte şi rufe de schimb deoarece ne vei însoţi până la miliţie pentru a asista la verificarea urmelor de pe obiectele menţionate în procesul-verbal şi va fi nevoie să dai unele explicaţii.

— Mă arestaţi? aproape a strigat Pavel, căruia i s-a schimonosit faţa. Ştia procedura, trăind deja coşmarul.

— Deocamdată nu te arestăm, dar trebuie să mergi cu noi la secţie pentru a justifica urmele găsite în casa dumitale.

Ajunşi în sediul miliţiei, Pavel Arisitäe a fost lăsat sub pază, într-un birou, iar Jarnea a mers să raporteze tot ce a făcut, şefului său.

— Am terminat percheziţia, şeful

— A ieşit ceva? a întrebat Biţu, calm.

— Este locul care a păstrat aproape toate urmele crimei.

Şi, rând pe rând, Jarnea a derulat filmul percheziţiei executate.

— Adu-l aici, să discutăm cu el!

— Stai jos, domnule Pavel, şi spune-ne cum s-a întâmplat?

— Ce să vă spun? Sunt nevinovat! a strigat el.

— Dacă eşti nevinovat, vei fi eliberat cât de curând. Noi nu lipsim de libertate oameni nevinovaţi, oneşti, dar nevinovăţia trebuie stabilită. Aici cred că eşti de acord cu mine?!

— Şi atunci ce trebuie să fac?

— Să spui adevărul, tot adevărul, cu răspunsuri clare şi sincere la toate întrebările pe care ţi le voi pune.

Aceasta este singura modalitate în care tratamentul se poate dovedi eficient pentru a lămuri definitiv problema.

— Dar le-am spus dumnealor tot ce ştiu, a spus Pavel arătând spre Jarnea şi Rusu. Nu sunt eu cel vinovat, mă torturaţi degeaba cu întrebările. Nu ştiu nimic.

— Nu vrei să ne spui cum s-a produs omorul în casa dumitale, omor la care eşti complice sau chiar autor principal.

Să semneze depoziţia şi să fie introdus imediat în arest! ordonă Biţu.

Ofiţerii au ieşit cu Pavel şi au îndeplinit cele stabilite, după care s-au întors în biroul lui Biţu.

— Mâine trebuie să-l prezentăm procurorului pentru a-i emite mandatul de arestare, a spus acesta, pe gânduri. Rusule, rămâi dumneata aici să primeşti şi să prelucrezi rapoartele care vin din teren; eu cu Jarnea mergem până la medicul legist, iar de acolo trecem pe la ghiol să vedem care mai este stadiul căutărilor. Văd că Gheorghiţă n-a mai raportat nimic de când ne-am întors.

— Da, tovarăşe colonel. Dar dacă este ceva urgent, cum vă găsesc?

— Dai un semnal prin staţie, de la ofiţerul de serviciu. Hai, Gică, să ne grăbim, că cine ştie ce surpriză ne mai aşteaptă!

Când au ajuns în sala de disecţii, Jarnea a făcut o

grimasă de scârbă. Şi-a amintit de Institutul Medico-Legal „Mina Minovici” unde a văzut pentru prima oară cum decurg asemenea operaţiuni şi nu s-a putut abţine să nu tragă o înjurătură, în gând.

— Pe unde se află domnul dr. Gândea? îl întreabă Biţu pe un asistent care tocmai iese pe hol.

— Este în biroul dumnealui.

— Mulţumesc! Hai, înăuntru! Bine că e acolo şi nu în sala aia plină de cadavre întinse pe mesele de ciment.

— Nu ştiu ce să fac, şefu’, că eu nu suport deloc de la o vreme, acele mirosuri. Poate am îmbătrânit şi mi-am pierdut rezistenţa la stresul provocat de factorii externi.

— Dai rar prin locuri care să-ţi solicite nervii olfactivi şi au ajuns prea sensibili. Ar trebui să te trimit mai des aici.

— Luaţi loc, domnii mei! i-a întâmpinat dr. Gândea care s-a ridicat de pe scaun pentru a le strânge mâna.

— Cum puteţi rezista aici, în cimitirul acesta? l-a întrebat Jarnea, imediat ce s-a aşezat pe scaun.

— De atâţia ani de când lucrez aici, m-am obişnuit, din care cauză cred că mi-ar fi mai greu acum să lucrez într-o clinică medicală adevărată. Dar, ia spuneţi, beţi un coniac? Fără să aştepte răspunsul lor, a mers la dulapul metalic de unde s-a întors cu o sticlă şi trei păhărele cu picior în care a turnat licoarea chihlimbarie. Noroc! a spus el, atingând uşor celelalte două pahare, apoi a turnat paharul de duşcă.

— Noroc! au răspuns cei doi ofiţeri şi au băut şi ei.

— Acum sper să te simţi mai bine, Gică, a glumit Biţu.

— Da, puţin. Nu ştiu de ce îmi este aşa greu să rezist în sala de disecţii, pe lângă mirosul înţepător, fetid, mai intervine şi acea privelişte macabră… e groaznic.

— Doctore, ne poţi spune ceva în legătură cu „marfa” adusă ieri?

— Capul aparţine unui bărbat de 30 – 32 ani. A fost bine secţionat la bază, încât nu i-a lăsat nicio porţiune de

gât; piciorul este, de asemenea, de bărbat. Ambele au fost supuse unui uşor proces de macerare din cauza şederii lor în apă. Noroc că apa a fost destul de rece. Ar fi fost mai dificil dacă luau contact cu aerul, deoarece ar fi început procesul putrefacţiei. Vă propun să mai mergem o dată în sală pentru a le studia. Ce ziceţi?

— Eu nu mai merg, şefu', ştiţi… se scuză Jarnea.

— Bine, bine. Du-te la maşină şi aşteaptă-mă acolo.

Luând în mâini capul, dr. Gândea i-a deschis pleoapele pe care le-a ridicat de pe ochii tulburi şi apoşi ai victimei, apoi buzele şi a concluzionat:

— Este un tip care nu şi-a tratat dantura la un stomatolog niciodată. Îi lipsesc doi dinţi de sus – un canin şi un molar şi un incisiv de jos.

— De ce are prafurile astea pe el? întreabă Biţu.

— Ai dumneavoastră nu ştiu cu ce l-au tratat acolo, la miliţie, după aceea mi l-au adus mie.

— Da, îmi amintesc, au lucrat la el două zile Diaconescu şi Ionescu. Atunci i-au făcuttualeta pentru a-l aduce cât mai aproape de realitate, după care i-au făcut zeci de fotografii – prin scanare – până au reuşit să-l identifice.

— Deci se ştie cine este?

— Se bănuieşte că este un liberat din penitenciar, dar mai avem ceva de făcut pentru a avea certitudini.

— Nu pot să-l înţeleg pe criminal, ce l-a determinat să procedeze astfel? Cred că a „lucrat" la el două ceasuri.

După cele ce am găsit, constat că nu este un specialist în domeniu, nici măcelar nu este, pentru că atât la mâini cât şi la picioare nu a ţinut cont de locurile unde ar fi trebuit acţionat pentru a le disloca. Din această cauză segmentele au fost „torturate", rupând unele oase.

— De la începutul cercetărilor am spus că autorului unei asemenea crime oribile nu merită să i se spună om, este o fiară, un animal feroce, pe care societatea ar trebui să-l înlăture necondiţionat din mijlocul ei, a perorat Biţu cu năduf.

— Comportamentul lui este, într-adevăr, al unui animal feroce, dar după părerea mea nu este un bolnav psihic. Faptele arată că a acţionat cu discernământ şi mult calm, la care aş adăuga şi o doză de pricepere.

Părerea mea este, acum, după ce se cunosc toate cele întâmplate, că veţi avea mult de furcă până îl veţi găsi. Eu sunt, totuşi, optimist şi vă urez succes!

— Mulţumesc! Doctore, în legătură cu cauzele decesului poţi să-mi spui ceva?

— Nu vreau să improvizez. Lipsind organele interne şi bustul, care-mi spuneau mai multe, încă nu pot preciza cauza. Bine ar fi să le găsiţi şi atunci mai discutăm.

— Despre vârstă, ce părere aveţi?

— Aproximativ 30 – 32 de ani. În orice caz nu depăşeşte 35

de ani.

— Ora decesului?

— Două-trei zile, poate. Aduceşi-mi bustul şi în câteva zile vă trimit şi eu raportul cu datele care vor rezulta.

— Vom încerca să le găsim. Salut, doctore!

Când a ajuns la maşină, staţia bâzâia şi peste câteva secunde s-a auzit vocea ofiţerului de serviciu:

— Mergeţi la lacul Tăbăcărie că vă aşteaptă 818!

— Bine, am înţeles mesajul, ne vom deplasa acolo.

Întors spre Jarnea aflat pe canapeaua din spate, Biţu a făcut o figură blajină, adresându-i-se:

— Dă-mi o ţigară, Gică! Numai până ajungem la un chioşc să-mi cumpăr şi eu, că am tot fumat de la tine, a amestecat el intenţia cu scuza.

— Aţi fumat de la mine pentru că sunt mai gustoase.

— Mai gustoase, pe dracu’, toate sunt rele, dar ne-am obişnuit noi cu acest năravv, la care nu avem suficientă voinţă ca să renunţăm, deşi peste tot se spune că tutunul produce ulcer, cancer, impotenţă, ca să nu mai spun că sunt nişte bani arşi cu care ne cumpărăm singuri boala.

— Ce facem, şefu’, cu mizeria asta de caz? întreabă

Jarnea pentru a îndepărta pe alt făgaş discuţia, dar şi pentru a afla ce îi aşteaptă în viitor.

— La ce te referi, la descoperirea lui? Păi, dacă vom afla cine este victima, apoi dăm şi de autor, am dat de capătul firului şi putem descurca ghemul. Avem serios de lucru, Gică. Până nu identificăm victima şi relaţiile lui cu locatarii apartamentului, suntem încă departe de autor. Poate ne ajută şi urmele găsite în apartamentul lui Pavel, pe care abia le aştept de la laborator.

— Teoria cu ghemul o ştiu şi eu, dar mi-am cam pierdut răbdarea. Ar fi bine ca probele de laborator să ne confirme ipotrzele.

— Ai văzut ca dacă ne punem mintea la treabă reuşim să găsim răspunsurile? a continuat Biţu să glumească.

— Mai avem în lucru şi crima de la „Cişmea” în care nu am progresat aproape deloc deşi au trecut mai bine de două luni de zile.

— Acolo cred că am făcut câteva lucruri bune şi se lucrează peste tot în oraş, inclusiv la posturile de miliţie, iar după ce vom termina cu acest caz cu cadavrul ciopârţit, putem relua, liniştiţi, cercetările.

— Nu predăm acest caz la judeţ? a întrebat Jarnea.

— Nu. Acesta este cazul nostru şi vreau ca noi să descoperim autorul, nu alţii, a replicat hotărât Biţu.

Pe malul lacului lume multă adunată în jurul ofiţerilor de miliţie care studiau un bust şi un picior scoase din apă. Colonelul Munteanu şi căpitanul Gheorghiţă erau aplecaţi din şale şi priveau cele două tăieturi lăsate pe pieptul şi respectiv abdomenul victimei.

— Curios lucru, exclamă Biţu, apropiindu-se şi el.

— De ce? întreabă Munteanu.

— Bustul este întreg, de unde putem trage concluzia că toate organele sunt în interiorul lui. Asta ne ajută mult.

— Criminalul s-a grăbit şi a preferat să-i detaşeze numai mâinile şi picioarele, apoi capul. Nu s-a complicat să-i scoată şi măruntaiele.

— Poate s-a grăbit sau a intrat în panică?!

— Cred că am văzut destul, îşi exprimă părerea colonelul Munteanu. Trimite un ofiţer cu toate acestea la medicul legist, iar noi să mergem la sediul miliţiei să hotărâm măsurile pentru etapa care urmează!

— Jarnea, du-te tu şi du-i medicului noua „recoltă” şi să vii repede la sediu! a spus Biţu cu voce scăzută.

— Domnule doctor, v-am adus şi restul segmentelor! a strigat Jarnea din uşa sălii de disecţie. Unde le pun, că nu am timp să stau, mă aşteaptă şeful?!

— Lasă-le aici, în colţ! Le voi studia puţin mai târziu. Vă rog să nu mă grăbiţi cu raportul pentru că vreau să le studiez temeinic. Văd că bustul nu a fost despicat şi asta mă va ajuta să aflu mai multe date, mai ales că pot să trimit şi organe pentru analiză la laborator.

— Să trăiţi, la revedere! a salutat Jarnea şi a ieşit ca o săgeată, de oroarea pe care o avea pentru acel „cimitir”.

Ajuns la birou, l-a găsit pe Biţu măsurând biroul cu paşi rari şi cu mâinile la spate.

Arăta obosit, iar barba îi crescuse, accentuându-i paloarea feţei, nu mai fusese acasă de două zile deoarece condusese acţiunea de pe Bd. AI Lăpuşneanu, precum şi pe cele din cartiere.

Când l-a văzut intrând în birou pe Jarnea, a ridicat privirea şi l-a întrebat:

— Ce a spus doctorul?

— Era bucuros că a rămas bustul întreg pentru că are posibilitatea să cerceteze el organele şi să afle mai multe date despre etatea victimei şi dinamica producerii crimei. Spunea ceva şi de analizele de laborator. Dar m-a rugat să vă spun să nu-l grăbim, pentru a-l studia mai temeinic.

— Are şi iei dreptate, i-am pus în braţe atâtea segmente pentru care este obligat să întocmească un act pe care să-l folosim ca probă în dosar, iar această probă trebuie să rămână în picioare în orice împrejurare.

— Ce aţi hotărât pentru mâine?

— La prima oră vom avea o discuţie cu toţi ofiţerii de

la judiciar şi sectorişti pentru a stabili nişte măsuri privind victima acestei crime. Poate până la prânz Mr. Ionescu ne aduce raportul de expertiză în urma comparării în cartoteci a amprentelor ridicate de pe mâinile găsite în apă.

Am dat deja să se verifice toate persoanele dispărute, atât în evidenţa dispăruţilor, cât şi în evidenţa populaţiei.

Acum hai să mergem acasă pentru că mă simt obosit.

— Cu Pavel Aristide ce mai facem?

— Poate mai stăm mâine cu el de vorbă, după ce vor pleca celelalte cadre pe teren. Este încăpăţânat şi nu vom afla prea multe de la el. Şi aşa nu suntem prea siguri până când nu primim analiza de laborator a obiectelor ridicate din apartamentul lui. Dacă mi se confirmă supoziţiile, îl introducem în cercetare mai serioasă, cu participarea procurorului. Să avem răbdare cu el, să vedem dacă şi el este de aceeaşi părere.

— Probe sunt destule. Covorul are o pată mare, iar fiecare unealtă, fie cuţit, topor şi altele, au urme de sânge.

Acolo s-a produs crima, pot să susţin acest lucru şi fără probele de laborator. Iar Aristide Pavel se va da pe brazdă până la urmă.

— Să mergem că ne apucă iar noaptea aici! Hai să mai vorbim şi despre altceva! a propus Biţu, apropiindu-se de portiera maşinii.

…În dimineaţa următoare toţi ofiţerii s-au prezentat la lucru mai devreme fără vreun alt ordin, făcându-şi ordine în dulapuri şi pregătind informaţiile pentru şedinţa care urma.

În aşteptarea acesteia, discutau şi schimbau păreri între ei privitoare la cele două crime.

— Eu mă tot gândesc de ce nu a reclamat nimeni până acum dispariţia persoanei victimei, rupe tăcerea Timaru.

Există oare posibilitatea ca acesta să fie vreun turist străin venit în concediu în România?

— S-ar putea să fie din ţară, din cine ştie ce localitate

situată pe coclauri, plecat de mult, încât nimeni să nu-şi mai amintească de el sau nu mai are pe nimeni care să se intereseze de viaţa lui, intervine Rusu.

— Un motiv că nu l-a reclamat nimeni ar fi, zice Jarnea concesiv. Noi am scris la ziar despre faptă, dar nu am dat şi numele victimei, pentru că nu îl ştim, încă. Poate dacă se cunoştea numele, se găsea cineva care să-l revendice. Cine ştie câte iţe a încurcat această crimă…

— Avem de-a face cu un caz dificil, aproape fără ieşire, continuă Rusu să afirme cu pesimism. Vrei să prinzi asasinul, dar nu ştii cine este victima.

— Tocmai acest lucru l-a avut în vedere asasinul, pe asta a şi mizat el, a conchis Jarnea.

Deodată s-a lovit cu mâna peste frunte şi s-a întors cu tot trupul spre Rusu.

— Ia scoate, Laurenţiule, dosarul crimei de la Cişmea!

— Ce-ţi veni?

— Scoate-l şi am să-ţi spun!

Rusu a deschis dulapul metalic, a scos şi a depus pe masă un dosar mare cu coperţi groase, pânzate pe care scria” Dosar de urmărire penală nr…”. Jarnea a întors câteva file, mormăind ceva neclar, apoi a strigat:

— Asta este! Tricoul albastru cu dungi albe, orizontale.

— Despre ce vorbeşti? Nu ne spui şi nouă?

— Du-te, Timarule, până la formaţiunea criminalistică şi roagă-l pe maiorul Ionescu să-ţi dea tricoul – corp delict descoperit la ghiol! Nu-i spui decât că avem nevoie să vedem ceva şi i-l ducem înapoi.

Când s-a întors Timaru, Jarnea citea cu voce tare declaraţiile martorilor de la popasul Cişmea care menţionau: „cel care l-a înjunghiat pe Proca era mai tânăr, cu părul scurt, îmbrăcat în pantaloni de blugi şi cu un tricou de culoare albastră, cu dungi albe, orizontale”.

— Cred că am găsit. Între cele două cazuri există o legătură. Ce ar fi ca cele două crime să fie comise de una

şi aceiaşi persoană?

— De ce nu admiţi că purtătorul tricoului albastru cu dungi albe poate fi victima de la ghiol, zice Rusu.

— Şi acest fapt este posibil, încuviinţează Jarnea.

— Un tricou cu astfel de caracteristici ar putea foarte bine să fie purtat şi de alte persoane, deci nu ne spune nimic deosebit până nu aflăm cine este purtătorul lui, îşi exprimă Timaru părerea. Să vedem apoi, în ce împrejurare a ajuns în apartamentul familiei Pavel şi dacă are legătură cu crima.

— De ce nu acceptăm şi această variantă pe care tocmai am expus-o, sare Jarnea, hotărât. Eu socotesc că trebuie s-o luăm în seamă şi s-o urmărim. Poate tocmai asta ne pune pe urmele autorului.

A urmat o vreme de tăcere, apoi tot Jarnea, după ce şi-a aprins o ţigară l-a privit, zâmbind pe Timaru.

— Vrei, tu, să te duci la bufet să ne aduci câte o cafea? După ce te întorci mai discutăm.

— Eu nu beau, că am mai băut una când am plecat de acasă, a spus Rusu. O ia inima la trap şi dau de necaz.

— Cum doreşti. Atunci adu numai două. Ori nu bei nici tu?

— Eu beau, că doar nu sunt supus austriac, a răspuns Timaru, ridicându-se de pe scaun.

— Aşa că aduci numai două, dar hai repede!

Rămânând amândoi în birou, Rusu îi aminteşte lui Jarnea:

— Noi am „periat” toată zona de blocuri de pe Al. Lăpuşneanu şi nu am găsit nicăieri nimic în afară de locuinţa lui Pavel, unde locuiesc cei doi foşti infractori. Segmentele cadavrului au fost găsite în apropierea gurii de scurgere de pe direcţia blocului 22, toate acestea coroborate cu puzderia de urme de sânge găsite în acel apartament ne duc la concluzia că acolo s-a produs crima.

— Tot raţionamentul tău este corect, dar pentru a concretiza faptele, mai întâi trebuie să stabilim identitatea victimei şi legăturile cu locatarii apartamentului în cauză,

apoi rudele, prietenii, cunoştinţeţele etc.

— Asasinul are un avans de cinci zile faţă de noi.

— Aşa este. Până se întoarce Timaru cu cafelele, eu merg până la criminalistică să duc tricoul şi să văd ce date au mai descoperit colegii noştri.

— Să trăiţi! salută Jarnea, intrând în biroul maiorului Ionescu, care tocmai privea o fişă dactiloscopică cu lupa.

— Să trăiţi şi dumneavoastră! care-i baiul?

— Cum stăm cu căpăţâna de la lac?

— Of, face Ionescu, clătinând din cap. I-am făcut o serie de fotografii gen „scaner”, dar nu am aflat exact cine poate fi până când nu am comparat impresiunile digitale ridicate de la cele două mâini scoase din ghiol. Abia le-am scos şi pe acelea pentru că începuse procesul de macerare după atâtea zile de stat în apă. Din toate verificările pe care le-am făcut şi comparaţiile cu cartoteca, presupun că l-am descoperit. Este Mihai Vasile, un infractor care a fost trimis în judecată cu trei ani în urmă pentru furt.

Făcând un mic calcul, dacă a beneficiat de vreo liberare condiţionată, este unul din cei liberaţi recent.

— Deci este Mihai Vasile, îl ştiu, că şi eu am lucrat în dosarul în care a fost trimis în judecată pentru furtul de la U.J.C.M. Constanţa, în problema cu hainele de blană.

Daţi-mi şi mie să notez datele pentru a verifica în evidenţele noastre, la urma dosarului. Dacă este el, avem deja o pistă de plecare în următoarea etapă a cercetării.

Întors în birou a găsit pe masă cafeaua aburindă care degaja un miros plăcut, iar Timaru sorbea tacticos şi fuma o ţigară.

— Hai, domnule, că se răceşte cafeaua! a spus acesta.

— Lasă că o onorez imediat, dar să caut mai întâi ceva în fişet, a răspuns Jarnea, scormonind între dosarele de pe rafturile dulapului metalic.

— Cine ştie ce ţi-ai mai adus aminte, a spus Rusu.

— Dacă se confirmă ce am aflat, înseamnă că suntem

pe drumul cel bun, am descoperit cine este victima de la ghiol, a spus Jarnea, continuând să scormonească printre hârtiile scoase din fişet, care erau grămădite într-o mapă burduşită cu urme ale dosarelor trimise la Procuratură de-a lungul timpului.

— Iată-l! Mihai Vasile, fiul lui… ăsta este, ştiam eu că am lucrat în acest dosar. Sigur, e vorba de U.J.C.M.

— Nu e grupul celor patru care au furat hainele de blană de la depozitele U.J.C.M? întreabă Rusu.

— Da, dragă, despre ei este vorba.

— Dar au fost condamnaţi la şase ani de detenţie, nu aveau cum să fie eliberaţi cu decretul de amnistie şi graţiere dat în cinstea aniversării P.C.R. Acela prevedea pedepse până la cinci ani şi excludea recidiviştii.

— Poate au scăpat pe baza liberării condiţionate, intervine Timaru. Au mai fost şi alţii în aceiaşi perioadă.

— Acum asta are mai mică importanţă. Merg la şefu' să-i raportez „descoperirea" noastră, că urmează să intrăm cu toţii la o discuţie pentru a stabili ce vom face în continuare.

În biroul său, Biţu tocmai îşi fixa cravata la gât pentru a merge în sala unde erau adunate celelalte cadre. L-a ascultat pe Jamea, iar la sfârşit, cu zâmbetul său întins pe faţa-i blajină, i-a spus:

— Măi, Gică, tu eşti o comoară la casa omului.

Intrat în sala de şedinţe, Biţu nu a avut de comunicat decât numele victimei şi al presupusului autor al crimei de la lacul Tăbăcărie.

— Tovarăşe colonel! a intervenit Jarnea imediat, eu am unele date din care rezultă că Pavel este şi autorul crimei de la popasul Cişmea. Tricoul găsit…

— Lasă-l acum, Gică! vom discuta asta mai târziu, l-a întrerupt Biţu. Să stabilim, pentru început, două lucruri:

1. Cine îl avea în supraveghere pe Mihai Vasile?

— Eu, spune plutonierul Bobeică, sectorist în zona unde locuia victima.

— Vei face o verificare complexă în jurul lui.

— Am înţeles!

2. Căpitanul Gheorghiţă şi plutonierul Suşter vor face acelaşi lucru în legătură cu familia Pavel de la blocul nr. 22! Până la ora 14.00 să avem rezultateale!

Împreună veţi hotărî şi o modalitate de pândă la domiciliul acestuia. Celelalte aspecte le vom discuta cu alt prilej. Despre obţinerea informaţiilor de către toate cadrele, cred că nu e nevoie să vă mai amintesc. Şi acum, la treabă!

Cine îl are pe Dobre, să-l aducă astăzi aici.

— De ce nu le-aţi spus despre tricoul găsit în lac?

— Pentru că trebuie stabilit acest lucru definitiv, într-o discuţie cu maiorul Ionescu, apoi mai am dubii. Acum, care dintre voi merge să aducă nişte cafele?

— Mă duc eu, şefu', se oferă Jarnea.

Între timp, în birou a intrat dr. Gândea însoţit de căpitanul

Rusu.

— Fugi după Jarnea, Rusule! Spune-i să aducă patru cafele!

Ia loc, doctore, aci, mai aproape de mine, că avem de discutat! Sper că ai adus raportul de expertiză?!

— L-am adus şi am unele noutăţi, care cred că vă vor ajuta.

— Asta e bine, că şi noi am descoperit câte ceva.

— Cum mai merge cercetarea celor două crime oribile?

— Progresăm. Sperăm să prindem cât de curând autorul.

— Dacă înţeleg eu bine, speraţi ca cele două crime să fie făptuite de acelaşi autor?

— Întocmai. Până acum din lanţ ne lipsea o za, care întrerupea orice raţionament; acum, că suntem pe cale să o concretizăm, suntem mai optimişti în aprecieri. Până acum câteva zile mai credeam că este vorba despre un

infractor întâmplător şi ne întrebam care a fost mobilul crimei, dar acum ştim că este un infractor periculos, care a acţionat cu sânge rece în ambele cazuri, cu destulă rapiditate şi îndemânare care dovedesc că are experienţă şi este versat.

Uşa se deschide, iar prin cadrul ei trece masivul Jarnea cu tava cu cafele, protejat de Rusu care-l urmează.

— Bună cafeaua! exclamă dr. Gândea, plescăind din buzele lui groase.

— E bună, pentru că provine din fondul de protocol al şefului, glumeşte Jarnea, făcând cu ochiul. De când cu crimele astea ne bucurăm de atenţia dumnealui, iar nouă, nu putem spune că nu ne place tratamentul.

— Spuneaţi că aveţi noutăţi, îl interpelează Biţu pe dr. Gândea.

— Da. Cele două plăgi de la bustul victimei din ghiol au aproape aceiaşi dispunere ca şi cele de pe cadavrul lui Proca, de la Cişmea; una este aplicată în dreptul inimii şi străpunge auriculul drept, iar cealaltă în stomac, cu atingerea ficatului, parcă ar fi aplicate de aceiaşi mână. Nu-mi dau seama de ce nu a deschis abdomenul victimei, deşi pe mine asta m-a ajutat să analizez organele interne.

— Ne-am întrebat şi noi, a spus Biţu, dar ne-am gândit că ori n-a avut timpul necesar, ori a preferat să nu se complice şi l-a aruncat bustul întreg, după ce i-a detaşat membrele şi capul.

— Dacă nu mor, mă leg să fac tot ce îmi va sta în putere pentru a-l prinde pe acest odios criminal, a afirmat Jarnea, indignat. Nu voi avea odihnă până când nu-l voi şti după gratii.

— Cum îl caracterizezi pe criminal, doctore? întreabă Biţu.

— Sadic, fără simţ moral, impulsiv, nu este impresionat de sânge, dispune de suficientă forţă când acţionează, obişnuit să manevreze cu uşurinţă şi siguranţă cuţitul, fire retrasă, necomunicativ, chiar întunecat. Este destul de conştient şi responsabil. Cam aşa arată acest

client al dumneavoastră care v-a ţinut în alertă şi va pus pe jar atâta vreme.

— Vă amintiţi de crimele din Bucureşti săvârşite de acel medic ginecolog care a tranşat studenta? intervine Rusu, privindu-l atent pe dr. Gândea.

— Te referi, probabil, la acel caz din anul 1967, cu studenta însărcinată, pe care a pus-o în pachete, în diferite locuri? a încercat Biţu să-l ajute.

— Întocmai, a încuviinţat Rusu.

— Acolo era vorba de un veritabil specialist, ceea ce nu e cazul acum. Bănuiesc că nu are cunoştinţe despre anatomia omului, dar trebuie să-i apreciez siguranţa loviturilor şi o oarecare pricepere în ciopârţirea cadavrului, a comentat Gândea.

După o pauză scurtă, acesta a continuat:

— Nu am de gând să vă influenţez în cercetări, dar părerea mea este că autorul nu trebuie căutat printre medici, nici chiar printre măcelari, aceştia din urmă având şi ei habar cum trebuie secţionat un trup şi cum trebuie scoasă carnea de pe oase, fără a le „tortura”.

Discuţiile au continuat până în jurul orelor 20.00, când dr. Gândea s-a ridicat de pe fotoliu, s-a întins puţin, apoi s-a îmbrăcat şi s-a apropiat de uşă, spunând:

— Am amorţit aici, la dumneavoastră. Recunosc că m-a bucurat mult discuţia pe care am avut-o. Vă doresc succes în continuare! Să-l prindeţi cât mai repede pe autor!

— Mulţumim!

— Şi-au strâns mâinile bărbăteşte, după care Rusu l-a însoţit până la ieşirea din clădirea miliţiei.

— Şefu’, ce s-a făcut cu paharele ridicate pentru analiză de la popasul Cişmea?

— Au fost analizate şi expertizate de cei de la criminalistică. Mâine să vedem care este rezultatul, deşi sunt cam sceptic, fiind vorba de mai multe pahare care se găseau pe tava unde au fost găsite.

— Noi avem buni specialişti la criminalistică, nu

poate să nu iasă nimic. Mâine mă interesez de asta.

— De acord. Tot mâine să ne uităm puţin în rapoartele aduse de dr. Gândea să vedem ce mai găsim.

În birou totul mirosea a fum de ţigară şi aerul era aproape irespirabil.

— Mergem acasă? întreabă Jamea.

— Hai să mergem, că ne-o ajunge pentru astăzi!

— Vă propun să mergem pe jos, mersul pe jos este sănătos. Nu am auzit pe cineva că i-a dăunat.

— Atunci hai să îmbinăm plăcutul cu utilul! Trecem pe la câteva cârciumi să vedem cum îşi mai petrece timpul „fauna" oraşului.

— De acord. Merg să-mi iau haina din birou şi vă aştept pe hol.

Le-au spus celor de la camera de serviciu „o noapte fără evenimente", au salutat şi au plecat împreună. Pe drum au trecut pe la restaurantul „Continental", „Pescarul" şi „Pescăruş", apoi au plecat la „Zorile" unde au intrat şi s-au aşezat la o masă de lângă peretele opus geamurilor, pe care au găsit-o liberă.

— Stai jos! a spus Biţu, făcând un semn ospătarului să se apropie. Astăzi fac eu cinste, eşti invitatul meu.

— Mulţumesc. Accept cu plăcere, dar nu stăm mult pentru că am băieţelul puţin răcit şi sunt cam îngrijorat.

Îmi place şi mie să mai văd „lume bună", dar cu munca noastră nenormată niciodată nu ne putem bucura de clipe total libere.

Au comandat, iar ospătarul s-a îndreptat spre oficiu, prilej pentru cei doi să mai pună ceva în ordine în legătură tot cu munca lor, bineînţeles.

— Mâine să te duci până la morga să vezi un cadavru. Mi-a spus Munteanu, la telefon, azi, că se află acolo un cadavru neidentificat, anunţat ca fiind boschetar. Ce-ar fi să fie criminalul căutat de noi?

— Îmi vine greaţă numai când aud de morga, îmi vine imediat în imagine sala de disecţii cu priveliştea aceea

macabră. Când eram la şcoala de ofiţeri am fost acolo, la „Mina Minovici „de câteva ori şi rezistam altfel. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine acum.

Câteva secunde a rămas pe gânduri, trăind clipele când se pregătea să iasă ofiţer, atunci când era foarte tânăr. „Au trecut de atunci zece ani” îşi spunea în gând.

Ieşind din starea de visare, a răspuns:

— Mă prezint la prima oră să-l văd, deşi nu cred să fie cadavrul lui Pavel Constantin. Drac mort aţi văzut.

Dar dacă acesta ar fi mort? spune Jamea, zâmbind.

— Atunci am trimite, cu raport, la Procuratură, întregul dosar, cu propunerea de încetarea urmăririi penale.

— Ar fi o rezolvare mai uşoară, recunosc, dar nu aş avea satisfacţia totală ca atunci când l-am prinde şi ar fi judecat, condamnat să-şi ispăşească pedeapsa pentru ororile comise.

Au plătit şi au plecat acasă. Când au ieşit afară, au dat de un aer plăcut de toamnă târzie şi au rămas câteva minute cu privirile pierdute în zare, peste undele albastre ale mării luminate de razele lunii; dinspre larg se auzea murmurul continuu al mării în liniştea serii.

— Marea cea mare, spune şoptit Biţu. Terapia ei poate face bine chiar şi iarna, nu numai vara.

A doua zi când a venit la serviciu, Jarnea l-a găsit în birou la Biţu pe maiorul Ionescu. Abia a apucat să salute, că Biţu l-a şi întrebat:

— Ştiai de tricoul scos din ghiol?

— Desigur. Nu v-am raportat eu să instruiţi toate cadrele şi în legătură cu tricoul?

— Da, îmi amintesc. Şi totuşi, tricoul nu constituie decât un indiciu până când vom prinde autorul şi vom reuşi să facem recunoaşterea din grup, la care-i vom folosi, cu prioritate pe martorii de la Cişmea.

— Cred că ştiţi, victima este Mihai Vasile, spune Ionescu. Asta a fost deja stabilit cu certitudine.

— Tovarăşe Ionescu, ocupaţi-vă şi de setul acela de pahare aduse de la popasul Cişmea, a intervenit în discuţie Jarnea.

— Deja le-am restituit restaurantului în aceiaşi săptămână. Nu am găsit nimic concludent. Dar acum, că avem şi rezultatele probelor de laborator, putem să le reluăm la verificări.

După ce a plecat Ionescu, Biţu a întrebat:

— Ce este cu mortăciunea de la morgă?

— Nu este Pavel. Cred că acela era, într-adevăr, boschetar după modul cum era îmbrăcat, neîngrijit, murdar etc. Ar fi fost prea uşor să cadă el în cursă în acest mod.

— Acum te anunţ şi eu că ne-au sosit toate probele de laborator, care confirmă că sângele de pe toate obiectele analizate, este grupa AII, grupa lui Mihai Vasile; nici fiul şi nici tatăl nu au această grupă de sânge, dar toate urmele – impresiunile digitopalmare de pe scule sunt ale celor doi. De fapt asta nu constituie o noutate, câtă vreme sunt obiecte de folosinţă din casa lor.

— Ziceaţi să ne uităm prin rapoartele de expertiză medico-legală. Hai s-o facem acum! insistă Jarnea.

— Ai dreptate! Ia să vedem ce zice! spune Biţu, deschizând dosarul. Deci, medicul trece în revistă fiecare segment la care face unele menţiuni: „Cap de bărbat de 30 – 32 de ani, acoperit cu un păr scurt de 1 – 2 cm, urechea dreptă ciupită (probabil de peşti), ochii verzi, gura întredeschisă din care se ivesc dinţii, de formă neregulată; pe mandibula de sus lipseşte un canin, apoi un molar, iar pe cea de jos un incisiv. Cadavrul are o înălţime de aproximativ 1, 67 metri”.

Restul cred că nu ne interesează, formulări tip. Dar să vedem cauza decesului: „moartea a fost violentă şi s-a datorat „exploziei” inimii al cărui auricul a fost străpuns de un corp contondent – cu lamă tăioasă care a lăsat pe torace, la intrare, o plagă tăiată a epidermei lată de 3 cm.”, mai departe sunt alte formulări specifice medicinii

legale.

S-a auzit o bătaie în uşă, care le-a întrerupt discuţia.

— Intră! a spus Biţu.

— Să trăiţi! E voie?

— Intră, Bobeică, nu sta în uşă! a repetat Biţu.

— Am verificat gazda la care locuia Mihai Vasile, pe str. Sasu Gheorghe. Rezultă câteva lucruri interesante despre Mihai: să liberat din penitenciar pe data de 2 octombrie şi a stat la ei până pe 8 octombrie când a plecat de acasă, după ora prânzului şi de atunci nu s-a mai întors. Gazda, o familie de ţigani mai spălaţi care muncesc la Prefabricate din Beton, neştiind nimic de el a crezut că a făcut iar o prostie şi a fost arestat. Ce şi-au zis ei: „Ştie miliţia despre el destule, ce să mai mergem şi noi să anunţăm că nu s-a mai întors acasă”.

— I-ai verificat camera unde a locuit?

— Da, dar el nu are acolo decât un costum de haine destul de uzat, două cămăşi, un tricou verde şi ceva ciorapi, chiloţi, lenjerie. E o cameră mobilată modest.

— I-ai întrebat pe proprietari cu ce era îmbrăcat când a plecat de acasă?

— Asta a fost prima mea grijă. Femeia l-a văzut şi i-a luat mai bine seama: pantaloni de blugi, pantofi cu vârful foarte ascuţit de culoare maron, un tricou de sylon de culoare neagră şi pe cap avea fie un basc, fie şapcă albastră, nu-şi mai aducea bine aminte. Cred că este interesant faptul că Mihai avea la pantaloni o curea cu cataramă arămie, pe care se vedea, în relief, un cap de cal. Asta e tot.

— La percheziţie aţi găsit cureaua, Gică?

— Nu. N-am văzut-o nici la tatăl lui Pavel.

— S-ar putea să fie la criminal, dacă e aşa arătoasă.

— Continuă să afli şi alte date. Poate l-a vizitat pe Mihai şi există martori care l-au văzut prin zonă.

— Am înţeles.

A salutat şi a ieşit din birou.

— Gică, dă o fugă la T.C.L. şi cere de la serviciul lor de cadre o caracterizare pentru Pavel Aristide! Să vedem cum îl cunosc şi ei. Poţi să le spui că se află la noi, în arest.

— Am înţeles, şefu' +! Dar iau maşina să merg repede.

...Între timp, căpitanul Gheorghiţă împreună cu plutonierul Suşter făceau investigaţii în blocul nr. 22 şi celelalte din împrejurimi. Rezulta clar că unii locatari îl văzuseră pe Mihai Vasile în compania lui Pavel Constantin şi l-au recunoscut imediat ce li s-a arătat fotografia acestuia, dar n-au dat importanţă. Copiii, însă, au fost în măsură să dea anumite detalii de mare importanţă privind îmbrăcămintea, aspectul, sacoşele pe care cei doi le aveau în mână şi timpul – ziua – cu aproximaţie.

Gheorghiţă iubeşte copiii şi ştie să se apropie de ei.

— Ia spuneţi, voi, ştrengarilor de ce bateţi mingea pe maidan şi nu puneţi mâna pe carte?

— Azi e sâmbătă, nene şi respirăm şi noi un pic, că toată săptămâna am tras de ne-au sărit capacele.

— Ia apropiaţi-vă! Să-mi răspundeţi sincer la ce vă voi întreba! De acord?

— Dacă o să ştim, vă răspundem.

— Pe Costică Pavel din blocul 22 îl cunoaşteţi?

— Da, nene, răspunde unul blond, pistruiat, care răspunde la numele de Gelu. Eu locuiesc cu el în bloc, pe aceiaşi scară. Îl ştiu, locuieşte cu tatăl său, nea Aristide, dar nu are mamă.

— În ultimele zile l-aţi văzut?

— Nu, răspunde Marius, alt prieten de joacă din grup, care trece cu privirea peste feţele celorlalţi, semn că aşteaptă aceiaşi confirmare de la ei; aceştia, însă, au ridicat din umeri.

— Cam când l-aţi văzut ultima oară?

— Să fie vreo două săptămâni, răspunde Gelu. Atunci era împreună cu un alt bărbat de vreo 30 – 35 de ani; cred că veneau de la piaţă sau de la alimentara, că duceau nişte sacoşe grele.

— Ne poţi spune cum era îmbrăcat cel care îl însoţea pe Costică Pavel? Mă refer la bărbatul străin.

— Păi, avea o şăpcuţă albastră pe cap, din acelea cu orificii şi cu elastic la spate, o geacă de fâş de culoare albastră, pantaloni de blugi şi nu mai ştiu…

— Dar tu, Marius, cum l-ai văzut?

— Tot aşa cum spune Gelu: avea blugi cam roşi, geacă de fâş de culoare închisă, un tricou negru-lucios şi… râde el în hohote, avea nişte pantofi maro cu nişte boturi lungi şi ascuţite, parcă erau nişte bărci.

— L-am văzut şi eu, spune un alt băiat, dar numai din spate, deoarece trecuseră de locul unde ne aflam noi. Dar e aşa cum au spus Gelu şi Marius.

— I-aţi văzut intrând în bloc la voi? întreabă Suşter.

— Da, de mai multe ori, răspunde Gelu. Cred că venea destul de des pe la ei. Odată i-am văzut cu o sacoşă din pânză plină cu sticle de băutură.

— Bravo, năzdrăvanilor! Voi meritaţi să faceţi parte din echipa de cercetaşi a miliţiei! i-a lăudat Gheorghiţă, mângâindu-i părinteşte pe cap. La revedere!

În drum spre staţia de tramvai, Gheorghiţă a simţit nevoia să-şi justifice, într-un fel, comportamentul faţă de puştii de pe maidan:

— Ce să-i faci, în dialog cu oamenii în pantaloni scurţi trebuie să te porţi cu blândeţe, răbdare, tact, ca să ţi-i apropii; ei văd şi reţin tot ce mişcă în preajma lor, uneori cu lux de amănunte, pe când oamenii maturi sunt preocupaţi de griji, roşi de necazuri şi mai scapă.

Îi iubesc pe copii, indiferent dacă sunt ai mei sau ai altora. Pentru mine copiii sunt totul, din care cauză am o slăbiciune în prezenţa lor, cred în ei, în puritatea şi în gingăşia lor. În ei am găsit întotdeauna cei mai inocenţi şi mai fideli martori. Copiii au o lume a lor în care noi nu avem ce căuta, de aceea este şi foarte greu să pătrunzi acolo.

— Mă bucur când îi văd dispuşi să ajute şi ei cu ce pot, spune Suşter puţin emoţionat. Şi eu obişnuiesc adesea

să mă folosesc de ajutorul lor.

— În multe cazuri avem nevoie de ajutor, mai ales în ultima vreme, când numărul infracţiunilor a crescut. Nu mai departe la această crimă, noi construim treptat, înlăturând fiecare ipoteză, prin ruperea şi înlăturarea cojii care acoperă adevărul, pentru a reuşi să ne apropiem de el pas cu pas. De aceea consider că poliţistul trebuie să aibă încredere în frumuseţea morală a oamenilor şi în cinstea care îi caracterizează pe majoritatea lor.

La sediul miliţiei Gheorghiţă i-a propus lui Suşter să se prezinte împreună la Biţu pentru a raporta rezultatul investigaţiei lor.

După ce l-a ascultat, Biţu l-a întrebat:

— Ce propui în continuare?

— Să facem supravegherea blocului pe patru schimburi, din care două pe timp de noapte. Pavel Costică se poate întoarce acasă de pe unde umblă acum şi trebuie reţinut, că doar singur nu se va preda el, aşa cum îl cunosc eu. M-am gândit ca împreună cu schimburile de noapte să particip şi eu din când în când. Acest caz e „o nucă” greu de spart.

— Să discut acest aspect cu conducerea miliţiei şi te anunţ până diseară când va începe să funcţioneze deja primul schimb. Dumneata te vei ocupa de instruirea, îndrumarea şi controlul lor.

…La T.C.L. căpitanul Jarnea transpira de zor să-l facă să înţeleagă pe un funcţionar plafonat să coboare cu picioarele pe pământ. Plecase cu maşina, iar acolo făcuse un tur prin locurile propice obţinerii de informaţii, după care a ajuns în biroul şefului de cadre, unde a rămas descumpănit, încă de la intrare. În birou a dat peste un bărbat scund, afişând o faţă cadavrică, probabil din cauza faptului că fuma şi îşi petrecea tot timpul în acea încăpere neaerisită, plină de fum dens, pe care îl tăiai cu cuţitul.

— Bună dimineaţa! a salutat ofiţerul.

— Bună! a răspuns indiferent omul de la birou, abia întorcând capul spre noul intrat. Ce doriţi?

— Sunt căpitanul Jarnea de la Miliţia Municipiului Constanţa, s-a prezentat el, arătându-i legitimaţia de serviciu. Aş dori o caracterizare completă despre Pavel Aristide, salariatul dumneavoastră, care în prezent se află la noi în arest.

— Adresă aţi adus în acest sens?

— Desigur, spune Jarnea şi-i întinde hârtia cerută.

— Ce ziceţi că a făcut omul nostru? devine el interesat.

— Complice la o crimă, săvârşită, probabil, împreună cu fiul său. Încă nu s-au definitivat cercetările. Îl cunoaşteţi?

— Nu-l cunosc decât dacă îi văd dosarul.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre un dulap metalic de unde a scos un clasor, din el a luat o fişă cu care s-a îndreptat către un alt dulap unde a scotocit până a extras un dosar pe coperta căruia scria numele lui Pavel. Apoi s-a aşezat din nou pe scaun.

— Ia să vedem ce scrie în el, şi şeful de cadre a început să murmure frânturi de cuvinte…

„Nu-l cunoaşte decât din dosar” repetă Jarnea în gând. „Deci el nu este obligat să cunoască oamenii de pe urma cărora mănâncă o pâine albă? Totul pentru el se rezumă la dosarele întocmite acestora, la hârtii”. Spune apoi cu voce tare:

— V-aş ruga să-mi daţi răspunsul acum, fiind necesar în interesul cercetărilor, încercă el să afişeze un ton cât mai blând. À-propos, fiul lui Pavel nu cumva a lucrat şi el pe la dumneavoastră? Tatăl lui spune că a lucrat acum vreo doi ani la sculărie sau la vreo magazie, aşa ceva.

— Da, da, acum îmi amintesc de el. N-a stat la noi decât vreo cinci-şase luni, dar asta este acum trei ani. Era arţăgos din cale-afară. Se certa cu toţi, iar cu unii s-a şi bătut. Avea multe absenţe, dar nu-l puteam da afară pentru că intervenea Comisia Judeţeană pe linia Legii 25/1976. După o vreme a fost prins de miliţie furând nu ştiu ce, apoi a fost arestat şi nu s-a mai întors la noi.

— În adresa de răspuns să faceţi o menţiune şi despre el, cu cele ce mi-aţi spus acum.

— Da. Răspunsul nu pot să vi-l trimit decât mâine, deoarece astăzi dactilografa de la birou este învoită pentru un parastas. Ce să facem, mai sunt şi unele lucruri neplăcute în viaţa oamenilor, a continuat justificările funcţionarul de cadre, făcând referire la parastasul dactilografei sale.

— Totuşi, insist să-l trimiteţi mâine negreşit, fiind necesar în dosarul penal aflat în lucru.

— Dacă am spus că îl trimit, aşa va fi.

— Bună ziua! a salutat Jarnea şi a ieşit în stradă.

…Când a intrat în biroul şefului său, acesta tocmai încerca să afle câte ceva de la Aristide Pavel.

— Domnule Pavel, noi te-am lăsat să te gândeşti şi să ne spui ce ai de declarat în legătură cu obiectele ridicate din locuinţa dumitale, pe care au fost găsite atâtea urme de sânge. Poate ne spui acum?

— Vă spun că s-a făcut un abuz. Altceva nu ştiu.

— Ştii, domnule Pavel, ştii! Dumneata nu vrei să recunoşti, dar îţi voi aminti eu ce ai făcut: împreună cu Costică, fiul dumitale, l-aţi omorât pe Mihai Vasile, apoi l-aţi tranşat ca nişte măcelari ordinari şi l-aţi aruncat bucată cu bucată în canalul de scurgere care colectează apele menajere de la blocuri.

— Eu nu cunosc nimic. Acestea sunt simple insinuări din partea miliţiei, a răspuns Pavel, devenit stacojiu.

— Obiectele purtătoare de urme din casa dumitale te acuză. Iată ce spune expertiza de laborator care poartă nr. 02436/85: „sângele de pe covorul supus expertizării, precum şi toporul şi cele două cuţite descrise mai sus face parte din grupa A II şi este sânge uman, aceeaşi grupă cu sângele prelevat de la cadavrul victimei Mihai Vasile”.

Te-aş sfătui să ne spui mai bine ce s-a întâmplat efectiv în casă, poate v-aţi certat, v-aţi bătut, că ceva s-a întâmplat. Celelalte aspecte cu tranşatul cadavrului şi aruncarea lui în canal, se ştiu bine.

— Eu nu cunosc nimic, continuă Pavel să nege cu încăpăţânare.

— Nu vrei să ne spui, a continuat Biţu să-l surprindă cu vocea lui blajină. Ce pot spune? Păcat de dumneata că persişti să negi fapte evidente şi nu vrei să-ţi uşurezi situaţia, ajutând, în mod indirect la soluţionarea mai devreme a acestei mizerabile cauze.

Biţu ştia că are în faţă un element înrăit, iar cu imaginea pe care şi-o formase despre el ca tranşator de cadavre, tabloul era complet şi sumbru în acelaşi timp.

— Când a plecat de acasă fiul dumitale?

— Sâmbăta trecută.

— Deci a doua zi după crimă. Chiar nu ţi-a spus unde pleacă? Ce bagaj a luat cu el?

— Nu ştiu nimic. A plecat în oraş şi nu s-a mai întors. Îl aşteptam, totuşi.

— Zici că este unicul fiu al dumitale. De ce nu ai venit la miliţie să-i anunţi dispariţia?

— A mai plecat el şi altă dată şi s-a întors, chiar şi după o lună de zile. De mult nu-mi mai spune unde pleacă, cu cine umblă, ce face. Şi nu mai am ce să-i fac.

— Cred că în cele spuse ai dreptate şi dumneata, dar nici nu trebuie să facă numai rele care să-l ţină prin puşcării până la adânci bătrâneţi. A lucrat pe undeva? a schimbat Biţu direcţia întrebărilor.

— Acum trei ani l-am băgat la T.C.L., apoi a fost arestat, iar din mai, de când a fost liberat, nu a mai lucrat pe nicăieri. Îl întreţin eu şi tot nu mă ascultă.

— Pentru astăzi ajunge! Du-l înapoi în arest, s-a adresat Biţu subofiţerului care-l însoţea.

A. Pavel avea o figură stranie în care fremăta o expresie grotescă de triumf, amestecată cu ură şi cu un licăr fosforescent în priviri.

Rămaşi singuri în birou, Biţu îi transmite sec:

— La ora 17.00 avem din nou analiză cu Alexandru.

— Mergem cu inima deschisă că am muncit zi şi

noapte şi am progresat destul.

— Dacă Pavel ne-ar spune unde este fiul său, am ajunge aproape de final.

— Nu ştiu de ce, dar presimt că-l vom prinde curând.

— Ia-ţi haina şi să mergem!

În biroul lui Alexandru mai era col. Munteanu aşezat în fotoliul dinspre fereastră.

— Nicule, te rog să-mi prezinţi succint numai problemele principale, pentru că la ora 18.00 trebuie să fim la judeţ. M-a anunţat colonelul Bidian că a venit de la I.G.M. – Direcţia Judiciară, Maiorul Matei.

— Credeam că a venit colonelul Ceacanica, era altceva.

Biţu îl cunoştea personal pe Ceacanica şi îl ştia om hotărât, care prin inteligenţa, tenacitatea, dar şi prin modul în care ştia să organizeze investigaţiile în cazul crimelor, descurcase multe cauze încâlcite care la început păreau să fie sortite să rămână cu autori neidentificaţi. Din aceste considerente, atât ofiţerii din activitate cât şi elevii din şcoala de ofiţeri îl socoteau o somitate în domeniu şi-l tratau ca pe un idol care merită tot respectul.

În acelaşi timp aveau şi o oarecare teamă când era vorba să dea unele răspunsuri verbale sau prin fapte.

— Este maiorul Matei, nu Ceacanica, dar din raportul tău să rezulte că s-a lucrat şi se fac progrese.

— Nicio grijă, tovarăşe colonel, că avem suficiente date, chiar şi rezultate bune. Dacă nu le convine cum am procedat până acum, să vină cu noi la munca de jos şi să ne arate practic cum să facem. Dar se pare că ei vin, apoi pleacă, iar speranţele rămân tot în forţa şi capacitatea noastră.

— Hai să lăsăm lamentările şi spune care este stadiul la care aţi ajuns? a vrut Alexandru să fie autoritar.

— Am descoperit cine este victima şi ştim cine este autorul. Toate analizele de laborator ne-au demonstrat că locul crimei se află în casa lui Pavel – pe care îl avem în arest – dar nu vrea să spună unde este fiul său spre care

duc toate firele, inclusiv ale crimei de la popasul Cişmea.

— Poate că nu ştie, măi, Nicule, intervine Munteanu. Astăzi copiii ascultă din ce în ce mai puţin de părinţii lor, mai ales acest fiu înrăit, condamnat de două ori şi urmează acum pentru dublă crimă.

— Aveţi dreptate, tocmai de aceea am continuat să supraveghem pe toţi liberaţii din penitenciare, din toate perioadele, iar la domiciliul lui Pavel am instituit acel post de observare despre care ştiţi deja. În raport de rezultatele pe care le vom obţine în zilele care urmează, vom diversifica măsurile.

— Bine. Să ne oprim aici cu analiza. Hai la Miliţia Judeţului!

La judeţ au fost întâmpinaţi de loct. loja Ion, şeful serviciului judiciar care i-a introdus în sala de şedinţe, unde, peste câteva minute, a intrat şi Bidian, însoţit de maiorul Matei.

— Bine aţi venit, leilor! li s-a adresat Bidian. Ia te uită aici, toată floarea formaţiunii judiciare şi conducerea celui mai mândru municipiu! Staţi jos şi să încerce Biţu să ne prezinte activităţile desfăşurate şi rezultatele obţinute, fără vorbărie multă!

Biţu a vrut să se ridice în picioare, dar Bidian l-a oprit, spunându-i să se aşeze:

— Vorbeşte de pe scaun, că doar suntem la o şedinţă de lucru, unde trebuie să discutăm, să analizăm, să ne spunem părerea, să facem propuneri care să ducă la reuşita celor propuse.

După ce a prezentat toate datele pe care le-a evidenţiat şi în analiza cu Alexandru, a trecut în revistă rezultatele acţiunilor desfăşurate prin care au fost prinşi 22 de urmăriţi general şi s-au soluţionat 26 reclamaţii ai căror autori nu se cunoşteau etc.

— Dacă înţeleg eu bine, voi aţi descoperit cine este victima şi îl ştiţi şi pe autor. A mai rămas un pas de făcut: prinderea lui. Care este impedimentul? a întrebat Bidian.

— Autorul a părăsit domiciliul şi nu ştim unde se află

în prezent, a raportat Biţu. Am întocmit actele de dare în urmărire pe ţară şi vom acţiona în continuare până la prinderea lui.

— Din cele raportate de dumneata rezultatele sunt foarte bune. Te întreb: De ce aveţi asemenea rezultate numai când faceţi acţiuni şi nu în procesul muncii de fiecare zi?

— Mai avem şi alte activităţi, tovarăşe Comandant! intervine Alexandru. Cu acest eveniment deosebit am neglijat alte sarcini zilnice şi am folosit aproape toate efectivele pentru verificări, scotociri, pânde etc. Din cauză că sectoriştii au fost angrenaţi în aceste acţiuni, la orele de audienţe au fost înregistrate sute de persoane, cărora nu le-am putut rezolva problemele, amânându-i pentru alte date.

...Ultima frază din această intervenţie a lui Alexandru mi-a adus aminte de gluma care circulă frecvent printre lucrători: „De ce nu pleacă şefii în concediu toţi odată? Să nu vadă lumea că merge munca şi fără ei”.

Aşa era atunci. Când lipsea un sectorist se cunoştea lipsa lui pentru că, fiind cel mai aproape de oamenii din cartiere, lor li se adresau aceştia cu tot felul de necazuri şi dorinţe.

— De ce trebuia să-ţi foloseşti permanent toate efectivele şi n-ai cerut sprijin de la noi, la judeţ?

— Dumneavoastră cunoaşteţi deja evenimentele. În ce priveşte efectivele noastre, am probleme, pentru că zilnic vine publicul la ghişee şi solicită documente pe care trebuie să le întocmească şi să le predea cineva.

În sală a intrat discret ofiţerul de serviciu care a raportat: „Tovarăşe colonel, vă aşteaptă Primul Secretar Marina la sediul Comitetului Judeţean P.C.R”.

— Bine, plec imediat, a spus Bidian, apoi a continuat: Luaţi măsuri urgente să descoperiţi autorul!

— Vom continua să scotocim prin toate ungherele şi nu se poate să nu-l găsim! l-a asigurat Alexandru.

După plecarea lui Bidian, discuţiile au fost canalizate

pe probleme concrete, în special explicaţiile negrăite privind cauzele celor două omoruri, precum şi situaţiile în care o persoană poate să dispară. La această a doua parte a discuţiei, maiorul Matei a încercat să jaloneze cele două situaţii pentru a găsi modalităţile practice de acţiune în etapa care urma.

— Eu aş vrea să ne gândim la cauzele care au determinat cele două omoruri. Ele ar putea fi de ordin sentimental, moral sau şantajul, care e destul de frecvent. Întrucât din cele prezentate aici nu prea rezultă a fi vorba de cearta pentru vreo fată sau vreo infidelitate, nefiind vorba nici de omor în scop de jaf, pe care l-aţi exclus de la început, presupun că avem de-a face cu şantajul. Aici situaţia se complică. Se ştie că persoanele şantajate au trei posibilităţi:

Să ignore ameninţarea care vine de la cel ce o şantajează, dovedind că nu-i pasă dacă va fi divulgat secretul pe care-l invocă acesta. În acest caz, dacă este vorba de o situaţie reală care cade sub incidenţa legii, persoana în cauză riscă să fie pedepsită.

Să plătească suma cerută, uneori sume foarte mari, încercând astfel să plătească liniştea. Acum se produce neprevăzutul, apare dezavantajul persoanei: şantajistul se convinge că persoana s-a speriat, ameninţarea lui este reală, deci şi-a prin bine victima şi va continua să o ameninţe şi să-i ceară bani în mod repetat, aducând-o într-o stare de disperare.

Să-l suprime pe cel ce o şantaşează. Aceasta se întâmplă când cel şantajat nu doreşte, sub nicio formă, să-şi asume riscul de a fi şantajat la nesfârşit şi poate chiar divulgat.

Pentru a pune în aplicare această faptă, celui care îi vine în minte o astfel de idee trebuie să fie o fire puternică, curajoasă, să posede mijloacele necesare şi să fie foarte sigură de reuşită. Este presupusul autor în vreuna din cele trei posibilităţi? Sau a fost el şantajat de cele două victime?

— Noi presupunem că a fost, a răspuns Biţu, dar nu avem dovada până în prezent, deoarece reuşita lui a fost deplină, în sensul că cele două persoane au fost suprimate şi nu mai pot vorbi. Dar îl vom prinde şi vom afla şi cum a făcut-o şi de ce.

— Asta numai dacă îl veţi prinde pe autor, spune Matei, deoarece şi în legătură cu dispariţiile avem cel puţin trei situaţii:

Infractorul poate dispărea de bunăvoie; se ascunde în locuri greu sau imposibil de depistat sau în vreo ţară străină de unde nu poate fi adus.

Dispariţia forţată, înrudependentă de voinţa lui, în situaţiile de răpire şi sechestrare de persoane.

Moartea infractorului care poate fi naturală, accidentală, sinuciderea sau uciderea lui.

După o scurtă pauză în care fiecare s-a gândit la ce numai mintea lui a putut face şi numai el ştie, maiorul Matei a reluat:

— Apreciez că la aceste cazuri aţi muncit foarte mult. Este greu să spun că nu aţi făcut cutare sau cutare lucru. Aveţi planuri de măsuri destul de bune, dar trebuie acţionat permanent folosind tot potenţialul informativ pe lângă munca de uzură a poliţiştilor.

În zilele următoare vom lucra împreună, dar partea grea, cea practică, tot dumneavoastră vă va reveni, fiind acasă la dumneavoastră unde cunoaşteţi bine oamenii şi locurile. Propun să încheiem analiza noastră.

Când au ieşit pe culoarul din clădire loja li s-a adresat cum îi este obiceiul său glumeţ:

— Ce aţi făcut feţele astea, parcă v-aţi afla la o înmormântare? Lăsaţi, fraţilor, că pe autor îl vom descoperi, că doar stă în puterea noastră! N-o fi el mai deştept decât noi. Fiţi mai optimişti!

Prin birouri şi pe holuri era o linişte deplină, semn că toată lumea era acasă. Nu lucra nimeni peste program.

— Bine o mai duc cadrele de la Miliţia Judeţului! exclamă, involuntar, Jarnea. Pe ei nu-i întreabă nimeni de

dosare cu autori neidentificaţi nerezolvate sau de probleme care vizează „fauna” oraşului. Execută program lejer, de funcţionar, ca la sfatul popular, iar salariul e mai mare cu o treaptă-două decât al nostru.

— Ce să-i faci? Fiecare cu norocul lui. Asta îmi aduce aminte de anii 1964 – 1968 când era în vigoare un ordin al ministrului de interne prin care se fixase un program de lucru fix, fiecare era obligat să se încadreze strict, cu excepţia celor aflaţi în controale prin raioane, în sprijin şi îndrumare sau la vreo cercetare.

Peste orele stabilite în program nu aveai voie să te afli la sediul miliţiei; cel care era găsit lucrând după program trebuia să facă raport prin care să motiveze temeinic ce a căutat în clădire la acea oră.

— Şi au fost asemenea cazuri? întreabă Rusu cu o faţă care arăta totală surprindere.

— Da, au fost câteva, care s-au prelucrat cu toate cadrele şi nu s-au mai repetat. Din 1968, când s-au înfiinţat judeţele, ordinul a fost abrogat sau, poate, uitat, iar noi muncim zi şi noapte fără să intervină cineva să ne spună să ne oprim.

— Bine ar fi să se dea un astfel de ordin acum, ca să mai stăm şi noi pe acasă, cu familia, zice Jarnea, că altfel nici copiii nu ne vor mai cunoaşte şi ne vor spune „nene” în loc de „tată”. Îi lăsăm dormind şi îi găsim dormind noaptea când ne întoarcem.

— Dacă ne întoarcem, completează Rusu.

…A doua zi, înainte de începerea programului, Jarnea şi Rusu intrau în clădirea miliţiei, ducându-şi hainele pe braţe, iar cravatele desfăcute lejer sub gulerele descheiate. Pe hol s-au întâlnit cu colonelul Alexandru, pe care l-au salutat.

— De ce nu îmbrăcaţi haina cum se cuvine? i-a certat el.

— Este cald, tovarăşe colonel, au răspuns ofiţerii.

— Încercaţi să respectaţi rigorile regulamentului, altfel daţi un exemplu prost celorlalte cadre.

— Am înţeles! au răspuns aceştia, trecând mai departe.

Ce au înţeles s-a văzut imediat ce au ajuns în biroul lor, unde s-au dezbrăcat de haine agăţându-le de cuier.

— Cine o fi fost deşteptul care a dat acest ordin să umbli îmbrăcat cu haina şi zgarda la gât pe asemenea arşiţă? s-a întrebat, cu năduf, Jarnea.

— Într-adevăr este groaznic de greu să umbli „înhămat” pe o căldură toridă ca acum. Cel puţin pe noi, cei de pe litoral, să ne fi lăsat să umblăm îmbrăcaţi mai lejer, în condiţiile în care turiştii umblă în pantaloni scurţi şi cu maiou sau fără pe stradă.

După câteva minute a intrat în birou Biţu care îi căuta pentru a le transmite unele ordine.

— De ce eşti aşa cătrănit, Gică? l-a întrebat acesta.

— Nu mai pot suporta această căldură care, simt că mă topeşte de tot, a devenit atât de înăbuşitoare că am început să urăsc şi haina de pe mine care-mi produce atâta sudoare. Mă mai ceartă şi Alexandru că de ce nu umblu cu haina pe mine; dacă se poate să fiu legat la mijloc cu o funie, iar cravata să-mi strângă beregata până când scot limba afară din gură.

— Mi-a spus să vă atrag atenţia, altfel va lua el măsuri. Şi mie îmi este cald, dar trebuie respectat regulamentul militar.

— Cel care a dat un asemenea ordin, cred că nu stă ca noi în dogoarea soarelui, ci la umbră deasă sau într-un cabinet aerisit, prevăzut cu dispozitiv de aer condiţionat, îşi manifestă şi Rusu opoziţie faţă de măsura luată cu privire la ţinuta obligatorie.

— Să lăsăm asta. Ia spuneţi ce v-aţi propus să faceţi astăzi? i-a întrebat Biţu.

— Eu merg să-l caut pe Dobre, cel care-l cunoaşte pe Costică Pavel pentru că au fost împreună în grupul U.J.C.M., a spus Jamea. Poate îi ştie el legăturile.

— Iar dumneata, Rusule, vei merge pe la celelalte formaţiuni să te interesezi ce informaţii mai au, în special

persoanele identificate. Pe la prânz să veniţi amândoi la mine în birou pentru a discuta măsurile ce le vom lua în etapa următoare a cercetării! Trebuie să-l găsim, deoarece timpul trece şi nu în favoarea noastră, din păcate.

…Aducerea liberaţilor la sediul miliţiei continua pentru verificările de rutină, dar şi pentru a-i sfătui să se încadreze în muncă şi să se lase de faptele antisociale. „Bine, măi, asta este viaţă, să tot stai prin puşcării, să-ţi treacă tinereţea fără rost?” îi spuneau ofiţerii câte unuia dintre cei aduşi. Rari erau cei care se căiau pentru faptele lor şi apreciau modul cum li se vorbea, promiţând că se vor îndrepta, lăsând impresia că sensibilitatea lor denotă că mai pot fi recuperaţi. Dar aceştia erau dintre infractorii primari, care nu se nărăviseră de tot, greşiseră pentru prima dată, pe când recidiviştii jucau teatru, spunând: „nimeni până acum nu ne-a vorbit ca un părinte aşa cum aţi făcut dumneavoastră atât de frumos” dar când era vorba să se apuce de o muncă utilă, era nevoie să se facă apel la prevederile legii 25/76 pentru a fi duşi cu forţa în diferite întreprinderi de unde plecau la scurt timp şi puneau la cale alte fapte, pentru că nu puteau accepta să fie sfinţi precum călugării.

Jarnea îl adusese la sediu pe Dobre şi discuta cu el despre Costică Pavel, interesându-se dacă s-au văzut în ultima vreme.

— Nu l-am mai văzut de pe la sfârşitul lunii iulie, susţine

Dobre.

— Prietenii lui au fost şi prietenii dumitale şi cred că îi cunoşti destul de bine.

— Îi cunosc pe: I. Proca, Mihai Vasile, Grigore Soavă şi Mihai Bellu, căruia noi îi ziceam Ţapu, dar eu nu am fost prieten cu niciunul; puţin amic eram cu Soavă. Dar, domnule căpitan, în ziar s-a scris că Proca şi Mihai Vasile au fost omorâţi de Costică Pavel.

— Unde lucrează Bellu? a întrebat ofiţerul trecând peste ultima frază exprimată de Dobre.

— La I.C.I.L. (întreprinderea de Colectare şi Industrializare a Laptelui).

— Şi dumneata sper că lucrezi!

— Da, sunt portar la cooperativa la care am mai lucrat. Asta până voi susţine examenul să-mi recapăt permisul de conducere auto şi trec la meseria mea.

— Interesează-te şi dumneata pe unde se află Costică Pavel şi anunţă-mă! i-a spus acestuia la plecare.

— Voi încerca, dar nu prea ştiu unde.

După plecarea lui Dobre, primul drum l-a făcut Jarnea la I.C.I.L. pentru a-l căuta pe Bellu. La poartă se găsea o femeie portar din paza militarizată, paznici pe care civilii îi botezaseră „pieile roşii". Ofiţerul s-a legitimat şi a întrebat-o:

— Spuneţi-mi cum pot să-l găsesc pe domnul Mihai Bellu?

— Nu-l cunosc după nume pentru că am fost repartizată aici de abia o săptămână. Ziceţi că e şofer?

— Da, şofer.

— Atunci ştiu de el, în mod sigur, cei de la garaj.

Mergând la garaj, a dat peste un bărbat în vârstă, un fel de bătrânel care se apropia de pensie, îmbrăcat într-un halat ponosit a cărui culoare nu se mai putea defini şi cizme albe de cauciuc.

— Cu domnul Mihai Bellu vreau să vorbesc, i se adresează cu vocea ridicată Jarnea, pentru a fi auzit în vacarmul puternic care venea de la un motor ce scotea fum negru, înecăcios.

— Trebuie să fie pe aici, prin hală. Dacă-l aşteptaţi, e bine, că trebuie să plece la Topraisar să ridice laptele colectat.

N-a mai aşteptat, ci a deschis uşa metalică ce făcea legătura cu hala. Dând de un grup de fete tinere, toate frumoase, îmbrăcate în halate albe peste care aveau tras câte un şorţ de pânză cauciucată.

— Bună dimineaţa, frumoaselor! îl caut pe domnul

Mihai

Bellu.

— Iată-l în carne şi oase! spune una dintre ele râzând şi întinzând arătătorul spre un bărbat de statură mijlocie care manevra un ghium din aluminiu.

— Deci, dumneavoastră sunteţi?

— Da, a răspuns omul cu o figură arogantă. Ce aveţi cu mine? S-a întâmplat ceva? a spus el preocupat, după ce şi-a revizuit oarecum poziţia.

— S-au întâmplat mai multe, dar deocamdată te rog să-ţi închei socotelile aici ca să putem discuta ceea ce mi-am propus cu dumneata! Mergem puţin la sediul miliţiei pentru aceasta.

— Dar eu trebuie să plec în cursă, ştiţi… laptele… a mai bâlbâit el puţin cuvintele, în timp ce îl însoţea pe ofiţer prin curte.

— Pentru asta voi discuta cu şeful dumitale, deşi ce avem noi de lămurit nu durează mai mult de un sfert de oră, ceea ce s-a şi întâmplat.

La sediul miliţiei i s-au arătat pozele lui Proca, Mihai Vasile, Pavel Costică şi Soavă.

— Îi cunoşti, nu-i aşa?

— Desigur, spune Bellu. Am auzit că Proca şi Mihai Vasile sunt morţi. E adevărat că Pavel i-a omorât?

— Deocamdată aşa se crede. Ce ştii despre el?

— Nu ştiu dacă mă credeţi, dar nu ştiu mai nimic. Eu am alte metehne, nu mă ocup de furturi, ca ei.

— Pentru ce ai fost condamnat ultima dată?

— Pentru viol.

— Şi continui să te învârţi tot în mediul femeilor frumoase, nu te laşi deloc.

— Ce să fac, sunt şi eu tânăr, iar ele sunt frumoase foc.

— Atunci de ce nu te înţelegi omeneşte cu ele şi recurgi la viol, care-ţi aduce numai necazuri?

— Se mai întâmplă.

— Ia spune, cu cine mai umbla Pavel prin puşcărie?

— Păi, cu Proca, Vasile, Soavă şi unul căruia îi ziceau toţi Haplea, că mânca mult, dar nu-i ştiu numele.

— Acum du-te să nu întârzii şi să ţi se strice laptele! Te aştept aici luni, dar vezi poate mai afli ceva!

— Să trăiţi! a salutat Ţapu milităreşte, cu mâna la şapcă, dispărând pe holul întunecat.

— La ora unsprezece să fii la mine! Vezi să nu întârzii, că te jupoi de piele! a strigat Jamea în urma lui, glumind ca de obicei când era mulţumit de ceea ce făcea.

Terminând cu Ţapu, a bătut la uşa lui Biţu, pe care l-a găsit învăluit într-un nor de fum, preocupat cu lecturarea unor scrisori primite de la cetăţeni.

— Îmi permiteţi să deschid un pic fereastra?

— Da, da, s-a făcut fum tare, recunoaşte Biţu. M-am luat cu scrisorile astea şi n-am observat că mediul s-a îmbâcsit de tot. Nu ştiu de ce ne mai scriu oamenii dacă nu vor să-şi dezvăluie identitatea, ca să poţi ulterior discuta cu ei detaliile care ar duce la rezolvarea situaţiei pe care o semnalează. Îmi închipui că nu au încredere în noi, dar atunci de ce se mai obosesc să ne scrie?

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, dar poate au şi ei dreptate. Se tem de cei pe care-i reclamă, că s-ar putea răzbuna pe ei iar alţii au oroare să fie tracasaţi pentru diferite audieri la miliţie, la procuratură şi, uneori, purtaţi şi pe la Judecătorie.

— Asta nu-i scuză pentru poziţia de anonimat. Consider că omul care vrea ca viaţa să se desfăşoare normal şi toate să meargă bine, să-şi asume răspunderea, alături de noi, la eradicarea răului din societate. Unele scrisori sunt corect întocmite şi dezvăluie realitatea, ajutând la descoperirea unor fapte grave, dar altele ne pun degeaba pe drumuri. De aici trag concluzia că, fie îşi bat joc de noi, fie urmăresc să le facă rău altora cu ajutorul nostru, în situaţia în care i-am crede.

Tu ce ai făcut cu Soavă?

— L-am adus aici. Mi-a spus Bellu, şofer la I.C.I.L.,

care îi cunoaşte pe cei din grupul lui Pavel, dar şi Bellu a pierdut contactul cu ei după liberare şi nu mai ştie nimic. Mi-a spus, însă, că în puşcărie, Pavel umbla şi cu unul poreclit Haplea, al cărui nume real nu-l ştie.

— I-ai luat declaraţie?

— Nu, revine luni la ora unsprezece, că acum se grăbea să plece la Topraisar să colecteze laptele.

— Vezi că a sosit răspunsul de la Miliţia Borzeşti în care ne spune că în satul lui, Mihai Vasile nu mai are pe nimeni de când iau murit părinţii: o soră de-a lui este căsătorită cu un miner de la mina Vulcan – un oraş de pe Valea Jiului. Trebuie să-i identificăm adresa şi să-i comunicăm decesul fratelui, după ce vom afla ce nume poartă acum, căsătorită.

— Să facem o verificare la evidenţa centrală a populaţiei.

— Ocupă-te tu de asta!

În biroul alăturat, Rusu, Timaru şi cu lt. maj. Dinu de la criminalistică, dezbăteau aprins ipotezele formulate în cazul crimei din apartamentul familiei Pavel.

— Eu cred că Mihai Vasile a venit la Costică să-i ceară partea care i se cuvenea de la furtul pe care-l săvârşiseră împreună, iar dacă acesta din urmă o fi refuzat, l-a ameninţat că îl denunţă sau cine ştie la ce alt gen de ameninţare a recurs, încât l-a speriat atât de tare pe agresor ca să-l omoare, a spus Rusu.

— Nu trebuie pierdut din vedere caracterul exploziv al lui Pavel, intervine Dinu. Dacă la aceasta se adaugă şi aburul de alcool şi uşurinţa cu care agresorul recurge la cuţit, orice motiv putea declanşa cearta, care era stinsă numai cu cuţitul.

— Nu ştiu de ce, dar ceva îmi spune mie că nu este vorba de o ceartă oarecare, cel puţin în al doilea caz, crima din apartament. Aici ameninţarea putea îmbrăca mai multe forme, poate chiar şi denunţul crimei de la popasul Cişmea, de care Mihai Vasile o fi reuşit să ia cunoştinţă pe o cale sau alta.

— S-ar putea ca Timaru să fie cu raţionamentul cel mai aproape de adevăr, dar până când îl vom prinde pe criminal nu vom şti adevărul, a intervenit şi Jarnea care intrase, între timp, în cameră şi ascultase cele spuse.

— Cred că aţi urmărit cu atenţie ce s-a prezentat în adunările noastre în legătură cu relatările martorilor despre Costică: este retras, duşmănos, neprietenos, irascibil, bătăuş când cineva îl iritã. Un om care urăşte din adâncul fiinţei lui, ură ce poate avea rădăcinile departe, în copilărie, poate ajunge foarte uşor la crimă, a continuat Timaru raţionamentul său.

— Costică Pavel a lovit în ambele cazuri de crimă, fără greş, aplicând numai două lovituri fatale şi nu s-a oprit să verifice dacă victima a murit deoarece era sigur că aceasta nu va supravieţui.

Are pricepere, îndemânare, sânge rece şi mult, mult curaj, a mai spus Rusu.

Pe aceeaşi temă, dar cu alt registru, discuta şi Biţu cu procurorul Condulimazi, în biroul alăturat.

— Pe mine m-a mirat mai mult faptul că aud, pentru prima dată, că un asasin de profesie comite două crime într-un timp atât de scurt, comentează Condulimazi.

Acest lucru presupune că criminalul s-a aflat într-un real pericol… De unde venea acest pericol? Ce contribuţie a avut fiecare dintre victime la menţinerea sau amplificarea acestui pericol încât devenise iminent şi de nesuportat pentru criminal?

— Crime la intervale scurte s-au mai produs – este vorba de crimele în serie – dar acelea aveau drept autori psihopaţi.

În cazul nostru se pare că Pavel nu este bolnav psihic, iar o ameninţare iminentă, care l-a speriat, a existat. În ce a constat şi cât de gravă a fost, vom afla când vom fi faţă în faţă cu autorul crimelor produse. Atunci ne-o va spune chiar el, a conchis Biţu.

— Este posibil ca împreună să fi făptuit ceva grav, iar dintr-o anumită pricină s-au certat. Fapta de care ştiu toţi

sau o parte, presupun că este foarte gravă, iar ameninţarea vizează şi o răspundere pe măsură.

— Da, intervine Biţu, având în vedere şi faptul că Pavel este orgolios, duşmănos şi destul de irascibil, nu a acceptat să se producă efectul, hotărând pe loc „sentinţa”, propria lui sentinţă pentru fiecare în parte.

Biţu a sunat şi a dat ordin să fie adus Aristide Pavel. Când acesta a intrat pe uşă şi i-a văzut pe cei doi, a lăsat privirea pe covor şi a rămas lângă perete.

— Stai jos, domnule Pavel! l-a invitat Biţu arătându-i scaunul din faţa biroului său.

Sfios, Pavel s-a aşezat pe scaun, privind la procuror, semn că nu-l cunoştea şi probabil că îl studia.

— Te-ai mai gândit la cele ce am discutat data trecută?

— Mă torturaţi degeaba cu întrebările. Nu ştiu nimic.

— Fă-mi onoarea, domnule Pavel, de a mă considera destul de perspicace pentru a putea ghici sub masca dumitale pe complicele sau poate chiar pe autorul principal la fapta odioasă de omor săvârşită asupra lui Mihai Vasile.

Dacă la început nu cunoşteam prea multe date, acum avem stabilite faptele până la cele mai mici amănunte. Îl vom aduce şi pe fiul dumitale cât de curând şi-ţi vom demonstra aceste afirmaţii. Nu mai este decât o chestiune de timp.

Auzind această ultimă frază, Pavel a lăsat privirea în jos, pe covor, fiind răvăşit şi complet derutat, aşteptând următoarea întrebare, care nu a mai venit, deoarece cei doi anchetatori erau eficienţi şi, prin semne, au stabilit să întrerupă interogatoriul.

— Ia-l şi du-l în arest! i-a ordonat Biţu subofiţerului.

După ieşirea lor, Condulimazi a concluzionat:

— Înrăit, îndărătnic, încăpăţânat, neagă totul. Este bine să mai aşteptăm până când va „cădea” fiul.

— Pe asta mizăm şi noi. Cercul s-a strâns mult.

Procurorul Condulimazi s-a scuzat că are o problemă de rezolvat şi a plecat. În urma lui a intrat Jarnea.

— Cum a mers interogatoriul cu Aristide Pavel?

Biţu s-a lăsat pe spătarul scaunului cu toată oboseala care-l marcase de atâta timp, luni la rând, şi şi-a tamponat cu batista fruntea îmbrobonată, ca după un efort depus în zadar.

— Ca de obicei. Nu ştie nimic. E foarte încăpăţânat, dar îi va trece când se va afla faţă în faţă cu fiul său.

— Discutam cu Rusu în birou. Oare s-ar putea ca tatăl să nu ştie de fapta fiului său?

— Exclus! Fapta au săvârşit-o amândoi, rămâne de stabilit numai gradul de participare al fiecăruia dintre ei la concretizarea ei, precum şi etapele de desfăşurare ale acestuia.

— Şi eu cred că s-au ajutat, dar mă gândesc că ar fi putut săvârşi fapta când tatăl său lipsea de acasă. Dar… e greu, cred că versiunea dumneavoastră este mai aproape de realitate. Şi eu cred că tatăl a participat, dacă nu la crima propriu-zisă, cel puţin la faza a doua.

— Trebuie să-l găsim cât mai repede pe Costică, altfel, cu trecerea timpului poate interveni şi altceva neprevăzut, care va îngreuna aflarea adevărului. Acum hai să mergem în sala de şedinţe unde s-au adunat cadrele, să vedem ce informaţii mai avem!

Îndreptându-se spre cuier să-ţi pună haina, Biţu aude ţârâitul telefonului şi se întoarce la birou.

— Da, eu sunt. Să trăiţi şi dumneavoastră, tovarăşe Dospinoiu! Mă bucur că vă aud. Da, Da! Mâine pe la orele 10.00 este bine? Desigur. Să trăiţi! Da, vom fi acolo, negreşit.

Punând receptorul în furcă, Biţu i-a zâmbit complice subordonatului său, care era nerăbdător să afle ce i-a fost transmis. Biţu îi satisface curiozitatea:

— Colonelul Dospinoiu de la penitenciarul Poarta Albă zice că un deţinut vrea să vorbească cu mine într-o problemă importantă. Mergi mâine cu mine?

— Merg, şefu'\ Abia aştept, că pot sta şi eu lejer în maşină, fără haină şi cravată şi-mi mai odihnesc cerebelul care a început să-mi „patineze" de când tot îl muncesc.

În sală lucrătorii arătau obosiţi, blazaţi, stăteau abătuţi în şirurile de scaune, aşteptând să-şi expună rapoartele şi să li se dea noi piste de verificat. Toţi erau nemulţumiţi că nu-i dădeau de urmă lui Costică Pavel pe raza municipiului Constanţa, iar din ţară nu se primise, încă, nicio informaţie care să-i bucure. Din această cauză trăiau cu senzaţia că se deplasează pe nisipuri mişcătoare, obligaţi să bâjbâie în ceaţă fără rezultate palpabile care ar fi putut face lumină în acest dosar care devenise voluminos, dar şi complex.

Pe baza informaţiilor rezultate în urma investigaţiilor făcute, Biţu a încercat să construiască noi piste de urmat pentru a găsi drumul cu ajutorul acestor date care vor fi puse cap la cap, după ce vor fi selecţionate.

Rezultatele sunt bune, dar acţiunile trebuie continuate. Ştim că sunteţi obosiţi, dar nu putem lăsa o metropolă de aproape 400.000 de locuitori să fie terorizaţi de nişte inşi certaţi cu legile, a încheiat Biţu.

În acea noapte, căpitanul Gheorghiţă a dublat omul din postul de observare a blocului nr. 22. Era obosit şi flămând, deoarece nu mai avusese timp să treacă pe acasă, iar de la bufete şi restaurante nu-i plăcea să mănânce.

Trecuseră prea multe zile de când unitatea lui se găsea în alertă continuă; facă-se el socoteala că de la 5 august, când s-a produs prima crimă, se împlineau acum 74 de zile din care nu-şi mai aducea aminte să fi dormit o noapte întreagă în patul din apartamentul lui.

De când lucra şi el, alături de ceilalţi, la aceste cazuri, mai ales de când aflase că Pavel Costică este autorul ambelor crime, începuse să-l urască atât de tare, încât ar fi fost în stare să-l împuşte, dacă ar fi apărut noaptea în jurul blocului nr. 22, pentru a se întoarce acasă, aşa cum spera el. „Este un criminal feroce de care aş scăpa lumea dacă l-aş împuşca" îşi zicea el în gând. Mai

târziu, după lungi clipe de gândire, revenea asupra hotărârii şi îşi spunea: „Îmi ratez cariera pentru un nebun, iar copiii mei vor creşte fără tată. Nu merită!”

Cu asemenea gânduri îşi trecea noaptea ofiţerul care nu închidea ochii pentru a nu scăpa momentul când va apărea cel vizat. Dar acesta nu apărea până la ivirea razelor de lumină şi, odată cu acestea, a omului desemnat să-i ia locul în postul de observare.

…

— Du-te, Gică, până la garaj şi spune-i şoferului să se pregătească pentru drum! ziceai că mergi şi tu?

— Dacă mă luaţi, merg.

— Am senzaţia că vom afla ceva interesant. Cel care mă cheamă se numeşte Jan Ghindă şi e hoţ din poşete, din buzunare, ultima dată a dat iama şi prin nişte autoturisme, tot după bani şi obiecte de valoare.

În general nu e violent, iar la anchetă este destul de cooperant. Îl cunosc de vreo doisprezece ani şi de vreo trei ori l-am trimis după gratii, dar când se liberează, vine la mine, mă caută întotdeauna să-mi mulţumească pentru că am fost „salon” cu el. Asta este expresia lui. Au fost şi câteva cazuri în care mi-a dat nişte informaţii utile. E un suflet contradictoriu, îmi este greu să ţi-l descriu.

— Hai, şefu’, că a venit maşina! a strigat Jamea, care ieşise din clădire.

Ajunşi la penitenciarul Poarta Albă, la intrarea în grupul administrativ au fost întâmpinaţi de către lt. col. Dospinoiu, comandantul „azilului”, cum îl porecliseră unii deţinuţi, care leastrâns mâinile bărbăteşte, urându-le bun venit.

Aşezându-se toţi pe scaune, Dospinoiu a trecut direct la subiect:

— Ieri, pe la ora 16.00, mă pregăteam să plec acasă şi a venit la mine un subofiţer care mi-a raportat că un deţinut doreşte neapărat să iasă la raportul meu. Ce vrea? l-am întrebat. „Zice că are o problemă foarte importantă şi a precizat că nu este personală” mi-a răspuns subofiţerul.

L-am primit şi am stabilit că are numărul 3069 (ştiţi, la noi deţinuţii se strigă după numărul matricol). Acesta mi-a raportat textual: „Vă rog să-i transmiteţi de la Jan, domnului colonel Biţu, că am să-i aduc la cunoştinţă o problemă care îl interesează în cercetarea unui caz deosebit de grav”. I-am promis că voi transmite, ceea ce am şi făcut. De aici încolo este treaba dumneavoastră. Pe deţinut l-am oprit de la muncă, pentru că echipa din care face parte el lucrează în câmp.

— Altfel, cum vă mai descurcaţi cu ei?

— Am mereu necazuri cu unii dintre ei. De la o vreme îşi taie beregate sau alţii înghit linguri, furculiţe, cuie; mai nou au apărut şi unii care îşi bat cuie în cap, imitându-i pe sălbaticii de prin junglele africane. Aproape zilnic trebuie să coasă medicul la ei.

— Nu mor ei numai din atâta lucru, dar reuşesc să impresioneze şi chiar acesta este scopul urmărit.

Noi am avut în arest un ţigan care-şi tăia periodic pielea de pe gât, dând să înţeleagă ceilalţi că el şi-a tăiat beregata şi chiar aşa credeau şi subofiţerii care îl păzeau, pentru că de acolo curgea sânge. Toţi erau speriaţi că omul moare. Intervenea medicul care îi cosea pielea şi în câteva zile se vindeca. Este un truc al lor, joacă teatru, cum se spune, pentru a obţine să fie eliberaţi sau să ajungă într-un spital de unde speră să fugă mai uşor.

— Sunt probleme peste tot, aprobă Dospinoiu.

— V-aş ruga să-mi puneţi la dispoziţie o cameră în care să putem discuta pe îndelete cu el, a spus Biţu cu glasul lui catifelat.

— Puteţi rămâne chiar aici, în biroul ăsta, întrucât eu tot trebuie să plec să fac un control pe câmp, unde sunt dispersate detaşamentele de lucru.

Dacă terminaţi înainte de a mă întoarce, vă adresaţi lui Vărzescu, secretarul meu, care ştie ce are de făcut.

— Îmi scuzaţi îndrăzneala! O cafea putem să bem aici, la dumneavoastră? Bănuiesc că nu aveţi un bufet sau ceva asemănător!

— Face la bucătărie. Vărzescule! a strigat Despinoiu.

— Ordonaţi, domnule comandant! a răspuns cel strigat, care a apărut prompt în prag.

— Mergi până la bucătărie şi comandă două cafele pe care să le aduci aici, în birou!

— Trei! intervine, la fel de prompt, Biţu.

— Vine şi şoferul?

— Nu vine, dar vrem să-l tratăm cu o cafea pe deţinutul cu care vom discuta. Pentru ce ne va spune el, merită o cafea. Scuzaţi-mi procedeul, dar noi îl folosim în cadrul unui aşa-zis protocol. La dumneavoastră poate semăna cu abuz sau încălcarea regulamentului. Sper să mă revanşez când ne veţi întoarce vizita, la Miliţia Constanţa.

— Nu este un abuz, îmi dau seama că face parte din cerinţele muncii dumneavoastră, care diferă de regimul nostru de aici. Deci, trei cafele! îi spune el subofiţerului care aştepta în prag să i se ordone cum să procedeze. Vezi, apoi, să fie adus aici deţinutul 3069!

— Am înţeles! a răspuns scurt, în stilu-i cazon, subofiţerul, care a şi dispărut din prag.

— Acum eu plec, pentru că vreau să urmăresc ceva, se scuză Dospinoiu.

— Încă o dată vă mulţumesc! spune Biţu, care se ridică în picioare şi-i strânge mâna comandantului, gest pe care îl repetă şi Jarnea.

După circa cinci minute, subofiţerul se întoarce cu tava cu cafelele, pe care o aşază pe măsuţa rotundă dintre cele două fotolii din faţa biroului, iar după alte cinci minute, îşi face apariţia în cadrul uşii Jan, urmat de un alt subofiţer.

— Mulţumesc, tovarăşe plutonier, puteţi pleca!

— Să trăiţi, domnule colonel! explodează în saluturi deţinutul, imediat ce a pătruns în încăpere. Sunteţi tare scump la vedere.

— Să trăieşti, Jane! îi întoarce Biţu salutul. Cum o mai duci cu viaţa, cu sănătatea?

— Sunt sănătos tun, domnule colonel, dar duc dorul libertăţii de afară care-mi este necesară ca aerul pe care îl respir. Aici situaţia e îmbâcsită rău, ca şi aerul.

— Ce să-ţi fac, Jane, dacă atunci când te afli în libertate, nu vrei să fii cuminte?!

— Ba, eu sunt cuminte, dar oamenii dumneavoastră nu mă lasă în pace, mă caută mereu, mă găsesc şi mă bagă aici, la zdup pentru o vreme. Iar eu mă usuc de dor aici.

— Ia o ţigară şi bea şi tu o cafea naturală de la miliţie, că poate îmi vei da şi tu mie o cafea când vei ispăşi pedeapsa şi te vei afla din nou în libertate. Cam cât mai ai de făcut?

— Mai am ceva, aproape şase luni, dar îndeplinesc condiţiile pentru comisie şi, dacă mi se aprobă, ies luna viitoare condiţionat. Aici m-am ţinut de treabă, nu am rapoarte nasoale din partea gardienilor, dar până mă văd afară nu mai cred nimic. Am mai păţit-o odată când aşteptam să plec şi un raport al unui gardian mă mai reţinut aproape trei luni.

— Bea-ţi cafeaua că se răceşte! l-a îndemnat Biţu. Între timp te rog să-mi spui motivul pentru care m-ai chemat aici!

— Pot să vorbesc faţă de dânsul? a spus el arătând cu capul spre cpt. Jamea, care stătea pe fotoliul opus.

— Dă-i drumul fără grijă! Dânsul este colegul meu şi tot ar afla după ce plecăm de aici.

— Vă mai ocupaţi de cazul cu cadavrul pescuit în lacul Tăbăcărie?

— De unde ştii tu de acest caz?

— Din ziar. Păi, noi citim ziarele şi pe dungă, domnule colonel. Suntem interesaţi să mai aflăm câte ceva din cele ce se petrec „afară”. Cum să nu ştiu?

— Măi Jane, tu râzi de mine sau ai să-mi spui ceva serios? Să nu-mi spui că tu eşti autorul crimei, că atunci mă supăr foc pe tine.

— Domn colonel, când v-am supărat eu? De ce aveţi o impresie atât de proastă despre mine? Eu vă cunosc de

mult şi întotdeauna v-am respectat, chiar şi atunci când m-aţi arestat. Ştiam că aveţi dreptate, erau faptele mele şi nu am avut niciodată pică pe dumneavoastră. Asta nu este numai părerea mea. Când cădeam în plasă, mă supăram pe mine că am fost fleţ şi m-aţi prins.

— Păi, eu te cunosc de peste doisprezece ani.

— Dumneavoastră mă ştiţi numai de când m-aţi arestat prima oară, eu vă ştiu încă din 1971.

— Să lăsăm asta acum. Ia spune de ce m-ai chemat?!

— Dacă vă ocupaţi de cazul acela, am să vă dau un „pont" pe care eu îl consider important.

— Te ascult!

— De aproape două luni a venit aici, „înăuntru", unul Gore-Zurliu, aici toţi îi zic Haplea, dar îl cheamă Vlad Grigore. A fost aici şi mai înainte, a stat puţin afară şi iar l-au priponit ai dumneavoastră.

Într-o zi l-am auzit vorbind cu un altul când ne aflam la muncă, la câmp, că el şi cu Costică Pavel au la Timişoara o gazdă unde merg şi vin de acolo cu obiecte cu care fac bişniţă. Gore, ăsta, era prieten şi cu Costică şi cu Mihai Vasile, mortul din lac.

— Pe gazdă ai aflat cum o cheamă?

— Nu prea ştiu decât că îi zice Ela, dar putea fi Elisabeta, Elena, Eleonora, nu-mi dau seama. Am reţinut, însă, că stă pe o stradă cu nume de popă: Popa Tatu, Popa Şapcă, nu am putut auzi nici numărul, că bătea vântul.

Prin luna august, pe la sfârşitul lunii, într-o zi de vizită, Costică Pavel a venit la vorbitor şi a stat de vorbă cu Vlad, dar nu ştiu ce au vorbit. Asta mi-a confirmat că au rămas prieteni amândoi şi se ajută.

— Tu îl cunoşti pe Proca Ion, din Ovidiu?

— Proca, Proca… nu mi-l amintesc, nu ştiu. Dar dacă îl văd, pot spune dacă l-am mai întâlnit undeva.

— Nu-l mai întâlneşti, că este şi el mort.

— Aoleu! a exclamat Jan.

— Bine, Jane. Eu îţi mulţumesc pentru informaţie şi

să te faci om de treabă, iar pe noi să ne ajuţi în munca pe care o ducem contra racilelor sociale. Voi comunica domnului Dospinoiu să te aibă în vedere la comisie.

Zicând acestea, Biţu a apăsat butonul de sub blatul mesei ce servea de birou comandantului şi în pragul uşii a apărut subofiţerul însoţitor.

— Ordinaţi!

— Ajută-l pe 3069 să ajungă la locul de muncă sau de odihnă, după cum prevede regulamentul. Noi am terminat ce am avut de discutat cu el.

— Am înţeles! a răspuns acesta, făcându-i semn cu capul deţinutului să-l urmeze.

Aproape de ieşire, Jan s-a înclinat salutând cu „Să trăiţi!”, apoi au dispărut amândoi în cealaltă încăpere.

Rămaşi singuri, Jarnea a întrebat:

— Aveţi încredere în cele spuse de deţinut?

— Am, Gică. Jan este hoţ, dar are un caracter frumos, este un om de cuvânt şi pe mine nu mă minte. Nu m-a minţit niciodată, de aceea îl cred şi acum. Ţi-am mai spus că de la el am primit informaţii de valoare operativă.

— Atunci înseamnă că trebuie să mă pregătesc de plecare la Timişoara, să-l caut pe Costică Pavel?

— Cât mai repede posibil, ca să nu-l scăpăm.

— Am un coleg la Timişoara cu care am fost anul trecut la reciclare. De n-ar fi în concediu… ÎI voi suna şi-i spun despre ce este vorba, să verifice el adresa pentru a nu face drumul degeaba. Să văd ce informaţii are şi el şi să stabilim cum vom proceda în continuare.

— Cred că este o idee bună. Hai să ne grăbim spre Constanţa ca să avem timp să le punem în aplicare!

Când au ieşit în curtea penitenciarului au sesizat că nu mai este maşina la intrare. Şoferul trăsese sub un pom şi dormea cu capul pe volan.

— Deşteptarea, leat! strigă Jarnea, cu vocea lui baritonală. Dormi în post?

— Am aţipit şi eu, că două luni de când mă tot

alergaţi, ziua sau noaptea, nu am apucat să mai dorm şi eu cu capul pe o pernă proprietate personală, am ajuns să-mi sucesc gâtul prin maşină.

— Hai să mergem! a spus Biţu. Dă-i bice, că am cam întârziat!

Ajunşi la Constanţa, Jamea l-a căutat pe Şony, colegul său de la Timişoara şi i-a expus cazul în întregime, rugându-l să verifice şi să-i comunice rezultatul cât mai repede.

— Nicio grijă, colega! în câteva ore ai rezultatul, dar să mă consult mai întâi cu băieţii mei.

Şi, într-adevăr, pe la orele 14.00 Şony îi aduce răspunsul:

— Dragă Gică, „pasărea” ta se află în cuib la noi. Să-mi spui dacă vrei s-o prindem sau aţi hotărât voi altfel!? Pe concubină p cheamă Ella… str. Popa Tatu.

— Luaţi voi măsuri de supraveghere până când vom ajunge şi noi acolo! Plecăm în această noapte spre Timişoara şi sper să acţionăm împreună pentru prinderea lui. Aveţi grijă să nu-l speriaţi şi să dispară!

— S-a făcut! Te aştept mâine „cu flori în gară”, continuă să glumească timişoreanul, mai discutăm atunci.

— Primul pas l-am făcut, spune Jamea, privindu-şi şeful.

— Mâine voi vorbi şi eu cu omologul meu de la judiciar, de acolo, ca să vă acorde tot sprijinul. Cred că deja i-a raportat acest Şony de care mi-ai vorbit.

A urmat un moment de tăcere, după care Biţu a reluat:

— Îmbrăcaţi-vă bine, să nu tremuraţi de frig în acţiunile pe care le întreprindeţi acolo! Să vă cazaţi la căminul Inspectoratului, nu faceţi imprudenţa să mergeţi la hotel pentru că riscaţi să fiţi cunoscuţi!

La început să căutaţi să lucraţi numai noaptea, până când veţi fi siguri că puteţi acţiona cu succes. Fiţi cu băgare de seamă! Pavel este un element periculos şi cine ştie ce „legături” poate să aibă acolo, la Timişoara.

Prinderea lui nu va fi uşoară dacă nu acţionaţi cu mult tact, conform tuturor regulilor unei asemenea activităţi, cu analizarea şi cumpănirea fiecărei mişcări. Să aveţi mare grijă atât la descinderea în vederea capturării lui, cât şi cu ocazia transportului spre Constanţa.

De modul cum veţi organiza acţiunea, va depinde şi rezultatul, a concluzionat Biţu, după ce a dat aceste sfaturi.

— Cine mai merge cu mine?

— Şeuleanu şi Baciu de la pază şi ordine. Voiai să iei pe altcineva?

— Nu. Merg cu cei doi. Am mai fost şi altă dată împreună şi am reuşit bine.

Au tăcut din nou amândoi. Biţu fuma, iar Jarnea îşi căuta mapa în care aranja hârtie de scris. Strivind ţigara în scrumieră, Biţu întreabă:

— Ai întocmit un plan după care vei acţiona acolo?

— Am schiţat câteva probleme, însă îl consider incomplet. Sper să-l completez la Timişoara cu propunerile pe care le vor face şi colegii de acolo. L-am rugat pe colegul timişorean să facă unele investigaţii până ajungem noi, dar să nu acţioneze.

— Până în prezent constat că totul este la nivel de pregătiri, ipoteze, prezumţii.

— Da, aşa este. Tot ce se ştie este că Costică al nostru locuieşte la acea concubină pe str. Popa Tatu şi se află, încă, „în cuib”, după cele spuse de Şony. I-am rugat să facă ei investigaţii pentru a afla legăturile. Faţă de „sărăcia” de informaţii cu care am pornit încă de la „Cişmea” pe urmele autorului, consider că deţinem suficiente date, putând acţiona direct şi în cunoşzinţă de cauză. Este bine, totuşi, că nu plecăm la drum cu idei preconcepute, ci cu date certe, pe care le putem completa luând în calcul, la momentul oportun, chiar şi inspiraţia clipei, având deja un spaţiu mai larg pentru folosirea flerului şi a talentului fiecăruia dintre noi.

— Îmi place cum gândeşti şi că eşti optimist, a spus

Biţu, cu un zâmbet sincer pe toată faţa. Acum grăbeşte-te, că ceilalţi te aşteaptă în gară! a adăugat el, strângându-i mâna prieteneşte. Drum bun!

Intrând în sala de aşteptare a dat cu ochii de Baciu, care stătea lângă o geantă ce se odihnea la picioarele lui, lângă zid.

— Şeuleanu nu a venit? a întrebat Jarnea.

— Este pe peron, afară, discută cu un bărbat.

Bilete de tren aţi luat?

— Da. V-am luat şi dumneavoastră pentru că fusesem deja anunţaţi că mergeţi cu noi.

— Pe ce linie urmează să vină trenul?

— Pe linia întâia. Este tras la peron de câteva minute.

— Atunci, hai să urcăm în tren!

Trenul nu era aglomerat, încât în vagonul lor a urcat o singură persoană care a coborât la staţia Medgidia. Era al doilea vagon, după cel de poştă. Fiecare şi-a scos câte ceva de citit şi în compartiment s-a instalat liniştea. Jarnea a scos planul pe care l-a revăzut, adăugând şi unele variante de rezervă, iar la acţiunea de prindere a autorului a lăsat loc liber pentru eventualele propuneri ale celor din Timişoara, gândindu-se: „Ce bine ar fi ca această acţiune să reuşească!”

Terminând de scris a rămas pe gânduri. În legănarea trenului îşi trecea în revistă viaţa lui de poliţist, plină de evenimente, presărată cu multe renunţări, deziluzii, muncă anonimă, dese treziri din somn între orele 1 – 2 noaptea, înfruntarea intemperiilor şi a pericolelor etc.

După ce i se risipise toată euforia cu care acceptase plecarea în această misiune, iar bunul simţ se instala în drepturi şi-a zis: „Am nevoie de tot calmul, de toate resursele şi de întreaga isteţime pentru a îndeplini cu succes această misiune. Hm! a fasut el după o pauză. Acesta este un vânat care pare a avea agilitatea unui cerb”.

PARTEA A II-A CRIMINALUL A FOST IDENTIFICAT, DAR NU PRINS

CAP. I – CĂUTAREA LUI ÎN BÂRLOGUL DIN TIMIŞOARA

Când au coborât din tren în Gara de Nord din Bucureşti, pe peron s-au întâlnit cu o escortă de la Constanţa, condusă de lt. Popa Gelu, care se întorcea de la Braşov, însoţind nişte învinuiţi în nişte dosare de furt de la fabrica de conserve „Munca” din Ovidiu.

Şi-au dat bineţe şi au schimbat între ei informaţii, impresii, după care s-au despărţit, întrucât trenul de Timişoara era tras la peron.

La urcarea în tren, aglomeraţie mare, coate în stomac, care te făceau să uiţi de grijile cotidiene, călcaţi pe pantofi, împinşi din toate părţile, iar la scările vagoanelor începuse asaltul celor cu saci, valize, sacoşe etc. Nu era vreme de aşteptat şi de menajat picioarele, deoarece trenul se pregătea să se pună în mişcare, iar ei trebuiau să urce cu orice preţ. Înaintea lui Jarnea, în faţa scării, o bătrânică se chinuia să ajungă la scară şi nu reuşea. Acesta a luat-o de subsuori ca pe un copil şi a depus-o pe platforma din interior a vagonului, cu bagaj cu tot.

Bătrânica s-a întors spre el curioasă şi i-a mulţumit, intimidată de manevra al cărei efect tocmai îl simţise. „Mulţumesc, maică!” a spus ea, care se afla abia acum la aceiaşi înălţime cu ofiţerul, aflat, încă, pe peron. „Sărut mâna!” i-a răspuns acesta, urcând şi el scara.

Ieşind din staţie, trenul a căpătat viteză, aşternându-se la drum, în bezna nopţii, iar ofiţerii s-au aşezat mai comod pentru a „fura” o oră de somn până la destinaţie.

După o goană de câteva sute de kilometri, gâfâind din greu, când mijeau zorile, trenul a intrat în gara din oraşul de pe râul

Bega. Frânele au scârţâit puternic, tampoanele s-au izbit cu zgomot între ele, făcând să ţiuie metalul. Pasagerii s-au bulucit din nou pe culoar printre valize şi boccele, împingându-se spre uşile de la ieşirea din vagon pentru a coborî. În graba lor nejustificată, au produs busculadă,

ţipete şi certuri, chemări stridente adresate celor care veniseră să-i aştepte în gară.

— Să aşteptăm până coboară toţi! a spus Jarnea.

— Nu ar trebui să ne grăbim? a întrebat Şeulean. Să nu-i scăpăm pe colegii de la judiciar, care ar putea pleca şi ei în alte misiuni.

— Am vorbit la telefon cu un coleg de-al meu care ne aşteaptă la sediul miliţiei. Tot cu el vom acţiona pentru a rezolva treaba pentru care am venit, a spus cu vocea scăzută, după un căscat, Jarnea.

Tuturor li se citea oboseala pe chip, dar se străduiau să fie cât mai bine dispuşi.

…Dimineaţa de toamnă era rece, noaptea căzuse rouă care împodobise frunzele arămii ale pomilor cu dese mărgele de apă şi care sub atingerea razelor palide ale soarelui care încerca să-şi reia plimbarea pe bolta albastră a cerului, scânteiau ca nişte veritabile perle. Ceaţa a cărei pâclă nu se împrăştiase în totalitate se formase din aburii ridicaţi de la sol în urma unei ploi uşoare care căzuse în ajun.

Jarnea şi însoţitorii săi au ieşit din staţie, trecând prin sala de aşteptare, cu ochii aţintiţi spre eventuala staţie de tramvai. În faţa lor, ca din senin, a apărut silueta înaltă a unui bărbat, care respira greu.

— Bine aţi venit! i-a salutat el, când a dat cu ochii de Jarnea. Nu vă observasem din mulţime şi mi-am închipuit că urmează să veniţi cu un alt tren, dar voi aţi coborât ultimii ca să-mi daţi emoţii.

După ce s-au făcut prezentările şi cei patru colegi de breaslă şi-au strâns bărbăteşte mâinile, Şony a spus precipitat:

— Hai, că-s cu maşina! E în parcarea gării. Credeam că nu mai veniţi. Nu vă vedeam nicăieri…

— Ne-am ferit de aglomeraţie, că în Gara de Nord din Bucureşti ne-au călcat atâţia pe bătături şi ne-au dat ghionturi de ne ajung până anul viitor. I-am lăsat pe ceilalţi pasageri care luaseră cu asalt uşile, să se lupte între ei.

Au urcat în maşină, o Dacia 1300, Şony a pornit motorul, înscriindu-se în trafic, pe linia tramvaiului.

— Mergem la Inspectorat! a spus el. După ce vă instalez în căminul nostru de oaspeţi, să vedem unde putem lua o gustare. Poate vreţi să locuiţi la hotel? l-a privit întrebător pe Jarnea, de la care aştepta toate răspunsurile.

— Nu aveam de gând să mergem la hotel, răspunde acesta. Dă-i drumul la Inspectorat! Preferăm camerele de oaspeţi până când vom termina ce avem de făcut aici. Aşa vom putea colabora direct şi mai bine. Nu găsiţi şi voi că e mai comod să ne cazăm la căminul Inspectoratului?

— Da, aprobă cei doi coechipieri ai săi.

— Şeful meu mi-a ordonat să vă însoţesc peste tot şi să acţionăm împreună. Vă voi spune mai multe când vom ajunge la sediul miliţiei, a mai spus Şony.

În câteva minute au ajuns la sediul miliţiei locale. Şony a parcat autoturismul, apoi i-a condus în biroul său, precizând:

— Aici muncesc eu cu aceşti bravi colaboratori! spune el, prezentându-i, pe rând, colegilor săi de birou pe noii veniţi. Jarnea l-a tras puţin mai la o parte şi l-a întrebat:

— Poţi să ne spui câte ceva despre omul nostru? Te-aş ruga s-o faci înainte de a merge la căminul de oaspeţi.

— Mai întâi, omul vostru se află – bine-merci – la frumoasa Eliza din strada Popa Tatu. A venit la ea acum zece – douăsprezece zile. Eu am printre speculanţii cu care îşi face comerţul Eliza, o sursă de încredere care mi-a dat nişte date sigure. Pentru mai multă siguranţă, am instalat acolo un post de observare care va funcţiona până când vom acţiona pentru capturarea individului.

— Cine este femeia şi cu ce se ocupă?

— Te referi la Eliza sau Ella, cum i se mai spune? Este o tânără femeie care încă nu a împlinit 40 de ani; cândva a fost o frumuseţe rară. A lucrat la întreprinderea de Industrie Locală, ocupându-se paralel şi cu prostituţia o

perioadă, motiv pentru care a făcut cunoştinţă cu puşcăria. Desigur, să nu crezi că după pedeapsă s-a lecuit, a mai continuat, dar mult mai discret, iar ai noştri nu au reuşit s-o mai priponească din cauză că reuşea ea să apară în compania unor bărbaţi selecţi sau poate tocmai de aceea ne scăpa printre degete.

De câţiva ani de zile s-a reprofilat astfel încât în preocupările ei intră, cu precădere specula, bişniţa arhicunoscută şi tăinuirea de bunuri furate, gazdă de hoţi, dar şi pe această cale am înregistrat eşecuri, rezumându-ne la confiscări minime de obiecte şi amenzi contravenţionale.

Nu i-am putut proba fapte mai de „pripon" ştiţi şi voi cât de greu este să aduni probe în astfel de cazuri, descinderile pe care le-am făcut la domiciliul ei nu ne-au ajutat ca s-o putem „ascunde". În casă are bijuterii, electronică, îmbrăcăminte modernă, scumpă, majoritatea dintre ele primite de la diferiţi bărbaţi, dar nu le-am putut găsi pe cele care au provenienţă pur ilicită.

Pe deasupra, tipa mai are şi serviciu de unde obţine oarece venituri şi aşa… îşi justifică luxul. Pentru că nu dispunem de probele de duritatea „betonului", care să nu poată fi răstălmăcite de avocaţii bine plătiţi, aşteptăm zile mai bune. Omul vostru – Pavel şi cum se mai numeşte, a contribuit şi el la bunăstarea Ellei cu un colier şi o pereche de cercei din pietre preţioase, în garnitură completă. Să nu uităm că atunci când vom acţiona acolo să-i căutăm cu atenţie, eventual să-i recuperăm. Joia trecută a fost ziua ei de naştere, la care a participat şi „sursa" mea, care mi-a descris o scenă în legătură cu ce am spus mai devreme: „Am rămas în camera de zi împreună cu Costel preţ de vreo douăzeci de minute, cât i-a trebuit Ellei să se schimbe de ţinută. Când a ieşit din camera vecină purta o rochie de seară cu un decolteu care îi descoperea ostentativ sânii, iar în jur răspândea un parfum care te tortura. Costel s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de ea şi, scoţând din buzunarul de la piept al hainei o cutie mare, a deschis-o, dând la iveală un colier numai din pietre strălucitoare, pe

care i l-a prins în jurul gâtului ei statuar. Cerceii i-a pus în palma ei fină, cu degete lungi, bine întreţinute, rugând-o să şi-i prindă singură în urechi, el neavând îndemânarea necesară. După ce l-a privit cu ochii ei verzi şi adânci, i-a prins de lobii urechilor şi a sărit de gâtul lui, sărutându-l şi mulţumindu-i pentru surpriza făcută.

El a prins-o cu ambele braţe de mijloc şi a ridicat-o de la pământ, învârtind-o de câteva ori prin încăpere”.

Cam asta a fost toată povestea. V-am spus-o ca să aflaţi şi voi cât de mult se „căiesc” unii oameni după ce iau, cu atâta uşurinţă, viaţa altor semeni de-ai lor.

— Şony, sper că tu cunoşti bine topografia terenului şi acasei în care locuieşte Ella asta? Cum vom proceda?

— Întrebarea ta mă duce cu gândul la descinderea pe care am făcut-o la prima acţiune la care am participat eu ca tânăr ofiţer, cu ani în urmă. La fel am întrebat. Desigur, nu e cazul tău, dar întrebarea e firească.

Străzile din jur, casă, grădina, le cunosc bine, dar nu pot preciza dacă mai există vreo ieşire prin spatele clădirii, de rezervă este vorba, pentru caz de pericol. Când vom fi gata de acţiune, vom lua toate măsurile ca să nu ne scape nimic şi cred că vom reuşi acest lucru.

— Cu cine mai locuieşte în clădire?

— Până nu demult a locuit cu o soră şi cu mama ei, dar aceasta din urmă a decedat, iar sora s-a căsătorit de câtva timp cu un subofiţer de la armată şi s-au mutat la Tg. Mureş, rămânând singură. În clădire sunt nişte chiriaşi, dar nu sunt familişti.

— Bănuiesc că nici ea nu este căsătorită, dacă poate să întreţină asemenea relaţii? întreabă Jamea.

— Pe la vârsta de nouăsprezece ani a fost căsătorită cu un inginer care lucra la fabrica de încălţăminte „Guban”, dar nu a putut rezista plăcerii de a încerca mai mulţi bărbaţi, motiv pentru care inginerul a lăsat-o. Apoi a intervenit povestea cu închisoarea unde a stat vreo şase luni, după care a continuat aşa... dar vă povestesc altă dată.

— Acum spune, putem mânca şi noi ceva la bufet sau trebuie să plecăm la restaurant?

— Nu, băieţică, nu plecaţi nicăieri. Avem aici un bufet destul de bine asortat, chiar şi cu preparate calde, iar preţurile sunt ca peste tot. Nouă ne convine. Dar eu vă propun să mergem mai întâi la cămin ca să vă luaţi în primire camerele, vă lăsaţi bagajele, apoi mergem împreună la bufet că nici eu nu am mâncat nimic.

Într-un timp optim toate au fost îndeplinite şi Şony i-a însoţit înapoi în camerele din cămin. De data aceasta au discutat că în oraş are loc o acţiune la care participă mai mulţi lucrători, cu toate problemele ce se urmăresc.

— La acţiune merg şi eu şi voi urmări şi problema voastră.

— Asemenea acţiuni facem şi noi la Constanţa cu tot „tacâmul”; aducerea persoanelor suspecte la sediul Miliţiei, verificarea, fotografierea lor, prelevarea de fişe a impresiunilor digito-palmare, sancţionarea vinovaţilor, reţinerea celor cu „probleme”, sesizarea comisiei pentru a proceda conform legii 25/1976 pentru încadrarea în muncă etc.

— Sunt convins că sunt şi la voi paraziţi care o duc destul de bine, deşi nu se omoară cu munca.

— Da, problema paraziţilor e generală, confirmă Jarnea. Lor le este ruşine de muncă pentru că este prea jos, prea jignitoare. Nu ai auzit ce strigă unii când îl aud pe Ceauşescu vorbind la diferite mitinguri: „Să ridicăm munca la cel mai înalt nivel!” zice Ceauşescu. „Aşa, mânca-ţi-aş… ridic-o cât mai sus, să n-ajungem noi la ea!”

— Adevărul este că au ajuns o adevărată plagă socială. Acum, că tot nu participaţi la acţiunea noastră, eu vă rog să vă odihniţi că sunteţi obosiţi de pe drum şi să nu întreprindeţi nimic singuri, pe cont propriu, deoarece aţi putea greşi, necunoscând oraşul şi „fauna” lui.

— Planul de acţiune când îl definitivăm?

— Mâine, după ce se va întoarce şeful meu de la Arad. Este plecat la o înmormântare… o rudă apropiată.

Mi-a spus să nu întreprindem nimic până când nu se va întoarce. A discutat la telefon cu col. Biţu, şeful vostru şi nu ştiu ce i-a promis acestuia din urmă.

— Atunci, aşa rămâne, ne vedem mâine de dimineaţă.

— Vedeţi că în sala alăturată bufetului unde am fost este cantina Inspectoratului. Dacă nu mă întorc până la ora 14.00, mergeţi acolo fără mine! E mâncare bună, puteţi mânca la prânz şi seara. Păcat că nu putem să mergem împreună la un restaurant să ne mai destindem un pic! a spus Şony cu obidă.

Pe la ora 16.00 în camera de oaspeţi şi-a făcut apariţia, din nou, Şony cei optimist.

— Salut! a spus el din prag. Văd că te-ai făcut „frech”. Ia spune, unde ai de gând să mergi bărbierit proaspăt? îl întâmpină el pe Jarnea.

— Mă incomoda barba care crescuse şi am ras-o.

— Bine ai făcut, că am o surpriză pentru tine.

— Ce idee ţi-a mai trăsnit prin „bibilică”?

— M-am gândit să facem o plimbare de recunoaştere în zonă, dacă nu eşti prea obosit, a spus el aproape în şoaptă. Mergem cu maşina mea, numai noi doi.

— De acord, numai să nu riscăm să fim observaţi şi să stricăm totul.

— Nu vom atrage atenţia în niciun fel pentru că geamurile maşinii mele sunt din cele cu oglinzi pe exterior, ştii de care? Pentru mai multă siguranţă, vom pleca când va începe să se însereze.

Recunoaşterea casei nu a fost o problemă şi cei doi ofiţeri s-au întors repede la cămin.

În ziua următoare, în biroul lt. colonelului Toma, a fost definitivat planul de acţiune privind cele stabilite şi fiecare participant a aflat ce va face concret; acţiunea trebuia să înceapă în aceeaşi seară la ora 19.00.

În aşteptarea orei stabilite, Jarnea şi colaboratorii săi îşi făceau diferite ocupaţii în camere, citind, dormind, ieşind în curtea Inspectoratului numai cu prilejul deplasării la bufet.

În cămin a intrat Şony care i-a salutat, i-a întrebat cum au dormit, dar nu mai era la fel de vesel şi detaşat ca în ziua precedentă. La un moment dat nu a mai vorbit nimic, doar se plimba prin cameră cu mâinile la spate, mişcându-şi nervos degetele.

Ne mai suportând tensiunea pe care o simţea, Jarnea l-a oprit din această pendulare, luându-l de braţ şi ţintuindu-l pe un scaun, după care l-a privit fix şi l-a întrebat:

— Ei, ce s-a întâmplat? Spune-mi, că tot aflu până la urmă! Presimt că este ceva grav.

— Omul vostru a dispărut, a spus el cătrănit. L-am căutat, dar toate încercările noastre de a-l găsi au dat greş.

— Păi, nu spuneai tu că ai acolo un om care supraveghează casa şi celelalte?

— Da, însă lucrătorul meu a raportat de câteva ore că „pasărea a zburat din cuib" şi de atunci căutăm. Zice că a venit un taxi cu număr de Bucureşti şi i-a luat de acasă. Noi nu avem asemenea taxiuri în oraş, cred că a fost fals. Am luat „ţeapa", ce să facem. Ai tot dreptul să te superi pe mine. Dar poate că nu e totul pierdut?!

— A dispărut şi Ella?

— Da, împreună. Dar, ia stai! mai este un loc în care nu am căutat. Ştiu eu un loc unde i-am mai văzut pe toţi acoliţii ei odată. Acolo trebuie să fie. Hai până la birou, la mine, să-i iau şi pe cei trei colaboratori ai mei!

Au urcat toţi în maşina lui Şony şi au mers la restaurantul „Bega", parcând mai departe pe o străduţă.

— Iată cum vom face! Voi rămâneţi în faţa intrării, ceva mai departe, iar eu voi încerca să dau o raită prin interior, să mă edific.

A intrat prin spate, discret, apoi în bucătărie unde a schimbat câteva vorbe cu bucătarul şi un ospătar care îl cunoşteau, apoi s-a postat lângă perdeaua de pluş care acoperea trecerea dinspre oficiu spre sala restaurantului, de unde se vedea bine toată sala; văzându-i, a pătruns în

sală şi a trecut prin dreptul separeurilor, verificând din ochi cine le ocupă.

Norocul i-a surâs de această dată, pentru că la o masă erau ei: Ella, Costică, Lazăr şi Layoş, un ins cu o mustaţă groasă, cunoscut pentru activitatea sa de călăuză pentru trecerile ilegale ale frontierei de stat. Aceştia discutau cu voce scăzută în faţa unei sticle de cognac pe jumătate golită, ca şi paharele lor. Văzând aceasta, Şony s-a strecurat afară, pe acelaşi drum şi a mers în locul unde se aflau ofiţerii.

— Sunt înăuntru, Ghiuri! i se adresează el unuia dintre ofiţeri, tu mergi şi blochezi uşa de la bucătărie pe afară, iar noi vom intra prin faţă şi vom merge direct la masa lor. Ei sunt trei şi femeia, iar noi suntem patru. Dacă este Layoş cu ei, înseamnă că este vorba de trecerea ilegală a frontierei. La treabă!

— Stai puţin! intervine Jamea. Nu este bine să-i somăm aici, în local, ar putea ieşi prost.

— Dar dacă este vorba de trecerea frontierei?

— Nu cred că şi-au luat ei şi bagajul pentru plecare. Tot trebuie să treacă pe acasă. Poate astăzi abia au venit să stabilească cu „călăuza” condiţiile, data, locul şi apoi să plece.

— Dacă se duc de aici direct la frontieră? repetă Şony.

— Îi urmărim, ce putem face altceva? Sper că toţi aţi luat pistoalele cu voi? încearcă Jamea să-l liniştească.

După o jumătate de oră Şony a dat telefon la miliţie şi a raportat situaţia şefului său, că aşteaptă şi nu se pot întoarce la ora fixată.

— Acolo aveţi nevoie de ajutor?

— Nu. Totuşi ar fi bună o maşină cu staţie.

— Vă trimit autoduba. Vezi că va opri pe strada din spatele localului. Celelalte cadre vor merge, totuşi, la obiectivul stabilit, unde vă vor aştepta.

— Vă mulţumesc!

Întors la colegii săi, Şony le-a repetat ce a discutat cu

şeful său, apoi au aşteptat. Nu a trecut nicio oră şi cei patru au ieşit din restaurant, îndreptându-se spre un autoturism TAXI GENERAL – Dacia 1310 cu numere de Tm, care părea că a venit la o comandă. Au urcat şi au pornit pe strada principală, urmată la o oarecare distanţă de Dacia lui Şony. Când au intrat pe strada Popa Tatu, cu o expresie veselă pe faţă, acesta a strigat:

— Ăştia se duc acasă, sunt ai noştri!

La câţiva metri de colţul străzii, cei doi au coborât din maşină, luând-o pe trotuarul din dreapta, apoi, la intersecţie s-au despărţit, luând-o fiecare în altă direcţie. N-au mai înaintat nici poliţiştii, până când nu a rămas strada liberă şi s-au sfătuit ce au de făcut.

— De ce nu mergem după ei? întreabă Ghiuri.

— Să mai aşteptăm, spun Şony. Abia au ajuns acasă.

— Iată şi taxiul, se întoarce, spune Jarnea. Nu s-ar putea să fie altul? Luaţi-i numărul şi mâine să-l verifice cineva în portbagaj, poate tocmai el i-a scos de acasă cu numărul de Bucureşti!

— Să ne apropiem de casă! Cred că ceilalţi ne aşteaptă acolo să acţionăm. Deci, eu şi Jarnea mergem pe la uşa din faţă, voi trei treceţi la ferestre şi la uşile chiriaşilor din curte, iar pe cei care sunt deja acolo îi plasez în spate şi în grădină, le-a repetat Şony.

Ajunşi în faţa uşii principale au apăsat butonul soneriei, apoi au trecut în partea dinspre zid, pentru a se feri de o eventuală lovitură. La scurt timp în hol s-a auzit un lipăit de papuci, călcând sprinten, apoi a venit întrebarea unei voci de femeie:

— Cine-i?

— Eu sunt, Lazăr, a răspuns Şony.

— Care Lazăr? a întrebat din nou aceiaşi voce.

— Nelu, dragă. Hai, deschide odată!

Uşa s-a întredeschis, dând la iveală silueta incomplet expusă ochilor lor, a frumoasei Eliza, care era îmbrăcată într-un halat de baie înflorat.

— Suntem de la miliţie, îi spune Şony de aproape, cu

vocea abia auzită, arătându-i şi legitimaţia. Vrem să discutăm o problemă cu dumneavoastră.

— La ora asta, ce să discutaţi cu mine? a întrebat ea cu o voce care exprima iritare şi a încercat să închidă uşa.

Sesizându-i intenţia, Jamea a pus, între uşă şi prag, piciorul lui cu numărul 48 şi a zădărnicit manevra.

— Costele, fugi! a strigat ea, continuând să împingă uşa cu umărul, deşi aceasta se deschidea tot mai mult.

Deodată Eliza s-a aruncat pe covor, făcând zgomot, uşa s-a deschis complet, urmată de un zgomot scurt şi un zbârnâit metalic, în tocul uşii se înfipsese un cuţit mare, vânătoresc, destinat primului care ar fi intrat în casă în acel moment. Jarnea l-a privit şi apoi a trecut peste trupul culcat al Elizei, pătrunzând în cameră, unde a dat de Costică Pavel, care, în chiloţi, se străduia să deschidă fereastra, cu mişcări febrile, cu scopul de a fugi.

— Lasă fereastra, Pavele, că tot nu poţi ieşi de aici! Clădirea este păzită, aşa că nu-ţi rămâne decât să te culci imediat pe podea.

Văzându-l că priveşte cu o expresie tâmpă spre el, Jarnea a dat comanda cu voce tare, ca la armată: „Culcat! Pe podea şi cu faţa în jos!”

Deşi iniţial s-a gândit să-l atace pe Jarnea, privindu-i silueta atletică, înaltă de doi metri, la care se adăuga şi pistolul care-i lucea în mână, a fost nevoit să-şi aşeze burta pe covor. I-au fost puse cătuşele, apăsându-i cu genunchiul drept toracele, apoi la ridicat şi l-a fixat într-un scaun.

— Lăsaţi-mă să mă îmbrac! a cerut Pavel, gâfâind.

— Toate la timpul lor, i-a răspuns Jarnea.

În cameră a intrat şi Şony, ţinând-o strâns de mână pe Eliza, care se văicărea să-i dea drumul că o doare.

— De ce te-ai aşezat jos, lângă uşă? A întrebat-o el.

— Am căzut, a minţit ea, arătându-se îmbufnată.

— Da’ de unde? a explicat Jarnea. Înţelegerea lor a fost dinainte, poate este chiar o practică la ei, adică să se lase în jos pentru a nu fi atinsă de cuţitul pe care îl aruncă el în primul intrus care a îndrăznit să treacă pragul fără

aprobare. Du-te şi vezi că este deja înfipt în tocul uşii şi poate încă mai zbârnâie!

— Ia uite, domnule, ce sculă are omul tău! Cuţit vânătoresc. Cu ăsta spintecă taurul, dar omul pentru el este o jucărie. Era înfipt la doi centimetri de marginea tocului uşii, dovadă că nu a lipsit mult ca să se înfigă în unul dintre noi, dacă pătrundeam în casă cu două secunde mai devreme. De altfel se dovedeşte şi priceput al dracului în mânuirea cuţitului.

Costică Pavel privea cu ură, când la unul, când la altul, dar nu spunea nimic. Aştepta.

— Cu ce drept intraţi în casa mea? s-a oţărât Eliza?

— Pentru dumneata avem un mandat de percheziţie. Ia-l şi citeşte-l! a răspuns Şony, punându-i în mână hârtia, iar pentru el mandat de arestare.

— Pune-i şi ei cătuşele! a spus cu hotărâre Jarnea.

— Dar ce am făcut, domnule? N-am omorât pe nimeni. Vă reclam, să ştiţi! a ţipat ea, în timp ce Şony îi închidea cătuşele pe frumoasele ei mâini care purtau brăţări de aur în mod obişnuit. Au aşezat-o şi pe ea pe un scaun.

În cameră a mai intrat Şeulean Ion şi încă trei ofiţeri de la miliţia locală.

— Începeţi percheziţia! Scotociţi toată casa! a strigat Şony. Acum să vedeţi ce obiecte posedă o femeie „simplă” ca doamna Cukio Eliza.

Aceasta îi privea cu ochii ei verzi care scânteiau de ură şi de necaz că a ajuns în acea situaţie.

— Vă rog să-mi daţi voie să mă îmbrac! a cerut din nou

Pavel.

— Mai stai aşa, că nu e frig aici. Ţi-o fi, cumva, ruşine?

Dezbrăcat, Pavel nu arăta prea bine: avea pielea albă ca râmele scoase primăvara de sub brazda plugului, iar burta îi era ţuguiată, picioarele curbate ca ale călăreţilor din ţinuturile mongolilor, care duc viaţa în şa, cu un cap

mare şi urechile clăpăuge, depărtate de cap; părul îi crescuse şi stătea răvăşit pe cap şi pe frunte.

Când s-a terminat percheziţia şi s-au întocmit actele necesare, lui Pavel i s-au scos cătuşele ca să se îmbrace, apoi acelaşi tratament i s-a aplicat şi Elizei.

Eliza se apropia de 40 de ani şi îşi pierduse nepreţuita sa prospeţime. Se cunoştea că a fost foarte frumoasă cândva, dar nu mai avea farmecul din adolescenţă. Câştigase, în schimb, un aer de superbă voluptate. Carnea îi rămăsese tare ca în tinereţe, tenul păstra o netezime şi o matitate caldă, amintind de perlele orientale, dar continua să stârnească curiozitatea şi, deopotrivă, interesul bărbaţilor. Ochii ei mari şi verzi, slujiţi de farduri dozate cu măiestrie, erau încă în stare să trezească pasiuni, iar sânii care nu-şi pierduseră fermitatea, erau frumos modelaţi şi palpitau uşor la fiecare respiraţie. Şoldurile erau împlinite, ajutate de curbura dulce a pântecului, defineau o femeie frumoasă şi încă interesantă, trecând înaintea multor femei ale vremii. Pe buza de sus avea un puf blond, care fremăta împreună cu nările ei trandafirii, deasupra gurii întredeschise. În concluzie, cu toate aventurile ei, această femeie se conservase destul de bine, fiind proaspătă, sănătoasă, apetisantă, imitând calităţile fructelor coapte şi trecute din care se prelinge pe bărbie, sucul savuros când mănânci cu poftă din ele.

Privind-o atent, Jarnea şi-o închipuia îmbrăcată într-o rochie de voal, chicotind în braţele iubitului, ca orice altă femeie, dar nu o putea pune în legătură cu Pavel.

Când s-au terminat şi actele de întocmit, au fost puşi să semneze, după ce au citit. Pentru fiecare s-a întocmit proces-verbal separat.

Percheziţia s-a soldat cu confiscarea de aparatură electronică, pachete de vegeta de provenienţă iugoslavă, baxuri de ţigări de diferite mărci străine şi şase harigata.

— Ce este harigata? l-a întrebat Jarnea pe Şony, care dictase procesul verbal de ridicare a bunurilor găsite.

— Vă explic mai târziu, la sediu, a spus el.

— Care sunt bunurile tale? a fost întrebat Pavel.

— Două aparate de radio Sanio, zece pachete Vegeta şi două harigata, a răspuns el, privind cu ură la ofiţeri.

Au fost ridicate bunurile şi duse în autoduba miliţiei, cu care au fost transportaţi la miliţie Eliza şi Pavel.

După ce li s-au luat declaraţii amănunţite despre activitatea de speculă şi provenienţa bunurilor, ei i s-a dat drumul acasă, urmând să revină a doua zi, iar Pavel Constantin a fost dus în arestul miliţiei, urmând ca a doua zi să fie transportat la Constanţa în vederea cercetării pentru cele două crime oribile pe care le-a săvârşit cu atâta cruzime şi sânge rece, după care a dispărut cu atâta laşitate.

Văzând că este închis în celulă, Pavel a întrebat:

— De ce mă arestaţi?

— Din închisoare ai fost eliberat condiţionat, iar tu nu ai respectat condiţiile stabilite, în sensul de a te încadra într-o muncă utilă, de a nu părăsi localitatea de domiciliu şi să nu comiţi sau să participi la săvârşirea de infracţiuni, i-a răspuns Jarnea, fără a aduce în discuţie şi cele două crime, care constituiau motivul principal.

În drum spre camerele de oaspeţi, Şony le-a povestit ce înseamnă „harigata”.

— Cuvântul este japonez, în orice caz din ţările asiatice, reprezentând numele părţii celei mai de preţ a trupului unui bărbat, fără părţile lui rele. Analizând în această viziune, putem s-o considerăm mai mult decât un bărbat, fiind mai bună şi mai devotată, nu se plictiseşte niciodată de femeie, cum se întâmplă cu unii bărbaţi şi are multă rezistenţă, mai multă decât orice bărbat, fără a se simţi istovită vreodată.

Nu toţi bărbaţii sunt la fel de bine înzestraţi aşa cum este această „harigata” Având în vedere şi faptul că nu orice femeie este destul de norocoasă să aparţină unui bărbat viril, lipsa „harigatei” care ar ajuta-o la nevoie să-şi potolească dorinţele obişnuite ale unei femei sau nevoile

fireşti, ar face ca trupul ei să se ofilească şi să-i dispară mult prea timpuriu buna dispoziţie.

Comercializarea ei în rândul femeilor ar trebui, deci, socotită ca o binefacere.

— Aduc asemenea instrumente ale plăcerii şi marinarii noştri, dar nu ştiam că se numeşte „harigata” această…

— Fraţilor, acum dormiţi liniştiţi, acel somn odihnitor după o reuşită! Mâine vă aşteaptă un drum lung, a spus Şony. Merg şi eu acasă să fac un duş şi să dorm, că tare m-a stresat episodul cu dispariţia „păsării” voastre. Şi acum vă las. Noapte bună!

În dimineaţa care a urmat, toţi s-au trezit din somn bine dispuşi, s-au bărbierit, s-au îmbrăcat şi şi-au pregătit bagajele pentru drum, după care au trecut pe la bufet pentru a-şi bea cafeaua de dimineaţă.

Mai târziu, după obişnuitele cuvinte de mulţumire care au fost spuse în biroul şefului judiciarului timişorean, Şony i-a condus la gară împreună cu „preţioasa” captură, instalându-i într-un vagon care este folosit de obicei de către conductorii de la C.F.R., lângă vagonul de poştă. Pe peron, Jarnea i-a mulţumit pentru ajutorul dat colegului său şi a urcat în tren, iar de la fereastra vagonului, i-a mai strigat o dată:

— Salut, căpitane Pantor Alexandru! Te aştept la Constanţa să „copilărim” şi noi o clipă pe litoral.

— Acum e târziu, vine iarna şi concediul l-am păpat. Pentru anul viitor mă voi strădui să ajung vara, poate chiar în luna iulie şi atunci mai vedem noi.

— Te aştept oricum, iar acolo ne descurcăm noi.

— Salut şi drum bun! a spus Şony, fluturând mâna deasupra capului, în timp ce trenul aluneca pe şine, ţiuind din sirena avertizoare.

Jarnea a rămas la fereastră o bună bucată de drum, în minte stăruindu-i ultimele clipe de pe peron când îi mulţumea pentru ajutor lui Şony, care, parcă se scuza, copleşit de atâtea cuvinte de mulţumire. „Lasă, măi colega,

că aşa este între camarazi, am făcut şi noi ce ne-am priceput şi ne-au oferit puterile, cunoştinţele, voinţa, intuiţia, buna organizare şi poate, chiar norocul. Era gata se zbârcim, dacă aranjamentul lui pentru a-şi lua zborul ar fi fost într-o fază avansată”.

După plecarea lor, Toma a luat legătura prin telefon cu Biţu, căruia i-a transmis că escorta lui se află în drum spre Constanţa împreună cu Costică Pavel.

Intrând în compartiment şi-a aţintit privirile asupra lui Costică aflat între cei doi colaboratori ai săi; arăta ca o fiară încolţită, gâtuită de o frică insidioasă care-i apăsa coşul pieptului şi creştea mereu, acaparându-l ca o plantă agăţătoare cu coarde puternice şi noduroase, care se întindea, cuprinzând totul, se încolăcea şi se ramifica, tinzând să-l înăbuşe. Se mişca neliniştit pe canapea, ca unul care se sufocă din cauza spaţiului redus şi a lipsei aerului. Din locul în care se găsea îl privea pe sub pleoapele întredeschise pe Jarnea, care se aşezase în faţa lui şi îşi întinsese picioarele sub banca din faţă, sprijinindu-se de ţeava de susţinere care lega scheletul ei.

Pe ceilalţi doi îi privea cu coada ochiului. Ochii lui şireţi priveau neîncrezători, dar şi cu dispreţ pe cei trei ofiţeri, mestecând în surdină câte o înjurătură printre dinţi, cu care îi gratula din când în când. Gândul îl ducea la tot felul de fapte pe care şi le închipuia necesare şi chiar posibile: „Cum să fac să-i cumpăr devotamentul acestui zdrahon? Cu bani, aur? Se ştie că fiecare om are un preţ, de ce n-ar avea şi el, chiar dacă este poliţist? În ascunzătoarea mea mai am obiecte care pot fi transformate oricând în bani. Aş putea să încerc şi aşa nu mai am ce pierde… Dar de ce mă muncesc atâta fără rost? Ei spun că mă învinuiesc pentru părăsirea localităţii şi că nu m-am încadrat în muncă. Pentru atâta lucru mă va judeca legea 25 şi-mi va da şase luni – maximum un an de închisoare. Poate m-am speriat degeaba, iar ei nu au nicio probă împotriva mea. Pe cei doi morţi n-au rămas urmele mele care să mă compromită şi să mă divulge ca autor, iar de văzut, nu cred să mă fi văzut cineva în compania celor

doi. Sau chiar dacă am fost văzut, nimeni nu mă mai cunoaşte pentru că am stat mai mult în puşcărie, iar când am fost în libertate mai mult plecat din oraşul meu. Dar mai ştii? Şi ăştia tac toţi, numi spun nimic…”

Observând că este studiat de criminal, Jarnea a închis ochii şi printre gene a făcut şi el acelaşi lucru ca acesta: „Cap mare, urechile clăpăuge, ochii verzi şi întunecaţi, nasul grosolan ca un gogşar, dar uşor acvalin, în general o faţă cabalină. Unde l-am mai văzut eu, în afară de fotografiile de la evidenţa populaţiei şi din dosarele penale? Probabil când au fost liberaţi din penitenciar şi am stat de vorbă cu ei. Cine l-o avea în supraveghere dintre ofiţeri? Gheorghiţă îl are, că e în sectorul lui de activitate, îşi răspunde tot el”.

Peste câteva clipe şi-a mutat gândul la doctorul Cândea de la serviciul medico-legal. „Om simpatic care a conlucrat bine cu noi; aprecierile sale făcute în afara documentelor oficiale ne-au fost utile. Deşi în rapoartele medico-legale înşira mai mult termeni consacraţi, când discutam cu el, dădeaa tâtea explicaţii, adevărate judecăţi care ne-au ajutat să căutăm şi să descoperim piste noi în activitatea de cercetare”.

S-a oprit apoi la viaţa sa personală destul de săracă, fiind permanent la serviciu, lipsind de lângă familia sa, beneficiind de puţine clipe de linişte şi de fericire la care ar fi avut dreptul. Aşa făcea întotdeauna când era nemulţumit de cava. Se autobiciuia cu expresia: „Pe cine să învinuiesc de necazurile mele, când eu mi-am ales această meserie plină de renunţări, frustrări, greutăţi şi cu un grad sporit de pericol?”

Simţea că îl ustură tălpile de atâta umblat prin Timişoara unde umblase mai mult pe jos decât cu maşina. Ar fi dorit să se poată descălţa, dar nu-şi permitea o asemenea indecenţă şi s-a mulţumit cu schimbarea poziţiei lor pe bara transversală, unde îi ajungeau cu uşurinţă.

„Oraşul de pe Bega – repeta el în gând. Ce linişte se aşternea acolo în timpul nopţii, când tot zgomotul specific

se pierdea, iar singurele sunete mai stridente pe care le auzeai când erai scufundat în somn veneau dinspre triajul C.F.R., unde locomotivele de manevră se căzneau să formeze diferite garnituri din vagoanele dispersate peste tot, pe linii, sau să tragă alte vagoane la rampele de descărcare din gurile magaziilor”.

A privit apoi pe fereastră şi a observat că cerul s-a întunecat datorită norilor care acopereau în întregime soarele palid de toamnă. După câteva minute, pe geamurile prăfuite pe exterior au început să răpăie picături mari şi repezi de ploaie, care se adunau în şuviţe din ce în ce mai lente, scurgându-se apoi în râuri dese.

În compartimentul lor se simţea o moleşeală dulceagă din care cu greu te puteai smulge. Toţi tăceau, numai sacadatul regulat al roţilor de tren mai tulbura această linişte care cuprinsese aproape tot trenul, care trecea prin câmpia Bărăganului, cu culturi de porumb pe spaţii întinse şi rare aşezări umane.

Pe culoar şi-a făcut apariţia o tânără având un geamantan cochet în mână, care făcea semne să i se permită să intre în compartimentul lor, continuând să-şi însoţească cererea cu un zâmbet îngeresc în colţul buzelor. Avea nişte ochi albaştri, un păr negru tot cu nuanţe de albastru, lung şi lăsat liber pe spate, care contrasta cu faţa ei nefiresc de albă şi cu trăsături delicat desenate.

— Nu se poate! i-a răspuns Jarnea, mai mult prin semne. Este un transport „special”, a întărit el răspunsul, arătându-i-l pe Costică împodobit cu cele două „brăţări”.

Tânăra a înclinat capul în semne că a înţeles şi a trecut mai departe în lungul culoarului.

— Este frumoasă ca o regină, a spus Baciu.

— Care? Regina Angliei, Danemarcei, Suediei? a întrebat, retoric, Şeulean.

— Este o fată candidă, fermecătoare, şi-a spus şi Jarnea părerea alături de ei. Când eram în Bucureşti, la reciclare, am cunoscut una care arăta la fel ca ea, la restaurantul „Lido”. Era frumoasă foc, dar avea o voce

dogită din cauza tutunului şi alcoolului, precum şi a nopţilor pierdute, fiind o „obişnuită” a localurilor.

Pavel îi privea pe rând şi-i ura în sinea lui că se pot amuza cu asemenea lucruri de care el, poate, va fi lipsit multă vreme. „De ce n-am încercat eu să fug când am schimbat trenul în Bucureşti şi rămăsesem pe peron numai cu Baciu, ceilalţi fiind plecaţi după ziare şi mâncare? se gândea Costică. Dar unde să fugi cu mâinile legate la spate?”

Din această stare de zbucium interior l-a scos, cu vocea sa baritonală, Jarnea:

— Tu de ce nu te-ai angajat deloc de când te-ai liberat din penitenciar?

Pavel a tăcut, raţionând în gând: „Mai bâjbâie, încă. Ce-ar fi să nu ştie nimic de legătura mea cu cele două crime? Poate tocmai asta vrea, să mă predea comisiei care să mă judece conform Legii 25? Acolo aş scăpa uşor, dar mai ştii? Ce bine era dacă reuşeam să trec graniţa în Iugoslavia! Acum nu mai trebuia să stau aici cu fiarele prinse de mâini, fără să ştiu ce mă aşteaptă”.

— Nu vrei să răspunzi? revine Jarnea cu o nouă întrebare. Poate te pretinzi a fi şi tu un geniu. Trebuie să ştii că geniile se nasc o dată la multe mii de ani şi sunt foarte, foarte rare.

— Poate aveţi dreptate, a răspuns Costică cu dispreţ.

— Ai putea să-mi spui „geniule”, pentru care din motivele vieţii ai fi în stare să ucizi sau să jefuieşti pe cineva? l-a întrebat ofiţerul, urmărindu-i atent mimica feţei.

— Nu cred că întrebarea are legătură cu mine, dar dacă ar fi aşa tot nu v-aş spune nimic, a răspuns el cu trufie, continuând să-l privească cu dispreţ.

Pe faţa lui au apărut pete de paloare, punctate cu altele roşcate, semn că întrebarea l-a zdruncinat.

— Te-am întrebat doar aşa... pe mine mă interesa asta în principiu, nu în mod special.

Mintea criminalului lucra febril. „Ah, idiotul a crezut

o clipă că m-a prins cu viclenia lui de doi bani, care se vede de la o poştă că este cusută cu aţă albă. Dacă ar fi avut probe, dovezi reale sau, cel puţin, dacă dispuneau de vreo bănuială întemeiată, poate nu mai recurgeau la acest joc copilăresc, jucat ca nişte actori proşti pentru a obţine noi dovezi, dar aşa... Sunt aproape sigur că nu au fapte concrete, se bazează numai pe supoziţii şi pe nişte ipoteze neîntemeiate pe nişte baze solide. Atâta experienţă am căpătat şi eu în atâţia ani pe care i-am petrecut în preajma lor. Zdrahonul ăsta pare, totuşi, om inteligent, are o intenţie precizată sau poate vrea numai să mă sperie, prefăcându-se că ştie tot. Ce să facă? Foloseşte şi el metodele pe care le are la îndemână, în lipsa altora mai bune. Cine ştie ce îi trece prin cap? S-o fi gândit că m-a prins, iar acum, probabil, îşi face socoteala că m-a luat repede, eu nu am timpul necesar să mă gândesc ce să spun şi astfel îi voi da un răspuns pe placul lui. Te înşeli, Guriţă! Nu face băiatul astfel de gafe. Se cunosc cazuri când şi unii oameni mai isteţi decât mine se pot încurca în nişte fleacuri cărora nu le-a dat atenţie. Cu cât un om este mai şiret, cu atât bănuieşte mai puţin că i se poate trage „laţul” de la un lucru care pare neînsemnat şi nu sunt puţine cazurile în care oameni isteţi au fost prinşi tocmai cu lucrurile cele mai simple”.

Terminând de filosofat în maniera de mai sus, Costică a fost cuprins brusc de o inexplicabilă nelinişte, când a auzit vocea conductorului de tren care anunţa sec: „Urmează staţia Constanţa!” repetat în fiecare vagon.

Când trenul a oprit în staţie, acesta a amuţit de tot. În faţa gării aştepta duba miliţiei în care a fost urcat şi transportat direct în arest, urmând să fie anunţat procurorul şi să înceapă cercetarea propriu-zisă.

CAP. ÎI CERCETAREA CELOR DOUĂ CRIME

Despre faptul că a fost adus criminalul şi că se află deja în arest, s-a dus vestea la primele ore ale dimineţii, când lucrătorii sau prezentat la program. Căpitanul Gheorghiţă care pătimise atâtea nopţi în punctul de observare pentru prinderea lui, era curios să-l vadă cum

arată de când dispăruse şi i-a făcut o vizită.

Ceilalţi lucrători se bucurau şi ei, în felul lor, pentru că scăpaseră de alerta permanentă şi puteau să-şi rezolve mai bine sarcinile de serviciu.

Biţu l-a sunat la telefon pe procurorul Condulimazi şi i-a transmis că acţiunea de la Timişoara a fost încheiată cu succes şi criminalul se află reţinut la miliţie, solicitând să fie audiat şi să se elibereze un mandat de arestare, ceea ce acesta a aprobat, delasându-se la sediul miliţiei, dar s-a căzut de acord ca cercetarea propriu-zisă să înceapă peste două zile, fiind ocupat cu alte anchete şi o convocare de învăţământ profesional.

Pe la ora 11.30 Biţu se afla în biroul său studiind un dosar penal, împreună cu Maiorul FI. Tianu, când a sunat telefonul.

— Da, Biţu.

— Măi, Biţule, dă şi tu doi ofiţeri pentru supravegherea activităţilor în campania agricolă!

— Tovarăşe Alexandru, nu am pe cine să mai dau că toţi au fost prinşi în alte activităţi. Pe deasupra mai trebuie să definitivez şi dosarul cu cele două crime, la care va fi necesar să se aducă martorii, să se facă audierile şi câte alte sarcini decurg din acestea.

— Gândeşte-te pe cine dai, că nu mai avem de unde să completăm numărul solicitat de judeţ!

— Am înţeles! Rezolvăm o activitate în detrimentul alteia, cu consecinţe şi asupra calităţii.

A adunat toţi ofiţerii şi le-a transmis ordinul. Cum era de aşteptat au început şi unele discuţii:

— Tovarăşe colonel, cei din conducerea Miliţiei Judeţene nu cunosc câte avem noi pe cap? Mergem la agricultură, unde ar trebui să fie specialiştii şi lăsăm oraşul de izbelişte, în care hoţii îşi fac de cap, iar când ne întoarcem, tot pe noi ne pune să descoperim infracţiunile comise şi ne trage la răspundere de ce s-au produs, a reacţionat căpitanul Rusu.

Apoi au urmat şi alte proteste, justificări până când a

intrat pe uşă colonelul Munteanu.

— De ce vă ciorovăiţi, fraţilor? a întrebat acesta.

— Pe problema campaniei agricole, răspunde Biţu supărat. Toţi îmi cer oameni, parcă aş avea o armată.

— Liniştiţi-vă, că de la voi din formaţiune nu mai pleacă nimeni. La campanie am stabilit doi oameni de la pază şi ordine, iar voi daţi-i zor cu finalizarea dosarului privind cele două crime! Tu ce ai, Jamea, de te mişti ţeapăn, ca lupul?

— Cred că am răcit în tren în misiunea aceasta. Nu mai pot de durere, mi s-a înţepăenit coloana vertebrală că de abia mă mişc. Am mai demult o lombo-sciatică, iar acum am răcit şi recidivează.

— Tratează-te, băiete, că e nevoie de tine la muncă!

— De pe drum m-a luat. La început am crezut că am gripă şi am înghiţit două aspirine cu ceai de am transpirat toată noaptea. Acum nu mai am temperatură, dar nu mai am pic de putere.

— Treci pe la medic şi vezi ce ai, nu sta aşa!

— Ce să mă duc la medic, când aici este atâta treabă?!

— Are dreptate, intervine Biţu. La noi, când lipseşte un ofiţer se cunoaşte imediat.

— Deocamdată mai stau. Sper să pot birui eu gripa şi moleşeala care m-a cuprins.

Munteanu a părăsit încăperea şi Biţu a continuat să discute cu cadrele din subordine.

— Diseară continuăm acţiunea din Piaţa Ovidiu şi de la Continental pentru prinderea bişniţarilor. Trebuie să depoluăm străzile de aceşti paraziţi periculoşi.

— Bişniţa e speculă curată, spune maiorul Breazu, dar este favorizată şi de faptul că bişniţarii găsesc prea mulţi proşti, care din dorinţa de câştig se prăjesc, apoi vin şi reclamă.

— Ce putem face dacă poliţia a rămas singura linie de apărare între infractori şi ceilalţi oameni? se întreabă

Biţu, retoric.

— Cel puţin bişniţarii tremură în stradă pentru a-i înşela pe proşti, dar unii hoţi, care mai sunt şi membrii de partid, înşală şi fură ştiind că pentru a-i aresta este nevoie de aprobarea primului secretar al judeţului, care n-o prea dă, murmură în rândul din spate Tianu.

— Asta aşa este, confirmă Popa Gelu, scoţând un oftat din tot pieptul.

— Mergeţi fiecare la birouri şi continuaţi cele începute! i-a îndemnat Biţu, cu vocea-i blajină. Tu rămâi puţin, Gică, să vedem ce vom stabili cu Pavel!

Jarnea a scormonit în servietă de unde a scos un termos cu cafea. Deşurubând capacul, aroma s-a răspândit.

— Vreţi să bem o cafea, şefu'? Mi-a pregătit-o de acasă, nevastă-mea.

Simţind în nări aroma cafelei, Biţu a şi avut o senzaţie de bine şi parcă a început să-i tresalte trupul.

S-a îndreptat spre dulapul metalic de unde a scos două ceşti şi le-a aşezat pe birou, zicând:

— Toarnă cu grijă, să nu o verşi şi să pătezi hârtiile!

— Sun atent, că nu vreau să muncim din nou pentru reconstituirea lor, mai ales acum când avem atât de mult de lucru.

— Mai târziu să stăm de vorbă cu Costică Pavel. Ce zici, să-l confruntăm cu tată-său?

— Nu cred că este momentul. Mai întâi să vedem ce ne spune el, cum se comportă, iar pe tatăl lui să i-l arătăm numai. Consider că aşa este mai avantajos, deoarece văzându-l îşi va da seama că deţinem probele necesare pentru a-l inculpa.

— Da, ai dreptate, recunoaşte Biţu. Văzând că avem probe va declara şi el adevărul.

— Aşa cum îl ştiu eu, înrăit, ăsta nu va recunoaşte nicio faptă până în momentul când va fi condamnat. Şi poate nici atunci.

— Dacă ne gândim bine, nu mai avem nevoie de recunoaşterea lui întrucât deţinem suficiente probe concludente, inclusiv bunurile din cariera Ovidiu despre care el încă nu are cunoştinţă că le-am găsit chiar cu ajutorul schiţei lui.

— Asta este aidoma felinei agere şi vorace, sigură pe ea şi foarte greu de prins. El încă mai crede că ar putea scăpa din lipsă de probe.

— Asta tocmai pentru că nu ştie ce probe deţinem. Ce n-ar da el să ştie! Dar după cum arăta când l-aţi adus, a cam intrat la idei şi simte funia aproape, râde Biţu.

— Nu mai durează mult şi-i vom schimba dungile orizontale ale tricoului său cu cele verticale ale penitenciarului. Aţi văzut cureaua lui, cea pe care i-am reţinut-o la introducerea în arest? Corespunde întocmai descrierii pe care a făcut-o gazda lui Mihai Vasile celei pe care o purta acesta când a plecat de acasă: maron cu catarama din bronz arămiu, având un cap de cal în relief.

— Spune-i lui Timaru să-l aducă pe Pavel Constantin, apoi, mai târziu, să-l aducă la uşă şi pe tatăl său.

Mergând pe culoar spre biroul lui Biţu, urmat de Timaru, criminalul se gândea: „Ce-ar fi să scap din lipsă de probe?”

Reluase ideile din tren, când era adus de la Timişoara, stăpânit de frământări, nelinişti şi disperare. Cu aceste idei a păşit în încăpere pregătit pentru o luptă hotărâtă cu anchetatorii. Cu toate acestea simţea că îi tremură muşchii picioarelor. Când a dat cu ochii de Biţu, a rămas surprins şi indignat, în acelaşi timp. „De ce a trebuit să-l întâlnească din nou pe acest ţigan care-l mai trimisese şi altă dată în puşcărie?” se gândea el. Indignarea care îl cuprinsese era atât de puternică, încât a avut darul să-i oprească tremurul picioarelor. „Voi vorbi mai puţin şi îi voi lăsa pe ei să „verse” probele, dacă le au, iar eu voi asculta şi reţine totul, stăpânindu-mi cât mai mult nervii, ca să nu le dau apă la moară”, gândea el.

Biţu stătea pe scaunul său de la birou, numai în

cămaşă deoarece era cald şi haina o ţinea pe cuier, iar Jarnea se aşezase în fotoliul dinspre fereastră; amândoi fumau.

— Stai jos! i se adresează lui Constantin Pavel, arătându-i un scaun din lemn cu spătarul curbat aflat lângă peretele interior.

Pavel s-a aşezat cu grijă, după care a început să-l studieze cu atenţie pe Biţu, după care şi-a îndreptat privirea spre Jarnea. Biţu îl studia, la rândul lui, prin ceaţa creată de atâtea ţigări fumate, aşteptând ca acesta să se liniştească pentru a-i adresa prima întrebare.

Când privirile li se întâlneau, Pavel ceda, coborându-le spre parchet, iar când această situaţie se repeta, pe el îl irita foarte mult, starea nervoasă i se accentua, ceea ce anunţa primejdie pentru persoana sa.

— Te ascult! a rupt tăcerea Biţu.

— Ce să spun? a sărit ca ars, scos din visare de întrebarea care-l surprindea neplăcut.

— Tot ce ştii despre cele două crime, cu lux de amănunte. Ia-o uşor, că avem timp. Poţi începe să-ţi povesteşti viaţa, din clasele primare şi până la zi! Unde mai ştim şi noi câte ceva, promitem să te ajutăm s-o prezinţi cât mai bine. Fumezi? înţeleg că da, după mişcarea capului şi privirea înfometată după o ţigară. Poftim, ia din acest pachet câte ai nevoie! i-a spus, în timp ce îi întindea pachetul cu ţigări.

„Iată că Biţu încalcă regula generală pe care o aplica cu trei ani în urmă! Atunci m-a luat pe departe, cu fleacuri sau cu o problemă care nu avea nicio legătură cu fapta propriu-zisă, cu intenţia să-mi distragă atenţia şi să-mi adoarmă vigilenţa, după care m-a pocnit brusc, direct în moalele capului cu problemele pe care le avea. Văd că acum trece direct la subiect. Ştie el, oare, tot adevărul?” îşi spunea Costică Pavel în gând, în timp ce îşi aprindea ţigara de la o brichetă aflată pe colţii mesei. A tras două fumuri zdravene în piept, apoi a suflat fumul, spunând:

— Nu am nimic să vă spun. Nu am cunoştinţă de

nicio crimă. Cred că nu puteţi găsi autorul şi v-aţi năpustit asupra mea. Asta, poate, numai pentru că am fost la puşcărie.

— Te sfătuiesc ca până când îţi fumezi ţigara, să-ţi revizuieşti poziţia şi să ne spui cum ai făcut! Despre probe nu vom vorbi astăzi, te anunţ doar că avem suficiente care să te incrimineze ca autor veritabil al ambelor crime pe care le-ai comis. Îţi atrag atenţia că este în avantajul tău să cooperezi cu noi pentru a-ţi uşura situaţia, asta o ştii prea bine de la celelalte condamnări, nu-ţi spun eu acum o noutate. Dă-i drumul!

Costică Pavel prelungeşte tăcerea şi continuă să fumeze, privind în podea. Biţu profită de pauză şi reia discuţia cu tonul lui blajin:

— Dacă nu te-am arestat până acum, aceasta a fost o tactică a noastră de a te lăsa să te frământi ceas de ceas, noapte de noapte, zi de zi, până ai fi ajuns să-ţi pierzi complet capul; între timp oamenii noştri te-au supravegheat permanent şi te-au arestat tocmai când te pregăteai să-ţi iei „zborul” spre Iugoslavia. Zic bine?

— Vă pierdeţi timpul cu mine. Nu vă spun nimic!

— Timpul nu ni-l pierdem, Pavele, vezi bine, pentru că ţi-am probat până acum toate faptele şi ai să vezi cât de corect!

Pavel l-a privit drept în ochi, cu încordare şi pe faţa lui a apărut o paloare şi o strâmbătură. S-a mişcat, apoi, furios pe scaun şi a pironit privirea în desenele covorului, meditând: „lecţia pe care mi-o serveşte Biţu nu este deloc rea, nu seamănă nici pe departe cu jocul pisicii cu şoarecele. Se vede că au probe, deşi procedează destul de fin cu mine. Dar dacă, totuşi, nu au probe şi cu „boabele” pe care mi le aruncă urmăreşte numai să mă scoată din sărite şi să ajung să mă trădez? Poate se bizuie şi pe nervii mei care acum sunt slăbiţi şi pe faptul că mă au prins în cuşcă. Ehei, dacă eram eu liber era altceva! Trecerea graniţei în Iugoslavia m-ar fi salvat, dar acum…”

În sfârşit, Pavel iese din meditaţie şi se hotărăşte să-

şi adune forţele în vederea înfruntării catastrofei care se apropia şi a cărei întindere îi era încă necunoscută, dar îi simţea tot mai mult ameninţarea. Îi venea să se ridice de pe scaun şi să se arunce asupra lui Biţu pentru a-l sugruma pe loc, dar se temea de Jamea, omul de doi metri, care fuma liniştit, urmărindu-l din fotoliul său de la fereastră cum se frământă pe scaun. Simţea că i se usucă gura, iar buzele îi crăpaseră şi îi ardeau ca jarul; inima îi bătea cu putere, în timp ce ochii îi scăpărau de furie şi neputinţă.

— Ce ai păţit, Pavele? întreabă Jarnea, zâmbind. Mi se pare că nu mai ai aer. Încearcă să te linişteşti, să te relaxezi, nu te mai zbuciuma degeaba, că tot acolo vei ajunge! mai devreme sau mai târziu te vei convinge că este mai profitabil pentru tine să-ţi recunoşti faptele, uşurându-ţi astfel situaţia care nu este deloc rozã.

— Spune drept, Pavele, pe care dintre noi doi ai fi în stare să-l sugrumi? i-a spus Biţu, ghicindu-i gândurile.

— Vă înşelaţi, a spus el cu vocea joasă, dezarmat.

— Ştim destule lucruri în legătură cu tine, dar noi vrem să le auzim de la tine. Într-una din zile, când te aşteptam să vii, îmi puneam întrebarea următoare: Ce căutai tu la căminul de nefamilişti să-l întrebi pe Soavă Grigore despre Mihai Vasile, când ştiai foarte bine că tu l-ai trimis în lumea drepţilor, apoi l-ai tranşat ca pe un animal şi l-ai aruncat în canalul de scurgere a apelor menajere de lângă blocul în care locuieşti? Vrei să spui că nu este aşa? îmi închipui în ce stare sufletească erai atunci.

La aceste cuvinte, Pavel s-a ridicat de pe scaun, ameninţător. Biţu, cu aceiaşi figură liniştită, i-a spus autoritar:

— Stai jos! Nu ţi-am permis să te ridici.

Pavel s-a aşezat imediat ca un resort, aproape involuntar, pe scaun, deşi tot trupul îi era cuprins de un tremur evident.

Cu acelaşi calm, Biţu a reluat:

— Dacă sufereai de vreo boală psihică, trebuia să te fi

oprit la prima crimă, cea de la popasul „Cişmea”, dar tu, nu numai că nu te-ai oprit ci, dimpotrivă, ai acţionat cu mai mult sânge rece, înfăptuind-o pe a doua, îi amintea el liniştit, parcă depăna o poveste.

— Nu este nimic adevărat! Nu aveţi nicio probă! a strigat Pavel cu buzele strâmbate într-un zâmbet dureros şi schimonosit. Vreţi să mă speriaţi şi să recunosc că eu sunt autorul, dar nu vă merge cu mine! striga el cu ochii scânteidu-i de ură, întocmai ca ai unei sălbăticiuni care a fost încolţită de vânător şi câinii săi.

— Eşti îndărătnic, Pavele. Probe avem destule dar de ce nu ne înţelegi curiozitatea de a afla din gura ta cum ai procedat în fiecare caz în parte? Nu ştiu ce te mai reţine să faci o descriere amănunţită a faptelor tale, care sunt deja dovedite în totalitate.

Buzele lui Pavel începuseră să tremure, iar el se foia mereu, făcând scaunul să scârţâie sub apăsarea trupului său, care trepida de ură şi emoţie în acelaşi timp.

— Nu eşti curios să cunoşti probele? Atunci de ce nu vrei să începi prin a prezenta faptele aşa cum le-ai săvârşit? a intervenit Jarnea la fel de calm ca şeful lui.

— Ce probe? Care probe? a sărit Pavel din nou de pe scaun.

— Toporul, cuţitele, tricoul în care ai înfăşurat capul lui Mihai Vasile când l-ai aruncat în canal, pantofii, pantalonii de blugi, cureaua cu cap de cal pe cataramă… Pe toate le avem în cutia cu corpuri delicte care însoţesc dosarul tău.

— Mie să-mi daţi fapte concrete nu de-astea fabricate de voi! Vă ştiu eu că sunteţi nişte brute, iar când nu aveţi probe, minţiţi, bateţi, ca să le fabricaţi.

— Şi tu de ce ţipi acum? Vrei să ne intimidezi? îl întreabă Jarnea cu vocea puţin iritată.

— Măi, Pavele, tu te temi de ispăşire? a intervenit Biţu, zâmbind discret. După ce ai săvârşit nişte fapte oribile, acum ţine-te tare, mă!

După ce te va audia şi procurorul, de aici încolo va

interveni justiţia care, în mod sigur va face dreptate. Când vei ieşi din închisoare, cu siguranţă vei avea poftă să trăieşti omeneşte, fără a mai fi deranjat de cineva. N-ar trebui să-ţi fie frică, dimpotrivă, să-ţi recunoşti faptele şi să-ţi asumi răspunderea, bărbăteşte, pentru ele. Dacă reuşeai să fugi în Iugoslavia şi, mai departe, în lume, ce făceai? Viaţa fugarului e o viaţă grea, măi băiete *şi* tot te găseam prin serviciul Interpol.

În încăpere au urmat câteva minute de linişte, întreruptă de o bătaie în uşă.

— Intră! a strigat Biţu.

Uşa s-a deschis şi a intrat Timaru care a raportat:

— Tovarăşe colonel, l-am adus pe tatăl lui Pavel. Ştiţi, că aşa am primit ordin să…

— Să mai aştepte puţin pe culoar! l-a întrerupt Biţu.

— Păi nu faceţi confruntarea? a insistat ofiţerul.

La semnul care l-a făcut din nou Biţu, ofiţerul a ieşit şi a închis uşa în urma lui.

— Ai auzit, cred, ce a spus ofiţerul?

— Ce caută tata aici? a răspuns Pavel, printr-o întrebare.

— Complice la crima dumitale. Asta trebuia s-o ştii destul de bine de la început.

— Nu este el vinovat! a ţipat Pavel destul de iritat.

— Asta o vom vedea pe parcursul cercetărilor, a spus Biţu, care i-a făcut semn lui Jarnea, arătându-i uşa. Acesta a deschis-o şi l-a invitat pe Aristide Pavel în încăpere, sub privirile îngrozite ale fiului.

Aristide avea o privire ciudată, îndreptată spre înainte de parcă nu vedea pe nimeni în faţa lui; avea o figură palidă asemenea condamnaţilor la moarte înainte de clipa executării sentinţei. Buzele şi mâinile îi tremurau. Era un tip ciudat la vârsta lui, în jurul a 50 de ani, cu o cicatrice oblică pe obrazul stâng şi o dungă permanentă între sprâncene; avea nişte ochi cenuşii care te iscodeau cu o intensitate metalică, aproape mefistofelică, urechile depărtate de cap, un început de chelie şi un nas mare care

trona peste o faţă cabalină; ţinea mâinile în faţă, strângând frenetic o şapcă de culoare închisă.

— Dă-i un scaun să şadă! a spus Biţu.

Când Aristide s-a aşezat, Biţu l-a privit cu un aer compătimitor şi l-a întrebat:

— Te bucuri că ţi-am găsit fiul? M-am ţinut de promisiune, acum e rândul dumitale să ne spui adevărul.

— Eu sunt singurul vinovat de moartea lui Mihai Vasile, a spus Aristide cu glasul gâtuit de emoţie, dar cu destulă rezonanţă. Apoi a tăcut.

În încăpere s-a lăsat o linişte deplină. Cei doi ofiţeri au schimbat între ei priviri. Cunoşteau bine gradul de vinovăţie al fiecăruia dintre ei, dar i-a lăsat să se privească şi să hotărască.

Văzând că nu mai spune nimeni vreun cuvânt, Biţu a întrebat blând:

— Şi cum ai făcut?

— L-am tăiat cu toporul, a venit prompt răspunsul aproape ţipat al lui Aristide.

La auzul acestei mărturisiri a tatălui, Costică Pavel a rămas descumpănit şi fără grai. Nu avuseseră timpul necesar să se pună de acord cel puţin prin metoda „parolei mute” şi nu ştia ce să mai spună.

„Se poate ca ei să nu ştie adevărul, iar tata încearcă să mă salveze, luând totul asupra sa. Dar crima de la „Cişmea”? Nu se poate, ofiţerii aşia nesuferiţi joacă teatru cu noi, deşi ei cunosc bine adevărul. Nu ştiam că şi tata a fost arestat. Înseamnă că au făcut percheziţie acasă, tata a vorbit, iar ei ştiu mai multe decât lasă să se vadă şi de câte mi-au spus mie până acum. Ce să fac?” se gândea el, privind spre tatăl său pentru a-i surprinde privirile să-i facă, măcar, un semn.

— Ia-l. Timaru! Suficient pentru astăzi.

Când tatăl a părăsit încăperea, Biţu l-a întrebat pe Pavel cu tonul prietenesc, din care răzbătea triumful:

— Acum, tinere, ce mai ai de zis? Mai eşti tot atât de sigur?

…Biţu afecta simplitatea şi sinceritatea în timpul anchetei, fără ca sobrietatea lui să aibă de suferit. Vocea lui avea intonaţii atât de paterne, mai ales când punea întrebările, cărora le dădea o aparenţă atât de nevinovată, încât cel interogat se lăsa furat şi dădea răspunsurile fără prea multă precauţie pentru ascunderea adevărului.

Au fost şi cazuri când unii dintre acuzaţii care au trecut pe la el l-au crezut naiv în prima fază a interogatoriului, greşeală pe care au regretat-o pe parcurs.

Uneori Biţu nu mai începea interogatoriul cu obişnuita formulă: nume, prenume, vârsta, profesia, ocupaţia, deşi ştia bine că timpul afectat acestei faze constituia tocmai răgazul acordat ambelor părţi pentru a se studia reciproc şi de a se tatona înainte de a începe „lupta pentru adevăr”.

Se rezuma să-l întrebe pe împricinat despre antecedentele sale penale, locul unde a ispăşit pedeapsa şi ce preocupări a avut de când s-a liberat şi până la data când a fost prins din nou pentru fapta care-l adusese la acest interogator. Apoi îi cerea să povestească pe îndelete, cu lux de amănunte, ce l-a determinat s-o săvârşească şi cum a procedat.

Avea experienţa celor peste douăzeci şi cinci de ani de când era ofiţer de miliţie şi-i trecuseră prin mână tot felul de răufăcători. O perioadă destul de lungă a fost specialistul numărul unu al miliţiei în problema ţiganilor, a căror limbă o cunoştea şi o vorbea ca nimeni altul şi, de fiecare dată a avut numai rezultate dintre cele mai bune. Cunoscându-le obiceiurile le-a înţeles şi greutăţile vieţii ceea ce l-a determinat să-i ajute în multe împrejurări, în limitele legii.

Biţu lua de guler pe cei mai temuţi răufăcători cu liniştea firească a unui credincios care îşi înmoaie pios vârful degetelor într-un agheasmatar. Este un bărbat brunet, bine legat, cu o faţă rotundă şi lucioasă, mereu proaspăt rasă şi cu o mustaţă subţire care-i acoperea discret buza de sus. Avea fizionomia unui om liniştit,

paşnic şi muncitor, prietenos cu colegii şi cunoscuţii săi. Era, de departe, unul dintre ofiţerii care îşi iubesc meseria pentru care îşi folosea toată inteligenţa, energia şi priceperea, dăruindu-se trup şi suflet. Calităţile dovedite au făcut să fie căutat de colegi şi solicitat pentru unele activităţi mai dificile, chiar şi după data pensionării sale, solicitări la care el a răspuns bucuros, deoarece se ştie că bucuria şi satisfacţia muncii este greu de explicat, mai ales în cazul oamenilor care stăpânesc secretele unei munci dificile. Consideră că atunci satisfacţia este totală, sentiment rar întâlnit.

Datorită muncii fără orar – muncă nenormată – nici Biţu nu a fost scutit de unele discuţii în familie, de care mai ajungea să se ocupe doar „printre picături”.

De câte ori pleca de acasă soţia îl întreba: „Când te întorci? Iar vii târziu?” „Nu ştiu, poate termin şi mă întorc mai devreme”, venea răspunsul lui. „Nici copiii nu te vor mai cunoaşte, dacă o s-o duci tot aşa”.

Nu se putea spune că Biţu nu era un bun familist, dar, ca orice poliţist, muncea mult, plecând în zori şi revenind acasă noaptea târziu aşa încât copiii săi erau lăsaţi dormind şi găsiţi tot dormind.

„M-am săturat să rămân singură” îi reproşa soţia. „Ce vrei să fac? Aceasta este meseria pe care mi-am ales-o iar tu ai ştiut acest lucru foarte bine când ne-am căsătorit”.

„Oare toate soţiile colegilor tăi stau închise în casă şi aşteaptă ca mine? Toţi colegii tăi lucrează fără odihnă?” întreba ea. „Aproape toţi şi toate. S-au dus acei ani de linişte în care ne mai ţineam de un program. Acum ne scoate şi sufletul şi nu se întrevede vreo schimbare. Dacă voi reuşi să ajung la pensie, îţi promit că voi sta zilnic cu voi să recuperăm timpul pierdut, cel care ne-a despărţit atâta vreme, din cauza meseriei care mi-a stors toată vlaga şi toată tinereţea”. „Tinereţea! exclamă soţia sa, tinereţea noastră s-a dus, dar cel puţin linişte şi sănătate să avem pentru perioada care ne-a mai rămas”, spunea ea cu un glas pierdut care însemna dezamăgire.

După aceste câteva minute scurte de dialog „casnic”, Biţu o săruta şi pornea grăbit spre sediul Miliţiei, hotărât să desfăşoare alte activităţi, unele pline de căutări şi surpruze.

...Punându-i întrebarea aceasta, Pavel a rămas pe gânduri şi nu a răspuns. Era descumpănit total şi nu mai judeca. Ochii săi injectaţi de ură îl priveau pe ofiţer cu dorinţa de a-l ucide. Tăcea şi se gândea: „Nu mai am nicio speranţă de scăpare, dar tot nu le voi spune nimic”.

Privindu-l, la rândul lui, Biţu îşi zicea în gând: „Este greu să smulgi mărturisiri de la un om care are tot interesul să tacă şi poate mai crede că nu avem probe împotriva lui”.

— Ei, te-ai hotărât? Să ştii că eu am răbdare, asta îmi este meseria şi pot să mai aştept. Nu ştiu dacă tu poţi să stai în arest până când voi ieşi eu la pensie! a spus Biţu, lăsând să-i apară un zâmbet discret în colţul gurii.

Văzând că Costică continuă să tacă, i-a făcut semn subofiţerului să-l scoată şi să-l conducă în arest.

După ce a rămas împreună cu Jamea, acesta a spus, ca pentru sine: „Nucă tare, greu de spart”.

— Se domoleşte el când va începe cercetarea în prezenţa procurorului şi când îi vom servi probele, pe rând.

— Mai avem două zile şi vom vedea, a oftat Biţu.

...În ziua următoare, Costică a fost din nou adus în biroul lui Biţu. Jarnea a făcut oficiul de gazdă, oferindu-i lui Pavel scaun, ţigări şi un pahar cu apă.

— Cum ai dormit? l-a întrebat Biţu.

—!

Numai privirea oţărâtă a lui Pavel spunea singură cât chef avea să răspundă.

— S-o luăm puţin mai din urmă. De ce ai părăsit localitatea Constanţa când ştiai că eşti liberat condiţionat?

— Am avut treabă la Timişoara.

— Ai putea să ne spui cam ce treabă ai avut?

— Nu.

— Bine. Mai departe: Proca Ion a fost ucis în dreptul staţiei de autobuz de la popasul „Cişmea”, la data de 5 august, iar la 11 octombrie a fost ucis şi Mihai Vasile, numai după câteva zile după ce fusese eliberat din penitenciar. Ce părere ai? îţi spun ceva aceste date?

Criminalul tăcea şi se frământa pe scaun, căutând ceva în buzunare. La un moment dat scoate un rest de ţigară şi întreabă:

— Pot să fumez?

— Da, încuviinţează Biţu, întinzându-i bricheta sa.

— Măi, Pavele, tu fumezi chiştoace? intervine cu tact, Jamea care urmărise toate mişcările acestuia. Ia de la mine o ţigară! Se poate, mă? Tu, care ai 28.000 de lei pe CEC şi ai fost obişnuit să fumezi Kent şi Marlboro?

Pavel a continuat să nu spună nimic şi să privească covorul, trăgând cu sete din restul de ţigară. Aluzia la CEC-ul de 28.000 de lei i-a făcut inima să-şi mărească ritmul pulsaţiilor. „O ştie şi pe asta” s-a gândit el.

— Te-am întrebat ceva, Pavele! intervine Biţu.

— Nu ştiu ce legătură au cele două date cu mine, spune el degajat, fără să pară afectat deloc, ca şi când Biţu i-ar fi spus atunci că, venind pe stradă, un autoturism a călcat doi câini vagabonzi, din neatenţia şoferului, dând astfel de lucru echipelor de ecarisaj. Se aştepta ofiţerul ca să i se răspundă „Nu-i nimic, abia îşi face planul ecarisajul, dacă între timp nu s-au afiliat şi ei la Asociaţia pentru Protecţia Animalelor”.

Dar Pavel a continuat să tacă şi să studieze desenul covorului, pe care-şi plimba uşor pantoful.

La un semn, Jarnea s-a ridicat şi a deschis uşa, după care a fost introdus Aristide, tatăl lui Costică. După ce s-a aşezat pe scaun, la distanţă de fiu, acesta a început să vorbească, fără să-l invite cineva şi Biţu l-a lăsat, urmărindu-l în linişte şi, deşi repeta cele spuse data trecută, nu l-a întrerupt.

— Minte! Minte! a sărit de pe scaun Costică.

Biţu îl privea cu indignare şi se întreba cum poate cineva să se poarte astfel cu propriul său părinte? Cine îi dă lui dreptul să-l jignească pe cel care i-a dat viaţă?

Fiul a continuat să se frământe, ajungând să se metamorfozeze total; maxilarele i se crispau, iar faţa îi devenea când purpurie, când albă. După un timp a explodat:

— Cu ce drept aţi pătruns în locuinţa mea?

— Cu dreptul dat de ordinul Procuraturii, a răspuns Biţu.

— Este un abuz şi o să vă reclam! a ţipat el, agitându-se.

— Linişteşte-te Costele! a spus Aristide, cu o voce pierdută.

— Tu să taci, că numai tu eşti vinovat! a ripostat fiul.

— Dar ţie nu-ţi este ruşine să strigi astfel la tatăl tău? măi, mucosule! a intervenit Biţu autoritar.

Auzind aceste cuvinte de dojană. Costică s-a liniştit şi, după o scurtă pauză, a întrebat:

— Şi, mă rog, de ce fapte mă bănuiţi?

— De crimă. Credeam că ştii, aşa cum le ştii tu pe toate. Nu te bănuim, suntem siguri, iar siguranţa ne-o dau probele care te acuză. Ele stau mărturie că i-ai omorât pe Proca şi pe Mihai Vasile, iar acum încearcă să te liniştești şi să te aşezi pe scaun, pentru că vei mai avea multe de auzit, a continuat Biţu la fel de calm.

În încăpere tăcerea s-a aşternut din nou. Era atât de liniște, încât puteai auzi fâşâitul stiloului pe coala de scris pe care Jarnea, destul de zelos, aşternea însemnările cu privire la discuţia care se desfăşura.

Biţu i-a făcut semn subofiţerului să-l scoată din încăpere pe Aristide şi să-l conducă la arest. Costică Pavel privea cu atâta ură la Biţu, încât acesta din urmă, când a observat, s-a gândit cu mulţumire la legea care interzicea vânzarea armelor în magazinele din România. În mod sigur Pavel şi-ar fi procurat o astfel de armă cu care ar fi fost în stare să-i ia viaţa oricărei persoane pe care ar fi socotit-o

potrivnică intereselor lui.

— Cum i-ai cunoscut pe Proca şi pe Vasile? a rupt el tăcerea cu o voce blândă, cântătoare şi aproape şoptită. Cred că tot în închisoare, răspunde tot el.

…Un duş rece în mijlocul iernii ar fi avut, probabil, acelaşi efect asupra lui Costică, care a fost de-a dreptul uluit; starea de uluială a fost de scurtă durată, după care şi-a revenit. Mâinile îi tremurau, încă.

Fostul client al organelor judiciare şi-a amintit, în mod sigur, procedeul folosit de anchetatori când îşi propun să obţină efectul surpriză, încurcându-l pe cel anchetat prin diferite momeli şi fraze încâlcite, ca apoi să valorifice momentul în care acesta „scapă" în declaraţiile lui mai mult decât ar fi vrut, după care se căieşte şi atunci e prea târziu. Gândind astfel, s-a mişcat în scaun, devenind mai atent în aşteptarea cursei pe care i-o întinde ofietrul cu scopul de a-i smulge o mărturisire care l-ar defavoriza, după care, cum era firesc, să urmeze alte şi alte întrebări. Obosise şi simţea nevoia să iasă din această atmosferă care pe el îl apăsa groaznic. Astfel şi-a mutat gândul pe alte meleaguri: o vedea în mintea lui pe Ella de care fusese despărţit atât de brusc şi de brutal şi îi părea rău acum că nu reuşise să afle de la ea că îl iubeşte cu adevărat. „Ce bine ar fi fost dacă reuşeam să trec în Iugoslavia unde, peste o vreme, reuşeam, poate s-o aduc şi pe ea. Împreună ne-ar fi fost mai uşor, dar acum s-a dus totul. Ce s-o fi întâmplat şi cu ea? Dacă au arestat-o, asta s-a întâmplat numai din cauza mea şi nu mi-o va ierta niciodată".

— Nu vrei să răspunzi? l-a scos din visare vocea anchetatorului. Poate nu-ţi place întrebarea? Spune, atunci, cu care dintre ei erai mai apropiat?

— Cu niciunul, a venit prompt răspunsul lui.

— Poate ne spui cum ai ajuns să-i întâlneşti? Şi cum s-a întâmplat, că sfârşitul fiecăruia dintre ei s-a produs tot după ce, mai întâi, aţi fost împreună la băutură? A fost atât de mare pericolul care te ameninţa, încât trebuia să-l elimini?

— Sunteţi în eroare. Eu nu am avut de-a face cu ei de pe vremea când executam pedeapsa în penitenciar. Căutaţi-vă autorul în altă parte! a spus cu impertinenţă.

— Dacă ne sfătuieşti atât de convingător, aşa vom face, numai că impertinenţa, aroganţa şi siguranţa pe care le afişezi acum se vor topi când vei avea ocazia să vezi probele obţinute în legătură cu cele două crime de care te lepezi cu atâta tupeu. Îţi mai pun o singură întrebare; socotesc că pentru astăzi ajunge: Furtul de la depozitele U.J.C.M. la care ai participat împreună cu Proca, Soavă, Vasile şi Dobre, şoferul autodubei, a constituit o captură serioasă, valorând destul de mult. Are el vreo legătură cu aceste două crime?

— Dezgropaţi iar morţii? a răspuns Costică aproape strigând. Faptele au fost cercetate, am fost condamnaţi o dată pentru ele şi am ispăşit pedeapsa. Ce mai vreţi acum de la mine?

— Mai întâi, vreau să-ţi amintesc că bunurile nu au fost recuperate decât în parte, restul le-aţi ascuns în grota din cariera Ovidiu, dacă asta îţi spune ceva. O parte din cele ascunse aţi reuşit deja s-o prăduiţi, dar a mai rămas o bună parte, despre care credeam că vrei să ne spui tu ceva.

— Nu mai ştiu de nicio parte! Vă pierdeţi timpul!

— Întrebarea mea era formulată în sensul de a afla dacă, crimele s-au produs ca urmare a vreunei neînţelegeri dintre voi cu privire la împărţirea prăzii. Se mai întâmplă, a spus Biţu cu înşelegere. Dar dacă tu nu vrei să ne spui – văd că ocoleşti mereu răspunsul – noi aşteptăm, mai avem, încă, răbdare.

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Să-ţi aminteşti locul în care le-aţi ascuns. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, să ne spui de ce v-aţi certat? Asta era tot, dar îţi promit că vei avea suficientă vreme să-ţi aminteşti de toate.

— Cu tricoul acesta ai fost îmbrăcat în momentul crimei de la popasul Cişmea. Îl recunoşti? îl întreabă

Jarnea, arătându-i tricoul cu dungi albe – pe care-l ţinea întins cu ambele mâini.

— Nu-i al meu. Se găsesc în toate magazinele.

— Ajunge! a spus Biţu, făcându-i semn subofiţerului să-l conducă şi pe el înapoi în arest.

Păşind afară din încăpere, Pavel se clătina. Era lovit de spaimă, precum este înecatul care simte scândura de sub el scufundându-se, deşi contase foarte mult pe ea pentru a se salva.

— Aţi văzut, şefu' ce ochi a făcut când şi-a văzut tricoul? Deşi nu vrea să recunoască, pe faţa lui se citea că se bucura de obiectul ce i-a aparţinut.

— Nu trebuia să i-l arăţi. Puteam aştepta până la audierea care va avea loc în prezenţa procurorului.

— Abia aştept să facem „recunoaşterea din grup cu ajutorul martorilor", şi-a exprimat Jarnea nerăbdarea.

A doua zi Biţu a mers la procurorul Condulimazi să discute împreună modul cum vor trebui să se desfăşoare audierile în acest dosar. Condulimazi l-a sunat şi pe Av. G. Niţescu, care fusese stabilit să-i apere, din oficiu, pe cei doi învinuiţi, să-l anunţe că îi poate asista începând de la acea dată.

— Unde se află învinuiţii? întreabă avocatul Niţescu.

— În arestul miliţiei, răspunde procurorul.

— Voi discuta cu ei chiar mâine, după studierea dosarului.

Punând receptorul în furcă, Condulimazi îl întreabă pe Biţu cu o mină pierdută în gânduri:

— Ar trebui să-i supunem unei expertize medico-legale pe amândoi?

— Consideraţi că sunt bolnavi psihic?

— Altă explicaţie este greu de găsit când ai în faţă asemenea fapte oribile la care s-a acţionat cu atâta sânge rece.

— Tatăl criminalului nu prezintă probleme. El a fost condamnat anterior pentru ultraj, dar în cazul pe care-l

cercetăm, trebuie să-i acordăm oarecare circumstanţe atenuante, fiind vorba de fiul său pe care s-a simţit obligat să-l acopere din instinct de părinte.

— Să înţeleg că propui să-l expertizăm numai pe fiu, nu şi pe tată?

— Da. Expertiza neuropsihiatrică nu ne-ar aduce mai multe elemente decât ceea ce ştim până în prezent, însă socotesc că, în cazul lui Costică Pavel, poate limpezi mai bine comportamentul său în săvârşirea celor două crime, îşi argumentează Biţu propunerea.

— Atunci rămâne stabilit: întocmiţi ordonanţa de expertiză numai pentru Pavel Constantin! concluzionează Condulimazi. În privinţa procedurilor de urmat, vom începe cercetarea penală cu tatăl, apoi martorii celor două crime, iar la sfârşit îl vom audia pe principalul suspect. Dacă se impune, vom face confruntările necesare între ei şi martorii oculari.

— În mod sigur vor fi necesare confruntări, deoarece criminalul nu va recunoaşte de bunăvoie nici în prezenţa probelor evidente. Dumneata nu-l cunoşti cât de înrăit este! De fapt se bucură de prezumţia de nevinovăţie.

— După recunoaşterea din grup şi apoi după ce va fi confruntat cu tatăl său, trebuie să recunoască.

— Mă îndoiesc. Totuşi, probele sunt zdrobitoare, astfel că recunoaşterea lui nu este atât de necesară. Şi pe noi ne-a interesat, în primele cercetări, să aflăm din gura lui cum a procedat şi motivele care au determinat şi favorizat cele două fapte incredibile. Spre ruşinea noastră, până acum nu l-am putut convinge să ne spună şi nu ştiu dacă o va face în cursul cercetărilor viitoare.

— Atunci începem audierile luni, la sediul miliţiei, aşa cum am stabilit, a spus în final Condulimazi, după care şi-au strâns mâna şi Biţu a plecat.

În ziua următoare, avocatul Niţescu s-a prezentat la miliţie unde a discutat cu Biţu şi acesta i-a pus la dispoziţie dosarul penal aşa cum se afla la acea dată.

Către ora prânzului, acesta discuta deja cu cei doi

învinuiţi – tată şi fiu – cărora le-a explicat situaţia în care se află şi le-a cerut să-şi formuleze cereri sau propuneri de probe în apărarea lor. Costică Pavel s-a arătat reticent, necooperant şi chiar iritat şi în faţa avocatului, care i-a replicat direct:

— Domnule dragă, eu am fost desemnat de Barou ca să te apăr şi o voi face chiar dacă te opui, pentru că asta îmi este meseria şi trebuie să ajut la clarificarea situaţiei şi stabilirea adevărului. Sunt contrariat de poziţia dumitale pentru că am impresia că nu ai reprezentarea pericolului care te paşte. Pentru cele două crime pe care le-ai săvârşit, te aşteaptă pedeapsa cu moartea, în cel mai fericit caz cu închisoarea de la 15 la 20 de ani. Ar fi trebuit să fii conştient de acest lucru. Mai ales dacă te gândeşti că pedeapsa cu moartea este de două ori mai grea decât însăşi crima de omor şi aceasta datorită sentinţei de condamnare. Cel care este omorât în diferite împrejurări, mai trage speranţă că va scăpa până în ultima clipă a vieţii sale, pe când în cazul execuţiei dispusă de lege, speranţa este aproape nulă.

— Şi ce trebuie să fac acum? Să mă rog de ei să nu mă omoare? a răspuns Costică cu impertinenţa-i cunoscută.

— Îţi propun să faci bine şi să-mi povesteşti toate faptele săvârşite, cu lux de amănunte, pentru ca eu, pe baza lor, să pot administra probele necesare în apărare.

— Şi cu probele dumitale şi fără ele, tot acolo ajung.

— Mai gândeşte-te! Eu revin joia următoare.

După ce acesta a fost scos din camera unde au avut loc discuţiile, conform înţelegerii stabilite, subofiţerul l-a adus pe Aristide Pavel, care a salutat smerit.

— Staţi jos, domnule Pavel! Eu sunt avocatul Niţescu, desemnat apărător din oficiu pentru dosarul în care sunteţi implicat împreună cu fiul dumitale. Vreau să vă ajut, din toată inima, dar şi dumneavoastră trebuie să mă ajutaţi, nu aşa cum a înţeles fiul dumitale s-o facă.

— Ce trebuie să facem, domnule avocat?

— Să-mi povestiţi, cu detalii, toate faptele pentru care sunteţi acuzat de către organele de miliţie! Este vorba de două crime şi nu este un lucru uşor, iar eu nu pot face niciun pas, cu toate cunoştinţele juridice pe care le posed, dacă nu cunosc suficient de bine faptele. Cred că îmi dai dreptate în această privinţă?! închipuie-ţi şi dumneata cum aş arăta eu în faţa judecătorilor, venit să vă apăr şi să nu am la îndemână nimic palpabil cu care să fiu în măsură să combat probele administrate în dosar. Şi nu sunt puţine.

Aristide Pavel asculta liniştit, fără să-şi ridice privirea din covor, de parcă se hotărâse să-i studieze, cât mai temeinic secretul împletiturii. Când vocea avocatului nu s-a mai auzit, în liniştea ce se lăsase, a spus doar atât:

— Ştiu şi eu?

— Trebuie să ştiţi! aproape a strigat avocatul. Trebuie să ştii, că altfel fiul va primi pedeapsa cu moartea, iar dumneata mulţi, foarte mulţi ani de închisoare, încât poţi să te aştepţi să închizi ochii acolo, nu în libertate.

Duşul rece administrat de avocat l-a făcut pe Aristide să iasă din amorţeală.

— Şi ce trebuie să facem?

— Să-mi spuneţi adevărul, aşa, ca la preot.

— Anchetatorii de la miliţie spun că fiul meu a săvârşit două crime, dar eu nu ştiu decât de una, cea care s-a întâmplat la începutul lunii octombrie la mine în apartament. Cu băiatul nu am putut vorbi, că de când l-au adus de la Timişoara, îl ţin închis separat de mine şi n-am putut lua legătura ca să-l întreb.

Aşa este, a mai omorât un om la începutul lunii august anul acesta – cel puţin aşa scrie în dosar. Dar nu ţi-a spus nimic? N-ai observat la el o schimbare, nu discutaţi aşa, ca părinte cu copilul lui?

— Nu, domnule avocat. De mic a fost un copil dificil şi am avut necazuri cu el, dar de când a fost arestat prima dată, cu toate încercările mele, nu am reuşit să mă apropii de el. Nu mă mai ascultă, iar uneori chiar mă ameninţă, dacă nu-l las în pace.

Şi după ce Aristide a trecut în revistă anii căsniciei lui, apoi viaţa alături de fiu după moartea soţiei sale, a spus:

— Eu i-am lăsat în cameră pe Costică şi pe acel Mihai Vasile, despre care-mi spusese că au fost amândoi în închisoare, prieteni de „suferinţă” M-am dus în baie să clătesc nişte rufe, că nu-mi dă mâna să le duc la spălătoria chimică.

— Ce făceau în sufragerie?

— Aduseseră nişte votcă şi nişte vin de pe la magazinul alimentar şi se cinsteau acolo – în sufragerie – a precizat Aristide şi deodată am auzit gălăgie mare. Când am ieşit din baie fiul meu îl lovea pe Mihai cu un cuţit, după care acesta a căzut pe covor şi până să-l ridic, am constatat că murise. Ne-am speriat şi, ştiind amândoi ce înseamnă puşcăria, am…

— Din baie nu auzeai cearta lor?

— Auzeam frânturi, deşi uşa era deschisă, pentru că zgomotul făcut de curgerea apei acoperea uneori vorbele.

— De ce l-aţi ciopârţit aşa?

— Ca să-l putem transporta mai uşor. La bloc se poate întâmpla oricând să iasă cineva din casă şi… Ce să vă mai spun… ceasul rău, a încheiat Aristide Pavel.

Nu pot discuta cu fiul meu? a întrebat el după o pauză.

— Nu. Cercetările sunt în derulare. Să văd cum să lămuresc problema fiului, care este foarte încăpăţânat şi nu vrea să vorbească.

— Vă rog eu, din suflet, domnule avocat, faceţi tot ce puteţi pentru… îmi pare foarte rău că nu sunt liber ca să vă pot plăti pentru eforturile pe care le depuneţi…

— Nu este nevoie, sunt plătit de stat, a spus el cu gândul în altă parte.

…Luni dimineaţa, procurorul Condulimazi s-a prezentat la miliţie unde era aşteptat de colonelul Biţu pentru a începe cercetarea acestui odios caz.

— Bună dimineaţa! a spus el, râzând.

— Bună dimineaţa! a răspuns Biţu. Aţi dormit bine? Eu m-am obişnuit să dorm foarte puţin de când alerg după acest autor şi mă trezesc devreme.

— Ia să vedem ce avem aici! spune procurorul, răsfoind filele dosarului, însoţit de un murmur specific, cu sferturi de cuvinte. Deci:

1. Proces-verbal de constatare a faptei de la „Cişmea”;

2. Proces-verbal de percheziţie domiciliară în bloc 22;

3. Ordonanţa de reţinere pe 24 ore pe numele lui Aristide

Pavel;

4. Mandat de arestare pe 5 zile pentru Aristide Pavel;

5. Mandat de arestare pentru 25 de zile pentru Aristide

Pavel;

6. Ordonanţă de reţinere pe 24 ore pentru Costică Pavel, conform art. 148 lit. a şi h din Cod pe, penală;

7. Mandat de arestare pentru 30 de zile pentru Costică

Pavel;

8. Mijloace de probă, conform eu. 96 C.p.p.:

— Declaraţiile maroţilor;

— Declaraţiile celor doi învinuiţi – cam sărace;

— Proces-verbal privind obiectele ridicate din locuinţa lui A. Pavel;

— Constatări tehnico-ştiinţifice conf. art 112 alin. 2 C.p. p;

— Raport medico-legal, conform art. 114 e.p.p.

9. Obiecte şi înscrisuri:

— Topor, cuţite, pantofi, pantaloni, tricou, curea pantaloni, covor;

— Schiţa grotei – ascunzătoarea din cariera Ovidiu;

— Proces-verbal cu obiectele găsite în carieră.

— Îmi place cum aţi organizat probele din acest

dosar! şi-a spus părerea Condulimazi satisfăcut. Acum să trecem la etapa următoare: audierea martorilor cheie şi a celor doi învinuiţi, recunoaşterea din grup… etc.

— Sper că sunteţi de acord cu mine să renunţăm la reconstituirea faptelor?! a spus Biţu.

— Desigur. Am exclus din start reconstituirea, dat fiind pericolul pe care l-ar reprezenta şi faptul că avem suficiente alte probe care atestă vinovăţia celor doi.

— Confruntarea lui Costică Pavel trebuie s-o facem neapărat cu martorii care l-au văzut la popasul Cişmea, deoarece acolo probele sunt mai „subţiri”.

— Vom fi nevoiţi să-l confruntăm şi cu cei care l-au văzut în bloc şi în jurul blocului nr. 22 împreună cu Mihai Vasile, dacă nu vrea să recunoască. În acest caz, minorii vor trebui aduşi la audieri împreună cu părinţii lor.

— Noi nu i-am audiat tocmai din acest motiv, dar o vom face. Mai dificilă va fi confruntarea dintre fiu şi tată. Nici nu ştiţi cât de agresiv este Costică faţă de tatăl său! Noi i-am pus câteva secunde faţă în faţă şi au ieşit flăcări, încât am fost nevoiţi să renunţăm.

— Probe sunt suficiente, dar trebuie să vedem ce l-a determinat să ucidă şi nu o dată, a precizat procurorul.

— Aceasta a fost şi la noi întrebarea de căpătâi după ce am reuşit să aflăm cine este. Se ştie bine că, crime lipsite de sens se găsesc numai în romanele poliţiste de proastă factură, care urmăresc să stârnească senzaţie. În realitate nimeni nu ucide cu sânge rece numai ca să se afle în treabă, ci o face cu un scop bine definit în toate cazurile.

— Vreţi să spuneţi că între victime şi autor au avut loc discuţii, altercaţii?

— Nu pot să mă pronunţ întocmai ce a fost acolo, dar în mod sigur autorul a fost ameninţat cu ceva care l-a speriat rău de tot, iar el a acţionat prompt, aşa cum îl prezintă caracterul şi comportamentul său.

— Da, este posibilă această variantă. Tema de a fi denunţat a fost mare. Dar în ce putea consta ameninţarea?

— Asta vom putea afla numai de la el, dacă ne va

spune, deoarece victimele au sucombat şi nu mai pot vorbi. Ar mai fi o speranţă la tatăl lui Costică Pavel, dacă ştie şi dacă vrea să ne spună, concluzionează Biţu.

— Cred că ar fi bine să-l audiem, mai întâi pe tată, apoi să-i confruntăm.

— Da. Audierea lui Costică şi apoi confruntarea lor s-o realizăm numai după ce vom face recunoaşterea lui din grup.

— De acord. Mâine începem. Acum plec pentru a-mi rezolva alte probleme.

...Avocatul Niţescu îşi punea şi el întrebări cu privire la motivul crimelor, dar Costică Pavel nu recunoştea nimic, iar mecanismul producerii crimelor nu-i putea răspunde.

Cu toate acestea era aproape convins că el este autorul şi cu toate că trebuia să-l apere, nu credea în nevinovăţia lui, comportându-se ca omul care are de îndeplinit o îndatorire legală. Accepta şi el, în mod tacit, principalul argument că nu există crimă fără o cauză definită şi, neprimind răspunsul autorului pe această linie, îi venea greu să-şi pregătească apărarea.

...În ziua următoare, când a fost interogat Aristide Pavel, Condulimazi a înţeles că acesta, deşi avea cunoştinţă de crima de la „Cişmea”, el zicea că nu participase decât la cea din apartamentul său, pe care o explica astfel:

— Mihai Vasile a venit la mine în casă într-o zi după amiază. I-am deschis chiar eu uşa şi n-am fost de acord să-l primesc, dar fiul meu, Costică, m-a dat la o parte din uşă şi l-a introdus în casă. De atunci a locuit la noi câteva zile, până când s-a produs nenorocirea. Nu ştiu de ce, dar de la început am avut o presimţire sumbră, că se va întâmpla ceva cu ei, pentru că încă din prima seară, după ce au băut nişte vin, au avut o discuţie aprinsă, la care eu nu am participat, dar auzeam gălăgia lor din dormitor, unde plecasem să mă culc. A doua zi i-am şi spus fiului meu: „Fii atent, băiete, dacă nenorocirea va intra în casa mea, apoi acest prieten al tău ne-o va aduce! Scapă de el cât mai

repede, să se ducă în altă parte, că eu nu am chef de scandal!” El mi-a răspuns să-l las în pace că ştie el ce face şi l-am lăsat.

În seara când s-a produs acea nenorocire, ei veniseră de la magazinul alimentar de unde cumpăraseră votcă, vin, salam şi alte alimente şi au aşezat masa în sufragerie să mănânce. Eu eram în baie unde spălam nişte rufe, dar am auzit gălăgie mare la ei în cameră şi am ieşit să văd ce se întâmplă. Până atunci nu ştiu ce şi-au spus, dar când am revenit eu în cameră, l-am văzut pe Mihai în picioare, lângă masă, cu capul înălţat, iar pe faţă i se citea o răutate diabolică, care-i sclipea în priviri şi turuia cu o voce şuierătoare precum fac viperele pregătite să muşte.

„Ei bine, răspunsul tău m-a făcut să mă hotărăsc. Dacă nici acum, după ce ţi-am povestit situaţia jalnică în care mă aflu şi după ce te-am implorat atâta, nu vrei să mă ajuţi şi mă respingi cu brutalitate, acum te anunţ că dacă nu-mi dai cel puţin 10.000 de lei, te denunţ la miliţie că l-ai omorât pe Ion Proca! Am răbdat destul, am fost mereu sluga ta şi te-am ascultat orbeşte, dar acum s-a terminat. Vreau să-mi fac un rost în viaţă. Am plătit destul cu libertatea mea, ca acum să nu-mi dai nimic şi să fiu tot sărac. Dacă am împărţit pericolul şi pedeapsa pentru faptele săvârşite, acum a venit vremea să împărţim şi prada. De ce să iei numai tu totul?”

La auzul acestor enormităţi am rămas mut, în cadrul uşii de la sufragerie. L-am văzut pe fiul meu cum s-a ridicat încet de la masă şi l-a săgetat cu cuţitul de două ori pe Mihai, iar acesta a alunecat încet pe lângă masă, căzând pe covor. N-am apucat decât să strig: „Ce faci, Costică?” încremenisem în prag, fără a mă putea apropia ca să împiedic nenorocirea. Totul se petrecuse fulgerător. După aceea l-am dus în baie unde l-am secţionat şi Costică l-a cărat afară cu doi saci, pe care i-a golit în canalizarea de la bloc care dă spre lacul Tăbăcărie.

Am spălat, apoi, toate sculele folosite, covorul din sufragerie şi ne-am culcat.

A doua zi de dimineaţă eu am plecat la serviciu, iar fiul meu a rămas acasă, dar la întoarcere nu l-am mai găsit, plecase undeva pentru că lipsea o geantă de voiaj, dar nelăsându-mi niciun bilet, n-am ştiut unde a plecat şi nu ştiu nici acum, deoarece nu am avut posibilitatea să discut cu el.

Referitor la întrebarea dumneavoastră „de ce n-am anunţat organele de miliţie”, ce să vă spun? Puteam eu să-mi denunţ propriul fiu? Sunt şi eu părinte şi…

Pe la prânz a urmat recunoaşterea din grup, prilej cu care toţi martorii aduşi l-au recunoscut pe Costică Pavel, un singur martor fiind în dubiu, susţinând că l-a văzut din spate, în timp ce se apropia de gardul de la ferma 7 Ovidiu.

Audierea criminalului i-a adus amărăciune procurorului Condulimazi, care s-a lovit de împotrivirea totală a lui Pavel, ceea ce l-a făcut să afirme:

— Dacă nu vrei să ne spui cum s-a întâmplat, noi te putem forţa s-o faci, deoarece probe avem suficiente!

Costică Pavel şi-a încleştat fălcile, privindu-l lung, drept în ochi, apoi, cu vocea stinsă, a răspuns, neglijent:

— Dacă tot îmi cereţi să spun ce vreţi dumneavoastră să spun, de ce mă mai întrebaţi pe mine? Consideraţi că am răspuns în acest sens şi gata!

— Măi, Costică, intervine blând Biţu. Noi nu cerem să ne spui nimic în plus faţă de cele două crime pe care le-ai comis, dar vrem să ne spui motivele care te-au condus la crimă şi modalităţile în care le-ai săvârşit. Aşa cum ţi-a spus şi domnul procuror şi cum ţi-am spus şi eu la primele audieri, noi probe avem destule şi ţi le vom arăta pe toate, însă vrem să-l ferim pe tatăl tău de confruntarea cu tine care i-ar rupe din nou inima, ştiindu-te cât de urât te porţi faţă de el. Dar dacă ţii neapărat, o vom face pentru că este una din căile procedurare prevăzute de lege. După aceea va urma confruntarea cu martorii şi aşa…

— Consider că pentru astăzi este suficient, a spus procurorul. Să fie dus în celulă să se mai gândească!

După scoaterea lui Pavel din încăpere, Biţu şi

Condulimazi au rămas pe gânduri. După o tăcere prelungită, timp în care fiecare s-a gândit la altceva, Biţu a rupt tăcerea:

— Ceva îmi spune că data viitoare Costică ne va spune ce a făcut, cum a făcut şi motivele.

— De ce crezi asta?

— Simte că nu mai are nicio şansă de scăpare şi va încerca să coopereze cu noi pentru a-şi îndulci, într-un fel situaţia. Este posibil ca avocatul să-l fi informat că pentru faptele lui pedeapsa este moartea şi nu-l văd eu să renunţe atât de uşor la viaţă, ştiut fiind că orice criminal ţine mult la viaţa lui, considerând că lui i se cuvine înaintea altora, ca un drept inalienabil.

CAP. III – CRIMINALUL FACE DESTĂINUIRI COMPLETE

Şi Biţu a avut dreptate. În ziua când a fost adus la interogator, Costică Pavel, după ce s-a foit o vreme în scaun, abia aşteptând prima întrebare, a început să-şi depene viaţa, până când a ajuns la cele două crime, pe care le-a explicat astfel:

— În urma furtului de la U.J.C.M. am dus în cariera din Ovidiu o parte din bunurile pe care le furasem, oprind pentru noi numai câteva obiecte de îmbrăcăminte pe care le purtam şi cu care am fost prinşi şi arestaţi de miliţie eu, Proca, Vasile, Soavă şi Dobre.

Atunci am fost condamnaţi la şase ani de închisoare, fiind recidivişti, mai puţin Dobre, care era infractor primar şi a primit doi ani şi şase luni. În penitenciar eu am dus-o foarte greu, deoarece nu suportam să fiu jignit de gardieni, care se purtau foarte urât cu noi, dar am rezistat, spunându-mi mereu în gând: „Linişteşte-te, trebuie să fii liber ca să poţi trăi bine!” Asta m-a ajutat mult, iar în aprilie, anul acesta, am fost admis la Comisia pentru liberarea condiţionată şi mi s-a aprobat ieşirea, care mi s-a aplicat abia înainte de întâi mai, cu două zile.

Seara am ajuns la Constanţa, am trecut puţin pe la restaurantul Pelican să-mi văd unele cunoştinţe şi să aflu

noutăţi, după care am mers acasă.

În ziua următoare am plecat la cariera Ovidiu să văd dacă mai sunt acolo bunurile dosite şi starea lor, dar, ajuns la locul cu pricina, mi s-a părut că nu sunt bine protejate, adică locul mi s-a părut nesigur şi am pornit să caut o altă ascunzătoare. Cum nu se lucra în cariera de piatră, în ziua aceea nu se vedea nicăieri nici ţipenie de om, ceea ce mi-a uşurat găsirea locului căutat şi, tot atunci, am dus toate obiectele acolo, închizând bine intrarea. Iniţial hotărâsem să-i anunţ şi pe ceilalţi patru despre mutarea făcută de mine, dar m-am răzgândit când am făcut calculul şi am văzut că nu este o valoare care să ajungă prea multă vreme la toţi, dacă o împărţim şi am zis că e mai bine să le spun că locul a fost descoperit de altcineva care a luat totul.

Aşa am făcut, dar se pare că ei nu m-au crezut şi au început să mă suspecteze şi să-mi cera A partea. Eu reuşisem să vând trei haine de blană la un Shop din Mamaia şi o parte din bani i-am pus la CEC, dar lor nu le-am spus nimic. Odată m-am întâlnit cu Proca în oraş, în apropierea delfinariului şi am intrat împreună într-un bufet de pe bulevardul Lenin, unde am discutat câte ceva, printre care şi despre „carieră”. I-am spus, aşa cum plănuisem, dar s-a făcut că mă crede, deşi eu eram sigur că se preface.

La despărţire m-a invitat la el acasă şi m-am dus, iar în duminica aceea în care s-a produs ceea ce ştiţi, ne-am întâlnit amândoi la popasul Cişmea, aşa cum stabilisem când am fost la el acasă, la Ovidiu.

Ne-am întâlnit pe la ora trei, am intrat în local şi ne-am aşezat la o masă mai din fundul sălii.

Reţin că ne-a servit o ospătară tânără cu vin Murfatlar, din cele care poartă eticheta cu corăbioare. Între timp am tot discutat despre toate, iar el mi-a povestit că are o prietenă cu care umblă şi are nevoie de bani, bătând apropoul că ar trebui să-i dau eu, deci nu credea versiunea cu „obiectele dispărute”, cu toate că pe el îl

dusesem la vechiul loc din carieră şi i-l arătasem golit, la prima noastră întâlnire.

La un moment dat Proca a început să strige la mine: „Pe mine nu mă minţi tu, mă! Ai impresia că te cred? Mie să-mi dai partea mea!”

Atunci am plătit consumaţia şi am plecat afară din local, ducându-l de braţ şi încercând să-l calmez, dar el continua să strige şi ca să-i acopăr glasul, am început şi eu să lălăi un cântec, până ne-am mai îndepărtat de indicatorul staţiei de autobuz. Acolo ne-am oprit şi am mai stat de vorbă, eu încercând să-l liniştesc. I-am promis că voi face rost de ceva bani şi am să-i dau, dar el a explodat: „Cum ceva bani, mă, că acolo era o avere? Fii atent, dacă nu-mi dai partea mea, te spun la miliţie şi le spun şi celorlalţi trei despre tine. Să te văd atunci ce ai să faci?” Ameninţarea lui ma speriat şi m-a enervat, totodată, încât nu am mai judecat. Am scos cuţitul de la ciorap, pe care-l aveam prins cu curea, pe piciorul stâng şi l-am lovit de două ori, după care l-am şters de sânge pe pantalonii lui şi l-am prins la locul lui, după care l-am mai privit puţin şi am plecat.

Proca nu a căzut, l-am lăsat eu încet jos, lângă gardul de beton; ochii lui erau bulbucaţi aproape să-i iasă din orbite, iar obrazul şi fruntea i se schimonosiseră, gura i se mişca spasmodic, iar toate acestea m-au speriat. Am trecut în grabă şoseaua şi am sărit gardul în curtea fermei viticole şi, printre viţele de vie am ajuns la clădirile fermei; acolo am găsit o căruţă cu cai care se îndrepta spre poarta dinspre staţia de benzină. M-am aruncat în căruţă fără să mă simtă omul care conducea atelajul, un bătrânel.

Îmi pregătisem în gând răspunsul pentru cazul când mă va descoperi acesta, dacă ar fi avut intenţia să se uite în spate: „sunt un muncitor de la fermă şi merg în oraş”, dar nu a fost nevoie, deoarece omul îşi vedea de drum, poate chiar dormita.

Când am ajuns în dreptul stadionului nou, am coborât tiptil din căruţă şi am intrat în plantaţia din parc, mergând

pe alei, până am ajuns deasupra stadionului unde am aşteptat să se întunece. Pe la orele 21.00 am trecut prin cartierul Badea Cârţan, iar pe lângă staţia de benzină am traversat bd. Tomis, mergând acasă.

De atunci, timp de două luni de zile nu am ieşit din casă decât foarte rar să merg la piaţă, la „Brotăcei" după alimente, iar o dată pe lună, joia, am fost la sectorist şi la ofiţerul unde eram obligat să mă prezint. Restul timpului mi-l petreceam în casă, ascultând radioul, TV-ul şi citind ziarele pe care le cumpăram când mergeam în piaţă, strecurându-mă cu multă grijă.

În timpul zilei nu dădeam drumul în casă niciunei persoane şi nici la uşă nu mă duceam să văd cine sună pentru a nu face zgomot şi să dau de bănuit. Tata nu suna pentru că îşi lua întotdeauna cheia la el.

Dar „nenorocirea" a venit în casă pe data de 8 octombrie, Mihai Vasile se liberase din penitenciar de câteva zile; ar fi trebuit să scape odată cu mine, dar din cauză că s-a luat cu gardienii nu ştiu pe ce motiv, a fost amânată eliberarea lui. După cum mi-a povestit el, în ziua aceea venise mai devreme şi stătuse pe o bancă, în parc, până când s-a înserat, după care a venit şi a sunat la uşa apartamentului nostru.

I-a deschis tata, cu oarecare întârziere, când îşi pierduse răbdarea şi a lovit uşa cu picioarele. „Bună seara! îl caut pe Costică, suntem prieteni" a spus el cu vocea scăzută.

Tata a întârziat cu răspunsul, privindu-l din cap la picioare, dar eu îl auzisem şi îi recunoscusem vocea, motiv pentru care m-am înfiinţat la uşă, în spatele tatălui şi, văzându-l, am răspuns: „Sunt acasă, intră, Mihai! Ce te aduce la mine?" „Nimic deosebit, am scăpat şi eu şi am venit să te văd" „Intră! Să nu stăm în uşă" l-am invitat eu, fără acordul tatălui.

L-am servit cu un pahar cu vin, apoi noaptea am dormit amândoi pe canapeaua din sufragerie. Dimineaţa, tata aplecat la muncă, iar noi ne-am sculat mai târziu, am

mâncat şi am băut iar câte un pahar de vin, timp în care Mihai mi-a spus că nu are niciun ban şi nici unde să locuiască şi nu ştie ce să facă, mai ales că se apropie iarna. I-am spus şi lui „povestea” jefuirii comorii noastre din cariera Ovidiu, dar mi s-a părut că nici el nu m-a crezut. M-am învoit să locuiască la noi o vreme şi să ne descurcăm cu ce îi pot oferi eu. Mergeam împreună la piaţă la magazinele alimentare, dar niciodată nu l-am însoţit în centrul oraşului; de fapt şi el s-a dus o singură dată cât a stat la noi.

În seara cu pricina ne aşezaserăm la masă unde am băut câte o sută de grame de votcă, am mâncat ceva şi am băut câte un pahar de vin. Tata spăla nişte rufe în baie. La un moment dat, Mihai Vasile a adus din nou discuţia despre partea lui din valoarea obiectelor dosite în cariera Ovidiu. „Deci confirmă că nu crede povestea mea. De ce trebuie să mă prefac eu şi în faţa ăstuia? Această strădanie mi-ar da un aer nenatural şi se prinde că-l mint. Mi se pare că fluturele a venit singur la lumina lămpii”, mi-am zis, privindu-l cum se agită. Mă hotărâsem să scot nişte bani pe care-i aveam pe un CEC şi să-i dau o sumă, dar dacă cedam atunci Mihai avea să mă şantajeze mereu. „Iată-mă legat pentru totdeauna de această creatură hidoasă!” mi-am zis, continuând să-l liniştesc.

La propunerea mea de a se aşeza pe scaun, acesta s-a smucit şi a răbufnit: „Dacă nu-mi dai partea mea, te denunţ la miliţie că l-ai omorât pe Proca!”

Auzind această teribilă ameninţare, m-am ridicat şi călăuzit de teamă, ură şi euforia produsă de alcoolul consumat, am scos cuţitul de la ciorap şi l-am lovit de două ori, acesta căzând lângă masă, pe covor.

Când m-am întors, l-am văzut în uşa sufrageriei pe tata care era înmărmurit de groază.

— L-ai lovit de două ori, la fel cum ai făcut cu Proca atunci, la popasul „Cişmea” a intervenit procurorul Condulimazi.

— La fel. Da, la fel, a repetat Pavel, după o pauză,

simţind aluzia usturătoare a procurorului, care continua să-i studieze fizionomia. „Să fie ăsta tipul omului-criminal descris de Lombroso, în frumoasa lui carte?” gândea Condulimazi.

— De ce nu l-aţi dat afară din casă dacă se comporta violent? a întrebat procurorul, ieşind din reverie.

— Tata mi-a zis de câteva ori să termin cu el prietenia şi să-i spun să plece din casă, dar eu am tot sperat să-l pot îmbuna şi să accepte nişte bani, aşa, ca prieteni, dar…

— Cum a aflat Mihai Vaisle că tu l-ai omorât pe Proca?

— Nu ştiu. Probabil unde ştia că acea „comoară” de la carieră ne leagă pe toţi şi ştiindu-mă mai agresiv, mai irascibil, a intuit că eu aş fi sau a zis să mă sperie şi să-i dau banii, nu pot să precizez.

— Ziceai că la penitenciar, ca să nu te certi cu gardienii, te autolinişteai, zicând diferite formule în gând. de ce nu ai făcut la fel şi atunci când ai ajuns faţă în faţă cu Proca şi mai apoi cu Mihai? a întrebat Biţu.

— În puşcărie e una, afară este alta. De aceste dăţi acţionam în libertate şi sub influenţa alcoolului, care îmi lipsise acolo. Poate a fost şi o refulare când am ieşit după ce mă stăpânisem şi-mi reprimasem instinctele.

— Ce ai făcut după ce l-ai lovit şi a căzut?

— Când am văzut că sub el s-a format o baltă mare de sânge care pătrundea treptat în ţesătura covorului, l-am întrebat pe tata: „Acum ce facem cu el? Cum îl îngropăm? Unde?”

— Să-l ducem, mai întâi, în baie şi să ne gândim!

L-am târât în baie, aşezându-l în cadă. Pe scară se auzeau paşi, probabil urca cineva la etajele superioare, dar se deplasau apăsat, după care paşii se opreau şi se auzea o respiraţie şuierătoare. Când a trecut mai sus de apartamentul nostru, tata a spus în şoaptă: „E periculos să-l scoatem pe scară. Cineva tot ne vede. Trebuie să aşteptăm!”. „Să-l secţionăm, detaşând toate membrele şi capul!” am venit eu cu ideea. Şi aşa am făcut. Cu doi saci

pe care tata îi încărca în cadă, eu căram cu spatele fiecare segment, pe care îl aruncam în canal pe gura de vizitare, al cărei capac îl dădusem la o parte înainte de a începe operaţiunea de transport.

„Deschide uşa şi verifică să nu fie cineva pe scară!”, mă îndemna tata. „Am verificat bine, nu este nimeni”, îi răspundeam eu emoţionat, ridicând sacul în spinare şi pornind în jos pe scară. De fiecare dată când ajungeam la parter, mă opream o clipă pentru a-mi apăsa mâna pe inimă, care-mi zvâcnea cu putere, iar după ce mai trăgeam odată cu urechea la zgomotul de afară, continuam drumul. Scara era absolut pustie după miezul nopţii, iar uşile apartamentelor erau închise. La o trecere, în spatele uşii unde locuieşte şefa de scară, cea care ţine şi cartea de imobil, mi s-a părut că aud un zgomot. „Of! Zgripţuroaica asta dacă mă vede sunt pierdut!” am gândit eu şi m-am grăbit să trec. În acel moment m-aş fi bucurat ca toate luminile din bloc şi din cartier să fie stinse, ca să nu fiu văzut.

Când am terminat de transportat toate segmentele, am revenit în apartament şi ne-am apucat de curăţenie, care a durat câteva ore, apoi ne-am culcat, fără să mai vorbim între noi.

— Cum a ajuns tricoul tău pe capul lui Mihai Vasile? a întrebat Biţu.

— În timpul transportării lui Mihai în baie, apoi cu ocazia transportului sacilor la canalizare, s-a îmbibat complet de sânge, fiind îmbrăcat cu el în acea noapte.

Mi s-a făcut silă de el să-l mai port şi am înfăşurat capul cu el pentru a amortiza zgomotul când cădea în canal.

A doua zi, tata a plecat la serviciu aşa cum făcea în mod obişnuit. După plecarea lui m-am îmbrăcat, mi-am pus câteva obiecte într-o valiză de voiaj şi am plecat la gară cu gândul să plec la Timişoara unde nu mai fusesem deloc de când mă liberasem din penitenciar. Aveam, însă, nevoie de informaţii în legătură cu faptele şi am renunţat să plec cu

primul tren, motiv pentru care am dus valiza la „Bagaje de mână” şi am plecat fără nicio ţintă, în oraş. Am ajuns la restaurantul „Intim” pe Bd. Filimon Sârbu unde am găsit nişte cunoscuţi pe care m-am ferit să-i întreb ceva pentru a nu da de bănuit. După amiază m-am întors la gară cu scopul să-mi iau, totuşi, bilete de tren şi să plec, dar intrările în sala de aşteptare erau blocate de nişte patrule ale poliţiei, care legitimau toate persoanele. Văzând aceasta, am ocolit pe la magazine şi am ajuns tocmai pe peronul dintre liniile 5 şi 6, ascuns după un tren de marfă, de unde priveam spre intrarea în staţie. Cât stătusem eu ascuns, nu mişcase nimeni în zonă, dar când am vrut să merg spre staţie, doi lucrători CFR în uniformă mi-au tăiat calea, speriindu-mă straşnic deoarece îi confundasem cu poliţiştii. Patrulele au plecat cu câteva minute înainte ca trenul să plece din staţie şi abia am reuşit să-mi scot valiza de la camera de bagaje, de bilet, nici vorbă. Astfel am urcat în tren fără bilet şi am fost nevoit până la Bucureşti să mă joc de-a va-ţi-ascunselea cu controlorul, coborând şi apoi urcând în fiecare staţie, astfel încât să mă aflu mereu în zona controlată de el. Abia în Bucureşti m-am mai liniştit, când am reuşit să ajung în faţa casei de bilete.

Iată ce peripeţii am avut până la Bucureşti:

După mai multe urcări şi coborâri, m-am oprit în vagonul restaurant unde am comandat nişte mici şi o sticlă cu bere. În general mie nu-mi place să mănânc în aglomeraţie şi, mai ales să se uite altul la mine cum mănânc, mai ales atunci, în starea de încordare în care mă găseam, după stresul şi neliniştile din ultimele luni.

Abia aşteptam să ajung la Timişoara ca să răsuflu uşurat, într-un alt mediu. După ce îmi adusese mâncarea şi berea şi începusem să mănânc, văd că se desprinde de la o altă masă un bărbat mai în vârstă decât mine şi cere permisiunea să se aşeze şi, deşi nu-i dau voie să stea, el ocupă deja scaunul. „Du-te, măi, de aici! Nu vezi că în jurul tău aproape toate mesele sunt libere? i-am spus. Pleacă de aici, să nu te duc eu forţat!” l-am ameninţat eu, dar el parcă nici nu auzea ce-i spuneam şi se cuibărea mai bine,

cerându-mi cu un glas rugător să-i plătesc o cinzeacă de ţuică, spunând: „Dumneata vezi, de bună seamă, că sunt suferind şi scoate un ciot de mână complet bandajată de sub cojocul slinos – fă-ţi milă de mine şi pomană! Să te ajute Dumnezeu! N-am fost niciodată cerşetor, dar în situaţia în care mă aflu şi cu sărăcia mea, nu mai pot fi o persoană nobilă. Ajută-mă!”

M-am gândit că dacă îl lovesc, îmi fac de lucru şi nu posed nici măcar bilet de călătorie. L-am privit pe sub sprâncene, am sorbit ultimul strop de bere, apoi m-am ridicat de la masă, ieşind din vagonul restaurant pe holul celorlalte vagoane. Din sens opus se apropia controlorul de bilete, însoţit de doi tineri găsiţi fără bilete, aşa cum se desprindea din discuţia lor. „Ce să fac?” m-am întrebat repede. Ideea salvatoare a venit privind pe o uşă aflată în stânga mea pe care scria „toilete”, pe care am deschis-o şi am intrat, stând acolo până a trecut pericolul, după care am ieşit şi mi-am continuat drumul în sens opus. Ajuns în Gara de Nord, în Bucureşti, am coborât printre primii şi am fugit la casa de bilete cis. I

— Un bilet pentru Timişoara, vă rog!

— Poftiţi restul! Alo! Unde fugi aşa, omule? a strigat după mine casiera mirată de gestul meu.

— Vă rog să mă scuzaţi, am fost neatent, din cauza grabei! am justificat eu atitudinea-mi neglijentă.

Lângă casa de bilete stătea o femeie firavă, înaltă şi slabă, cu păr bogat, castaniu, puţin ondulat care-i acoperea obrazul drept colorat mult în galben, având pete roşii din loc în loc, aşa cum arată bolnavii de plămâni, iar respiraţia îi era grea şi scurtă, când ieşea prin buzele ei arse şi crăpate. Ochii ei străluceau ca de friguri, dar avea privirea fixă şi aspră, iar când o apuca tuşea, ducea la gură o batistă îmbâcsită şi plină de praf.

În sală era mare zăpuşeală şi mirosea ca blana unui câine plouat. „Daţi-mi şi mie nişte bani, că nu am pentru a lua un bilet de tren până în oraşul Buşteni!” a spus ea cu glasul stins şi o privire rugătoare. Nu i-am dat, deşi aveam

destui bani la mine şi acum regret amarnic. În tren am întrebat ce este la Buşteni şi o doamnă distinsă mi-a explicat că este o staţiune montană în care se află un spital pentru oameni bolnavi de plămâni, numit Zamora.

N-am ştiut până atunci, iar din această cauză am crezut că femeia este „cerşetoare de doi bani”.

Eram surescitat şi obosit când am ieşit pe peronul gării, de parcă şi eu eram scuturat de friguri; mă apucase un tremur nervos care pusese stăpânire pe mine, transformându-se, treptat, în fiori puternici.

M-am aşezat pe o bancă liberă, aproape de mijlocul peronului, în apropierea unui chioşc de răcoritoare şi dulciuri care era închis, având şi obloanele trase şi mă gândeam la situaţia mea. Deodată mi-au apărut clar în memorie cele două crime, care mă înnebuneau, iar pentru a le alunga, am început să studiez diferite obiecte pe care-mi cădeau privirile, apoi tresăream brusc privind spre oamenii din jurul meu pe care-i credeam că-mi ştiu gândurile.

Creierul bolnav, în unele situaţii, este capabil să făurească visuri extraordinar de precise, care pot părea chiar reale, înţesate de amănunte subtile şi destul de neaşteptate. Dar eu aveam în faţă fapte reale, care erau grave, dar le săvârşisem pentru că fusesem şantajat cu denunţul. Nu aveam altă cale, de ce să am remuşcări. Am zis aşa: „Nu mă prind ei pe mine mai ales dacă prietenii Ellei mă vor ajuta să trec în Iugoslavia!”

Se vede că nici aici nu aveam de ales, deoarece cazuistica mea se ascuţise ca un brici bine îngrijit, iar mintea mea nu reuşea să mai găsească alte reţionamente.

Gândurile îmi alergau aiurea şi-mi puneam tot felul de întrebări ca de exemplu: „De ce aproape toate crimele sunt descoperite atât de uşor? Poate datorită urmelor prea evidente rămase la locul crimei datorită neglijenţei făptuitorului. Dar eu nu m-am purtat deloc neglijent, dimpotrivă, am acţionat rapid, cu maximă agerime şi prudenţă. De ce omoară oamenii? m-am întrebat, privind

un tânăr care trecea la braţ cu o fetişcană.

S-ar putea să fie vorba de o boală psihică, despre acea eclipsă temporară a raţiunii care determină paralizarea voinţei, aşa cum scrie în romanele sale scriitorul rus Dostoievski. Dar eu sunt sănătos tun, iar cei care m-au ameninţat că mă vor denunţa la miliţie, au făcut o faptă gravă. Cum puteam să-i las să mă denunţe şi să ajung iar în penitenciar? De unde să le mai dau bani? Banii i-am cheltuit, iar cei care mi-au rămas abia îmi asigură existenţa până voi face rost de o altă sursă, că doar şi eu am dreptul la viaţă ca şi alţii care nu fac mare lucru, dar sunt plătiţi destul de bine”.

...În timp ce Costică Pavel mesteca în mintea lui tot felul de gânduri, majoritatea justificându-i faptele, de banca lui s-a apropiat un lucrător de la calea ferată, care l-a rugat să se mute pe o altă bancă pentru a-i lăsa posibilitatea să facă curăţenie pe peron, întrerupt din visarea sa cu ochii deschişi, Costică i-a aruncat CFR istului o privire plină de dispreţ, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre capătul peronului. În megafoanele din staţie s-a auzit semnalul CFR şi apoi anunţul cald şi sonor al crainicei care anunţa trenul cu direcţia Timişoara care urma să plece din staţie la ora 2.33 de la linia a 8-a.

S-a îndreptat spre acel tren, şi-a căutat vagonul şi locul şi se aşezat pe canapea. Din gară cumpărase Informaţia Bucureştiului şi o tot răsfoia, în speranţa că va găsi ceva scris despre crimele de la Constanţa, al căror autor era.

În ziar, la capitolul „ştiri” scria despre nişte furturi şi nişte falsificatori de bani – moneda de 100 lei – prezentate cu puţine cuvinte: „un grup de falsificatori de monedă au reuşit să plaseze în Bucureşti 5 monede false de 100 lei. Au fost prinşi doi tineri chiar în momentul când le plasau, iar asupra lor s-au găsit 35 monede falsificate... urmează să fie prinşi şi ceilalţi membri ai grupului etc”.

Citind, Costică a spus încet, ca pentru el, „mucoşi cu caş la gură!” „Aţi spus ceva?” l-a întrebat vecinul de pe

canapeaua din faţa sa.

— Nu, am citit cu voce tare, a răspuns el, răutăcios, fără a-l privi pe cel care a întrebat, apoi a împăturit încet ziarul şi l-a pus pe etajeră, lângă bagaje.

În compartiment cu el mai erau trei persoane, două dormitau cu capul ascuns după pardesiul agăţat în cuier; s-a aşezat şi el comod, încercând să prindă o oră de somn, dar gândurile l-au mai frământat un timp.

Dimineaţa s-a trezit din somn în scrâşnetul frânelor locomotivei, ţiuitul sirenei şi zgomotul produs de tampoanele vagoanelor care se loveau între ele. Trenul intrase în staţia Timişoara. Ştia că nu-l aşteaptă nimeni şi a ieşit să caute un taxi, dar cele câteva erau deja ocupate şi îşi încărcau pasagerii. A mai aşteptat circa zece minute până când a apărut altul în care a urcat grăbit, spunând doar: „Str. Popa Tatu!”

Când a ajuns acasă la Eliza, aceasta încă mai dormea. A trebuit să sune de mai multe ori şi să dea ocol la fereastră, spunându-şi în gând: „Unde să fie plecată?”

Deodată uşa de la intrare s-a deschis şi a apărut în prag Eliza în cămaşă de noapte.

— Credeam că eşti plecată! a spus el înainte de a-i putea spune „Bună dimineaţa!”

— Unde era să plec?

— Nu mă aşteptai, nu-i aşa?

— Păi de trei ani de zile n-ai mai trecut pe aici. Cine să te mai ştie pe unde umbli! Hai, intră că e frig!

Şi-a lăsat valiza lângă cuier, a îmbrăţişat-o cu foc pe Eliza, apoi au pătruns în sufragerie.

— Ce cald şi bine e aici, la tine, Ellal

— Am început să fac focul, vine iarna. De unde vii?

— De acasă, de la Constanţa.

— La voi tot aşa frig este? Adio litoral, nu-i aşa?

— Litoralul s-a închis de la jumătatea lunii trecute.

Au trecut în dormitor unde ardea o veioză pe noptiera de lângă studio, lăsând în penumbră restul

camerei.

— Ţi-a fost dor de mine? o întreabă el, zâmbindu-i.

— Şi dacă mi-ar fi fost, de unde era să te iau? Că tu nu scrii, nu dai telefon, vii pe neaşteptate, iei ce ai nevoie şi, după câteva zile pleci şi nu te mai vede omul.

După un timp în care şi-au mai amintit de trecut, cei doi au trecut în bucătărie unde Ella a pregătit, în fugă, micul dejun.

— Pe la ora 11.00 trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni care s-au întors de la Tr. Severin cu ceva marfa. Vii şi tu cu mine? Ar fi bine să-i cunoşti şi tu pentru că au adus o „marfa" care te interesează.

— Te însoţesc cu plăcere!

— Atunci să ne grăbim! a spus Ella, strângând vasele de pe masă. Facem un duş, ne îmbrăcăm şi mergem.

— Să chem un TAXI? a strigat el din uşa bucătăriei.

— Aşteaptă până ne îmbrăcăm! Aici Taxiul vine repede.

Ajunşi în dreptul restaurantului Bega, taxiul s-a oprit, iar cei doi au coborât, intrând în local. Într-un separeu, la o masă acoperită cu o faţă de masă imaculată, stăteau trei bărbaţi care consumau wishy şi discutau cu voce joasă.

— Bine v-am găsit, „piraţilor"! le strigă Ella veselă. Câte mări şi oceane aţi străbătut de v-aţi întors atât de târziu? Iată, vă prezint un prieten bun de la Constanţa.

Cei trei s-au ridicat şi au făcut cunoştinţă, după care s-au aşezat toţi în jurul mesei, trecând direct la afaceri.

— Ei sunt colaboratorii mei în „afaceri", precizează Ella. Cel blond este Gelu, celălalt Sică, iar cel cu mustaţă este Ianoş Layos, toţi sunt foarte pricepuţi, i-a şoptit ea la ureche lui Costică, în timp ce ceilalţi aveau alte îndeletniciri.

— Ospătar! strigă Gelu, făcându-i semn chelnerului aflat în cealaltă parte a sălii.

— Ce doresc domnii? a întrebat acesta protocolar, când a ajuns lângă masa lor.

— Încă două pahare şi o gustare!

— Prea bine, domnule! a spus el, îndreptându-se spre oficiul restaurantului.

Din discuţiile lor, Costică Pavel a înţeles că Gelu o vizitase destul de des pe Ella şi relaţiile lor nu păreau a fi numai de afaceri, ceea ce a făcut să i se strângă inima. Îi privea discret şi nu putea pricepe ce găsise prietena sa la acest tip blond, spălăcit, firav şi cu o bărbie aproape pătrată, despicată la mijloc.

Studiindu-l şi ascultându-l vorbind, Costică a constatat că Gelu nu era un om rău, dar era un încrezut fără pereche, mergând până la aroganţă, în contrast cu starea lui de pitic şi slăbănog. De la prima clipă se arătase ostentativ faţă de Costică, iar când acesta a sesizat motivul, ura dintre ei a devenit reciprocă.

Acest sentiment negativ a ieşit pregnant în evidenţă în momentul în care a trebuit să se facă plata consumaţiei: după ce ospătarul a aşezat nota de plată pe masă şi s-a îndepărtat, Costică a pus peste ea o bancnotă de zece dolari spunând:

— Mai am în buzunar numai 100 de lei pentru TAXI, aşa că vă rog pe voi să-i schimbaţi şi să achitaţi nota!

— Măi, geambaşule! strigă Gelu. Mai ai şi alte hârtii verzi?

— Mai am, răspunde Costică, punând pe masă un teanc de „verzişori”, gest care i-a cam intrigat pe ceilalţi.

— Măi băiete, înseamnă că eşti un om norocos. Faci parte dintre cei care reuşesc să cadă în cazanul cu „rahat”, completează starea de curiozitate Sică.

— Ai câştigat lozul cel mare? intervine Layos.

— Poate a spart vreo bancă, o casierie, ceva.

— La Constanţa poate sunt mai mulţi verzişori, mereu vin acolo marinari străini, port mare, ce mai, îl justifică Gelu în silă, pe când la noi bântuie, mai ales, marca germană.

Peste câteva ceasuri, când discuţiile de „afaceri” s-au terminat, după ce au mâncat de prânz, au plecat acasă, tot

cu taxiul. Intrând în casă, Costică a întrebat-o pe Ella:

— Cum facem să schimbăm nişte dolari?

— Cunosc eu o doamnă la un Shop, dar te sfătuiesc să nu-i schimbi. Mai bine îi dăm prietenilor mei să ne aducă „marfa" străină. E mai uşor de plătit cu ei decât cu leul nostru. De buzunar îţi dau eu cât stai aici.

Costică n-a răspuns în niciun fel acestei propuneri.

Au trecut, apoi, în dormitor, unde s-au băgat în pat şi au discuatt despre viitoarele afaceri, despre ei, apoi, când a venit vorba despre prietenii de la restaurantul Bega, fără o altă introducere, Costică i-a pus o întrebare care-i dădea în vileag gelozia:

— Cât am lipsit eu, te-ai „distrat" cu Gelu. Am văzut că nu se fereşte să te curteze, considerându-te a lui, chiar şi în prezenţa mea. Nu e prea mult? a spus el bosumflat.

Concubina sa l-a privit de sus cu sprâncenele ei arcuite şi acel trup strălucind de voluptate de parcă intrase satana în ea. După o clipă, cu glasul ei de fumătoare şi consumatoare de alcool, i-a aruncat nişte vorbe care l-au făcut să mocnească în el şi aşa destul de zdruncinat după faptele săvârşite în Constanţa:

— Ei, şi ce-ţi pasă!? Tu n-ai catadicsit să treci pe la mine timp de trei ani. Fac ce vreau cu trupul meu, iar tu nu ştiu ce drept crezi că poţi să ai asupra mea.

— Dreptul celui care te iubeşte! a strigat el disperat.

— Hai să fim serioşi. Mulţumeşte-te că atunci când eşti aici stai la mine, nu duci lipsă de nimic şi sunt numai a ta. Prietenii mei te ajută de fiecare dată, făcându-ţi rost de tot ce ai nevoie, te mai păsuiesc uneori şi cu banii… Cine ar mai face aşa ceva pentru un străin? Trebuie să recunoşti că pentru ei eşti un străin.

— Dar pentru tine tot un străin sunt?

— Hai să încheiem discuţia şi să ne culcăm, că este destul de târziu! a spus ea.

După câteva clipe de tăcere, Costică a întrebat:

— Despre ce aniversare vorbeau Gelu şi Sică?

— Ei, nimic, miercuri e ziua mea de naştere, iar ei se autoinvitau la mine, ca de obicei. Nu am cum să-i refuz.

— Vrei să sărbătoreşti aici?

— Da, vom sta câteva ore cu ei, apoi le dau papucii.

Marţi, Costică a plecat singur în centrul oraşului, pretextând că vrea să cumpere ziare şi o cămaşă mai bună.

A trecut pe la magazinul de bijuterii de unde a cumpărat un colier şi cercei bătuţi cu pietre nestemate şi s-a întors acasă, fără să-i spună nimic; abia cu prilejul ceremoniei, în prezenţa prietenilor, i le-a dat, fiind pentru toţi o mare surpriză.

Următoarele zile au fost monotone, iar Ella a observat că atmosfera era plictisitoare şi totodată încărcată cu ceva inexplicabil; Costică tăcea aproape tot timpul, răsfoia ziarele fără să le citească şi nu mai era atât de drăgăstos faţă de ea. Nu ştia cum să se apropie de el pentru a afla ce îl frământă, deoarece simţea că ceva serios îl preocupă şi se aştepta fie să „explodeze” în violenţă, fie să plece la Constanţa, cum a mai făcut şi altă dată.

Într-o seară, după ce au mâncat, au intrat în dormitor unde au făcut dragoste şi, simţind că este un moment prielnic pentru discuţii, l-a întrebat:

— Ce se întâmplă cu tine în ultimele zile? Te văd mereu abătut, preocupat de ceva.

— Nimic. Nu prea mai pot să mă zbengui ca altă dată.

— Asta văd şi eu, dar te întreb de ce? Mie trebuie să-mi spui, oricât de gravă ar fi situaţia. Poate te pot ajuta cu ceva, înainte de a fi prea târziu. Hai, descarcă-te!

— De ce crezi tu că am venit la tine? în afară de problema sentimentală?

— Poate pentru că ţi se făcuse dor de mine şi voiai să mă vezi? Sau poate pentru a-ţi completa „proviziile”?

— Nu. Am venit să mă ajuţi să trec graniţa.

— Ai înnebunit? Nu-ţi dai seama ce stricteţe este acum peste tot?

— Ştiu, dar trebuie, altfel…

— Tu ai făcut ceva grav, Costele. Nu cumva ai omorât un om?

— Da. Şi nu unul, ci doi.

— Nu pot să cred. Glumeşti, nu-i aşa? Te ştiu eu mai irascibil, gata să iei foc din orice, dar de aici şi până la crimă e un drum lung şi… a rămas cu fraza neterminată, fixându-şi privirea speriată pe faţa lui.

— Dacă ţii la mine, ajută-mă să trec dincolo!

— Cum să facem? Nu-mi închipui să existe vreo posibilitate. Să discut şi eu cu prietenii mei, care ştiu mai multe, dar nu văd… a bâiguit ea, după câteva minute de tăcere, cu o voce pierdută, în care se citea teamă amestecată cu uimire, continuând să facă supoziţii în gând.

— Bani am ca să plătesc pentru asta, a spus el precipitat.

— Da, dar trebuie găsit cel care să poată să te treacă, înseamnă că tu eşti căutat de poliţia din Constanţa?

— Încă nu ştiu nimic. Când am plecat de acasă nu am avut impresia că mă căutau, dar dacă au descoperit şi al doilea cadavru mă vor căuta peste tot.

Zicând acestea, Costică vedea, ca într-un film, fiecare dintre cele două victime care se prăbuşeau sub loviturile lui de cuţit.

Eliza s-a îndepărtat de el şi a început să se îmbrace cu mişcări repezi care făceau să nimerească greu hainele, cu privirea în gol, pe fereastră, unde nu vedea nimic.

— Te rog foarte mult să mă ajuţi! Nu mai pot sta în închisoare. Acolo mă simt ca o pasăre în colivie, gata să mor. În 1984, la fel mă cuprinsese o stare depresivă şi am încercat să evadez, dar am fost prins, pe câmp…

Privindu-l, faţa Elizei s-a colorat, iar pe obraji i-au apărut lacrimi, după care a izbucnit într-un plâns nervos.

— Ce ai făcut cu viaţa ta, Costele? S-a spulberat orice speranţă! a strigat ea disperată şi cutremurată de frică şi milă. Nu cred să mai existe pe lume un om mai nenorocit decât tine.

Văzând-o atât de disperată şi zbuciumată, în plânsul ei nervos, Costică s-a apropiat şi a luat-o în braţe cu tandreţe. „Ţine la mine. Ţine, deci şi la mine cineva!” îşi spunea el în gând. Era un sentiment necunoscut lui până atunci, care i-a înmuiat pentru o clipă inima, făcând să-i scape două lacrimi, care s-au prelungit pe obraji.

— Ai să mă ajuţi, nu-i aşa? a şoptit la urechea ei.

— Vom încerca tot ce se poate, a răspuns ea, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, fără să-l privească.

— Dacă reuşesc să trec şi acolo va fi bine, îţi voi scrie să vii şi tu. Bineînţeles, dacă vrei, a adăugat repede.

— Trebuie să vorbesc cât mai repede cu băieţii, poate Layos ştie o călăuză bună şi discretă, potrivită pentru asta şi să reuşim sigur, a şoptit ea, privindu-l cu teamă.

Inima îi îngheţa numai când se gândea: „Deci este un ucigaş?”. Deşi nu ştia pe cine, pentru care motive şi în ce împrejurări ucisese omul din faţa sa, pe care îl primise în patul ei cald.

După un timp revenea: „Poate nu este adevărat. Dar de ce spune singur că a ucis?” După mai multe minute de frământări interioare, Eliza a îndrăznit să spună:

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat!

— Ce pot să-ţi povestesc? N-am avut o viaţă uşoară. Mai ales după ce a murit mama mea, nimic nu a mai fost ca înainte, nici la şcoală şi nici mai târziu. Când am împlinit 18 ani, tata m-a angajat forţat la un trust de construcţii unde lucra şi el, făcându-mă muncitor la o magazie mare de scule.

Acolo n-am lucrat decât vreo şase luni deoarece m-am împrietenit cu alţii mai mari decât mine cu care am fost prins furând şi arestat de miliţie. După ce am ieşit din închisoare n-am mai lucrat nicăieri. Acolo îmi făcusem alţi prieteni cu care am dat o spargere a unui depozit de blănuri şi alte obiecte de îmbrăcăminte şi, după un timp, iar am fost trimis în închisoare, de data aceasta pentru şase ani, dar am scăpat cu libertatea condiţionată la sfârşitul lunii aprilie, anul acesta. Acum înţelegi de ce nu

te-am putut vizita atâta vreme?

— Toate le înţeleg, numai de ce ai făcut crimele, nu.

— Când am furat hainele şi blănurile, le-am ascuns într-o grotă din cariera de piatră aflată aproape de Constanţa şi de acolo, împreună cu ceilalţi, luam obiecte şi vindeam ca să avem de cheltuială, până când ne-a arestat miliţia; când ne-am întors din penitenciar, eu am schimbat locul unde depozitasem bunurile şi o mare parte le-am vândut.

— Bine, dar de ce trebuia să-i omori pe ceilalţi? a insistat

Eliza.

— Aşteaptă! Primul dintre cei cu care făcusem furtul, mi-a cerut să ne întâlnim şi să mergem la „depozit”.

Acolo a văzut şi el că bunurile nu mai există, iar eu am negat că ştiu ce s-a întâmplat. La a doua întâlnire cu el, după ce am consumat ceva la o cârciumă, mi-a cerut bani şi mi-a spus în faţă că nu crede varianta cu descoperirea locului de către altcineva, învinuindu-mă direct că i-am păcălit. Am tăgăduit, dar el a insistat să-i dau cel puţin o sumă de bani, că a găsit o fată şi vrea să-şi facă şi el un rost. Când am ieşit din local, omul a început să vorbească tare, iar în final m-a ameninţat că dacă nu-i dau partea lui mă denunţă la miliţie. La auzul ameninţărilor lui, mintea mi s-a tulburat, ajutat şi de alcoolul consumat, am scos cuţitul şi l-am ucis, apoi am dispărut.

— Şi al doilea? spuneai că sunt doi morţi!?

— După această faptă nu mai ieşeam din casă decât până la magazinul alimentar, ferindu-mă de ochii indiscreţi. Nu răspundeam niciodată când suna soneria de la intrare.

Într-o seară, pe data de 8 octombrie, a sunat cineva şi a deschis tata. Vocea a întrebat de mine şi l-am recunoscut pe alt „prieten” din închisoare. Acesta se liberase cu vreo cinci luni în urma mea, deoarece avusese nişte rapoarte făcute de gardieni pentru comportare necorespunzătoare şi a fost respins de comisia de liberare

condiţionată. Am mers la uşă şi l-am invitat în casă.

Din discuţiile cu el, am înţeles că nu are bani şi nici unde să locuiască. L-am reţinut la moi în apartament până când îşi va găsi o gazdă şi un loc de muncă. După câteva zile, după ce am băut ceva, tipul mi-a cerut să-i dau 10.000 lei, dar i-am spus că nu am, i-am repetat şi lui povestea de la carieră şi atunci a explodat: „Dacă nu-mi dai partea mea, te denunţ la miliţie! „şi a înşirat tot felul de baliverne de-ale lui. „Dar ţi-am spus că nu am de unde să ţi-i dau”. „Ăsta este ultimul tău cuvânt? Atunci află că le spun tot şi faptul că tu l-ai omorât pe Proca la popasul Cişmea”.

Nu ştiam de unde aflase de Proca, dar ameninţarea lui fusese suficientă să-mi aducă în memorie coşmarul puşcăriei din care abia scăpasem. Atunci s-a produs inevitabilul: l-am omorât şi pe el. Asta este toată povestea.

…Teama din sufletul Ellei creştea tot mai mult şi nu ştia cum să procedeze cu el. „Dacă…? dar nu se poate, pe mine mă iubeşte păcătosul”, îi umblau prin minte gândurile, fugărindu-se.

— Şi cât timp ai lucrat după ce ai venit din penitenciar? l-a întrebat ea.

— După liberare n-am mai lucrat nicăieri. O vreme am vândut o parte din obiectele din „grotă” despre care ţi-am povestit, iar restul timpului am stat msi mult în casă. De două ori am fost la un şpriţ cu „prietenii”, dar asta în prima lună, apoi am hibernat în apartament.

Văzând că nu am de gând să-mi caut serviciu, tata m-a lăsat în pace. Câteodată, când ne întâlneam seara să mâncăm, mă mai întreba: „De ce nu vrei să munceşti? Ce ai de gând, măi, băiete, să faci în viaţă?”, dar eu nu-i mai răspundeam.

Acum cred că a aflat şi el răspunsul. Am să găsesc, sper, o cale de scăpare pentru a evita să mă întorc în penitenciar. Asta dacă mă ajuţi tu, a spus Costică, privind-o cu o figură rugătoare.

Eliza trece lângă noptiera pe care se găsea telefonul şi formează un număr, iar când abonatul răspunde, se

prezintă şi spune scurt: „Vreau să ne întâlnim toţi astăzi pe la ora şaptesprezece. Aveţi vreo treabă? Da, foarte urgent. Da, atunci aşa rămâne. La revedere!”

Se întoarce spre Costică şi îi spune direct:

— Dacă îţi cere 300 – 500 de dolari, să nu te tocmeşti.

— Nu. Dar să fie sigur că reuşim. Te rog şi eu un lucru.

— Spune!

— Nu le spui lor adevărul pe care ţi l-am povestit. Ar fi bine ca ei să ştie că doresc să merg la lucru în Iugoslavia.

— Pe ăşti nu-i interesează decât banii. Nu avem nici noi vreun interes ca să le spunem ce s-a întâmplat.

…La ora stabilită a venit un TAXI trimis de Layoş, care i-a dus pe Costică şi Eliza la restaunrantul Bega, unde i-au întâlnit pe Gelu, Lazăr şi Layoş, iar în faţa unui pahar de cognac, făceau planul în vederea trecerii peste frontieră a lui Pavel, (când i-a reperat Şony, speriat că-i pierduse).

— Eu am un om care te poate trece, dar trebuie să aşteptăm ca el să-şi ia toate măsurile de siguranţă, adică cine e de serviciu de la pichetul de grăniceri la ora când va trece, dacă nu este furtună pe Dunăre şi altele; fiecare ştie ce şi cum trebuie să lucreze, a spus Layoş.

— Poate are barcă cu motor omul tău? se interesează Costică.

— De ce vrei să fie cu motor?

— Să treacă repede şi să nu i se întâmple ceva. Cum să vă spun… eu ştiu să înot la mare, dar în apă curgătoare cum este Dunărea, nu mă pot încumeta.

— Barca cu motor este periculoasă, prietene. Face mult zgomot şi te prind grănicerii imediat. Dacă nu tragi la mal când te somează ei, pârâie de grabă automatul. Face zgomot şi aceea cu vâsle, dar mai puţin şi zgomotul produs de vâsle când se lovesc de marginea bărcii poate fi acoperit de vuietul produs de curgerea apei şi vântul care suflă în ramurile copacilor de pe mal.

— Care-i preţul? întreabă, scurt, Costică.

— 250, vine răspunsul lui Layoş. Dolar, precizează el.

— E bine. Când afli toate datele, suni să ne întâlnim din nou, aici sau unde crezi că este mai bine.

— Acum, nu te superi că te întreb: de ce vrei să pleci?

— Vreau să lucrez la ei vreun an de zile şi să-mi cumpăr o casă în Constanţa, a minţit el, privindu-i cu un aer triumfător pe fiecare.

…După acea întâlnire care îmi redase speranţa în libertate, am plecat de la restaurant cu un TAXI, iar peste nicio jumătate de oră, o bătaie în uşă, urmată de intrarea celor doi ofiţeri de miliţie, au năruit complet toate planurile, a continuat povestea sa Costică Pavel.

— Semnează declaraţia, dar te rog s-o citeşti cu atenţie, mai întâi.

— O semnez. Ce s-o mai citesc? Ştiu pe dinafară ce scrie.

— Pentru astăzi ajunge! a hotărât procurorul. Vă rog să-l conduceţi în camera de arest! s-a adresat el subofiţerului care-l însoţea.

După ce a fost scos din încăpere şi a rămas singur cu Biţu şi maiorul Badea de la cercetarea penală, procurorul, care fusese impresionat de povestea criminalului, a spus cu vocea omului care se miră:

— Auzi, domnule, câte i-au trăsnit prin cap! Dacă mai întârziaţi câteva zile, îl scăpăm în Iugoslavia şi de acolo în Occident.

— Ştiam tot ce a povestit el, mai puţin peripeţiile petrecute pe tren, a intervenit Biţu, dar trebuiau confirmate şi de el, pentru a nu mai lăsa loc de interpretări.

— Acum ar fi bine să se întocmească Ordonanţa de expertiză psihiatrică şi să hotărâm când să-i trimitem la Comisia de la Bucureşti.

— Consideraţi necesară şi expertizarea psihiatrică a lui Aristide Pavel? a întrebat Biţu.

— Da. Nu este şi el complice la faptă?

— Gradul lor de participare la faptă este mult diferit. Fără a-i căuta o scuză tatălui în situaţia dată, putem avea în vedere împrejurările şi starea lui în faţa faptului împlinit, la care să nu uităm să adăugăm sentimentul de părinte, care l-ar fi putut îndemna să-l ajute să ascundă crima. Desigur, răspunderea lui Aristide Pavel există şi ea constă în complicitate la hăcuirea şi ascunderea cadavrului victimei, iar mai apoi tăinuirea acestor fapte, dar crimele propriu-zise au fost săvârşite exclusiv de Constantin Pavel, acţionând cu sânge rece în fiecare caz în parte, pentru motivele cunoscute.

— Înţeleg că dumneata sugerezi să-l trimitem la Comisia de expertiză psihiatrică de la Bucureşti numai pe fiu nu şi pe tatăl său?

— Da, pentru că numai acţiunile sale trebuie explicate ştiinţific. Mă îndoiesc că Costică Pavel ar suferi de vreo boală mintală, dar ne trebuie certitudini care nu ne pot veni decât de la acea comisie.

— Întocmiţi Ordonanţa de expertiză medicală şi să fie trimis la Comisie, apoi să definitivăm dosarul şi să ne pregătim de proces! a spus, cu convingere Condulimazi.

După plecarea procurorului, Jarnea a bătut la uşa biroului lui Biţu şi a intrat, având o faţă pe care se citeau multe întrebări.

Biţu aranja piesele din dosar, mirat la rândul lui de grosimea acestuia.

— Prin conexarea celor două crime, dosarul nostru a devenit foarte voluminos, încât cu greutate mai poate fi manevrat până când îl vom înainta la Procuratură, a spus Biţu, fără să privească la noul venit.

— Să trăiţi, şefii! a salutat Jarnea. Dacă mai adăugăm şi o expertiză medicală, referatul de terminare a urmăririi penale şi cutia cu corpurile delicte, va concura cu dosarele întocmite pentru criminalii de la Nürnberg, a spus, în glumă, acesta.

— Mai avem ceva de lucrat la el. Cred că îl vei însoţi

pe Costică Pavel la Bucureşti pentru a fi examinat de Comisia de expertiză medicală.

— Merg, numai să terminăm odată cu el. Când trebuie să plec?

— Mâine de dimineaţă. Te însoţeşte Timaru.

— Cum a decurs audierea celor doi Pavel?

— Mai întâi am discutat cu tatăl care ne-a spus o parte din fapte, de care avea el cunoştinţă, apoi am avut surpriza să-i ascultăm declaraţia lui Costică, o adevărată „destăinuire”, cu lux de amănunte, confirmând, în totalitate probele, dar şi ipotezele noastre. Şi-a dat seama că nu mai are nicio şansă de scăpare şi a devenit brusc cooperant; la schimbarea comportamentului lui cred că a contribuit faptul că şi tatăl său aste arestat, probabil şi consultarea sa cu avocatul Niţescu, care-l apără şi i-o fi adus la cunoştinţă probele şi ce consecinţe îl aşteaptă. Vrea să-şi mai uşureze situaţia.

— Credeţi că are vreo şansă să scape de pedeapsa cu moartea?

— Asta numai la proces vom afla.

— Ar fi bine să se organizeze un proces la care să poată participa un public numeros, a spus Jarnea.

— Vom discuta acest aspect cu procurorul şi cu preşedintele Tribunalul! Judeţean, iar dacă sunt de acord, vom transmite ştirea ziarelor locale. Cel mai bun loc ar fi sala mare a Casei de Cultură a Sindicatelor.

De aici în continuare voi face numai câteva spicuiri din documentele care au fost întocmite, precum şi din desfăşurarea procesului, din dorinţa de a nu-l plictisi pe cititor. Consider că acesta nu este interesat de problemele tehnice care însoţesc expertizele medicale, audierile minuţioase la care recurg în mod curent judecătorii, rechizitoriile kilometrice ale procurorilor şi pledoariile ample, pline de exemple din practica judiciară, enunţări de personalităţi celebre, însuşirea articolelor din codurile penal sau de procedură penală etc. care produc stupoare, ilaritate sau strigăte de „Bravo!”, însoţite de aplauze, după

caz.

…Echipa de cercetare a Miliţiei, în baza art. 116 şi 117 Cod procedură penală, a întocmit Ordonanţa de expertiză medicală prin care a cerut comisiei să răspundă la următoarele întrebări:

1. Dacă învinuitul prezintă maladii cu caracter psihic de natură să-i afecteze discernământul? Care sunt acestea şi cum se manifestă?

2. Dacă în raport de comportarea sa se evidenţiază vreo boală cu caracter psihic care-i afectează starea de conştiinţă?

3. Dacă învinuitul a avut discernământ în momentul săvârşirii infracţiunilor?

4. Dacă în situaţia lui se impun măsuri cu caracter medical, în ce scop şi unde anume?

Ordonanţa a fost însoţită de o adresă şi un raport amănunţit privind persoana criminalului şi istoricul celor două fapte săvârşite de către acesta.

Comisia medicală a procedat la examinarea criminalului sub toate aspectele, începând de la discuţiile ample cu acesta, encefalograma, apoi analiza de laborator a lichidului cefalorahidian. Această din urmă operaţiune l-a impresionat pe Jarnea care, întors din misiune la Constanţa a povestit cam astfel: „Costică al nostru a fost aşezat pe un scaun, medicul i-a flexat capul în faţă pe torace şi i-a înfipt acul seringii în spaţiul intervertebral subcervical de unde i-a extras lichid cefalo-rahidian. Mâna care executa acea operaţie acţiona cu atâta siguranţă şi precizie că m-a uimit. După ce a scos acul seringii, a tamponat locul cu vata îmbibată în dezinfectant, apoi s-a îndepărtat, trecând în cabinetul alăturat”.

Răspunsul comisiei medicale, dat în baza art. 123 Cod procedură penală, a fost primit în următoarele două săptămâni şi consta în următoarele:

Comisia de expertiză psihiatrică formată din specialişti din cadrul Institutului Medico-legal „Mina Minovici” şi Spitalul nr. 9 (se arată numele, prenumele şi

specialitatea fiecărui participant în cadrul acesteia) am procedat la examinarea complexă a numitului Pavel Constantin (se trec datele de identificare şi faptele comise), iar pe baza explorării funcţionale şi văzând istoricul vieţii sale în familie, societate şi în perioada detenţiei, am ajuns la următoarele concluzii:

Subiectul s-a prezentat într-o ţinută relativ îngrijită, discuţiile cu el şi contactul psihic s-a stabilit fără dificultăţi. Acesta apare orientat în timp şi spaţiu, se arată calm, zâmbeşte ironic la unele întrebări; are un timbru clar, o atenţie şi o concentrare a memoriei bune, un vocabular coerent, dar presărat cu un jargon puţin golănesc; uneori prezintă o indiferenţă aproape totală, iar comportarea în acele momente sugerează a avea o fractură de personalitate şi o totală absenţă a sentimentului de culpabilitate sau părere de rău.

Are şi tendinţa să-şi impună ideile, nu suportă să nu i se dea dreptate în problemele în care se dovedeşte contrariul, caz în care devine agresiv în gesturi şi exprimare, gata de atac în orice împrejurare. Nu participă la glume şi, mai ales, nu suportă să fie el ţinta unor glume. La el pare total absent sentimentul de iubire, de aceea suprimă cu uşurinţă pe oricine ar constitui o piedică în calea lui.

Studii: 7 clase + 2 profesionale, iar antecedente patologice – susţine el – nu are.

Analizele medicale sunt bune, numai electroencefalograma evidenţiază unele semne ale suferinţei lui cerebrale, fără modificări esenţiale, poate datorită gândului la pedeapsa care îl aşteaptă.

Totuşi, în timpul investigaţiilor analizelor şi examenului psihiatric nu s-au evidenţiat tulburări de tip psihiatric, dar există unele semne de sadism, agresivitate şi cruzime.

De asemenea, pe tot parcursul examinării sale nu s-au semnalat simptome ale unor boli organice cerebrale şi nici semne de impregnare alcoolică cronică.

Este sănătos din punct de vedere clinic şi apt să execute orice muncă. Nu este necesară internarea lui într-o clinică medicală.

În concluzie:

În urma examenelor psihice şi neurologice, precum şi pe baza explorărilor funcţionale efectuate asupra învinuitului Pavel Constantin, cu datele menţionate mai sus, comisia a constatat că nu au fost evidenţiate maladii cu caracter psihic de natură să-i afecteze, în mod direct, discernământul. Acesta este apt să aprecieze conţinutul şi consecinţele faptelor ce i se reţin în sarcină în calitate de învinuit. Fondul său psihic impulsiv explică modul de săvârşire a celor două crime, într-o împrejurare în care starea sa de tensiune afectivă a fost crescută, însă a fost în stare totală de conştienţă.

Menţionăm că subiectul este sănătos clinic şi apt să execute orice muncă, nefiind necesară internarea sa într-o clinică medicală de specialitate, deoarece aceasta nu se justifică.

Membrii comisiei (semnături)

Între timp echipa de cercetare penală a miliţiei le-a prezentat materialul de urmărire penală celor doi coinculpaţi, aceştia neavând obiecţiuni, însă, Aristide Pavel a cerut să se consemneze că el nu a avut cunoştinţă de prima crimă comisă de fiul său, ceea ce s-a şi făcut în procesul-verbal de prezentare a materialului printr-o formulare proprie solicitată de către acesta.

Dosarul a fost trimis procurorului cu adresă şi referat de terminarea urmăririi penale, în conformitate cu prevederile art. 259 şi 260 Cod procedură penală, iar procurorul a întocmit rechizitoriul, înaintându-l Tribunalului Judeţean Constanţa, competent să judece faptele din dosarul respectiv.

CAP. IV – PROCESUL

Tribunalul Judeţean Constanţa, primind dosarul însoţit de rechizitoriul procurorului constată că judecarea faptelor este de competenţa sa şi stabileşte termenul de

judecată dispunând citarea părţilor. La termenul stabilit a fost format şi completul de judecată, care s-a deplasat la sala Casei de Cultură a Sindicatelor, unde a avut loc judecata.

Sala era arhiplină, iar pe sală şi afară se aflau mai multe persoane care au ascultat desfăşurarea procesului la difuzoarele instalate pe pereţii exteriori sau pe stâlpii de curent electric. Erau acte antisociale destul de grave, iar persoanele veniseră să-şi exprime indignarea faţă de cei care le-au săvârşit; pentru asigurarea ord ine i fuseseră mobilizaţi peste 35 de cadre de miliţie, inclusiv pentru dirijarea circulaţiei pe principalele artere din zonă. Pentru evitarea incidentelor, cei doi inculpaţi au fost aduşi în sală printr-o intrare separată din partea opusă a clădirii.

Completul de judecată format din: Marin Voicu – preşedinte şi Istrate Elena şi Teodor Petrescu – membrii, a luat loc la masa de şedinţă, grefierul în stânga sa, apoi procurorul şi avocatul, în spatele cărora erau dispuşi martorii şi celelalte părţi; cei doi inculpaţi stăteau în boxa din dreapta completului de judecată.

După ce a anunţat obiectul şedinţei de judecată, preşedintele completului a dat cuvântul grefierului, care a făcut apelul părţilor citate, constatând că sunt prezente, apoi a dispus ca acesta să dea citire actului de sesizare a instanţei. Explică, apoi, inculpaţilor în ce a constat învinuirea ce li se aduce, lămurindu-i că au dreptul să pună întrebări părţilor şi să răspundă la întrebările acestora.

S-a trecut la ascultarea, pe rând, a celor doi inculpaţi, lăsându-i să spună fiecare tot ce ştia despre fapte, după care li s-au pus întrebări lămuritoare atât de judecători, cât şi de procuror, de celelalte părţi, inclusiv de către apărătorul lor desemneat din oficiu. La terminarea cercetării judecătoreşti, preşedintele completului de judecată întreabă părţile dacă au de ridicat excepţii, dacă au obiecţiuni sau au de propus noi probe.

Constatând că nu sunt probleme, iar procedura a fost îndeplinită, preşedintele completului de judecată declară

cauza în stare de judecată şi încep dezbaterile în fond.

Au fost analizate probele, audiaţi martorii şi părţile. Cu acest prilej, inculpaţii Pavel au recunoscut faptele în totalitatea lor, Constantin Pavel a explicat fiecare faptă cu lux de amănunte, dând lămuriri şi făcând precizări ori de câte ori s-au cerut.

În timpul în care erau audiaţi martorii, cei doi inculpaţi stăteau în boxă cu capetele plecate, pe care le ridicau din când în când, îndreptându-şi privirile spre completul de judecată sau spre public.

La rândul său, preşedintele completului de judecată privea spre ei în boxă şi nu-i venea să creadă că are în faţa sa doi indivizi care au fost capabili de astfel de fapte dure, asemenea canibalilor din junglele uitate de lume. Îl îndârjea mult nepăsarea cu care privea Pavel Constantin asemenea fapte, pe a cărui faţă se citea lipsa căinţei.

Primind cuvântul, procurorul şi-a prezentat în întregime rechizitoriul, arătând în detaliu toate faptele şi împrejurările în care acestea au fost comise, precum şi gradul de participare al fiecăruia la săvârşirea lor.

În expunerea sa a pus un accent deosebit pe faptul că Pavel Constantin este recidivist, iar comportarea lui în penitenciar a fost necorespunzătoare, irascibilă, fiind un real pericol social care trebuie înlăturat din societate.

După ce a expus faptele pe care le-a calificat omoruri, conform art. 174 Cod penal, combinat cu art. 175 alin 1 lit. h Cod penal, art. 176 alin. 1 lit. a şi e Cod penal, acesta a explicat astfel: omorul calificat săvârşit asupra celor două victime, respectiv Proca Ion şi Mihai Vasile, pentru a ascunde săvârşirea altor infracţiuni, pedepsite cu moartea de legea penală a R.S.R. De asemenea inculpatul Pavel Constantin se face vinovat şi de săvârşirea infracţiunii de tăinuire în paguba avutului obştesc, conform art. 234 Cod penal.

Dat fiind că acesta a beneficiat de liberare condiţionată, solicită instanţei să-i adauge la pedeapsă şi cele 511 zile rămase de executat din pedeapsa anterioară,

conform art. 450 Cod procedură penală.

Inculpatul Aristide Pavel a săvârşit infracţiunile de tăinuire şi favorizare a infractorului, fapte prevăzute şi pedepsite de art. 173 Cod penal combinat cu art. 264 Cod penal.

Apărătorul, în replică, încearcă să obţină circumstanţe atenuante pentru clienţii săi, susţinând că ambele crime au fost săvârşite sub efectul nefast al băuturilor alcoolice şi ameninţărilor la care a fost supus Pavel Constantin.

În ceea ce priveşte tăinuirea şi favorizarea de care se face vinovat tatăl acestuia, Pavel Aristide, îl consideră un comportament firesc pentru orice părinte care încearcă, pe orice cale, să-şi apere copilul de consecinţele unor fapte, în speţa noastră, de pedeapsa cu moartea pe care o prevedea legea penală.

Dacă în timpul cât a vorbit procurorul, publicul a exclamat: „Bravo! Aoleu! Of! Hii!”, urmate apoi de clipe de linişte totală şi ascultare, când a vorbit avocatul apărării, acelaşi public se manifesta gălăgios, oamenii discutând între ei: „Cât sadism la ei, domnule! De ce l-au ciopârţit aşa? Şi avocatul caută să-i găsească scuze”. „Păi, aşa sunt toţi avocaţii, domnule! Ca şi preoţii, ei câştigă şi de la vii şi de la morţi”.

În acel timp, avocatul depăna o serie de fapte, folosind denumiri medicale şi de neuropsihiatrie pe care le diseca cu migală. Deşi vocile din sală îl dezaprobă, el s-a aşezat liniştit pe scaun, fiind destul de obişnuit cu astfel de reacţii din public.

După ce au fost soluţionate toate problemele legate de răspunderile civile şi cheltuielile de judecată, i s-a dat din nou cuvântul procurorului de şedinţă, Dumitru Condulimazi, care a spus:

„Onorată instanţă şi onorat auditoriu! Dezbaterile din şedinţa de judecată desfăşurată în cauza privindu-i pe inculpaţii Pavel Constantin şi Pavel Aristide se apropie de sfârşit.

Toate dovezile şi materialele examinate şi analizate pe parcursul acestui proces atestă vinovăţia lor fără dubii, iar faptele nu pot fi tăgăduite.

Judecarea acestor fapte a fost aşteptată cu viu interes de locuitorii urbei noastre, faptele prezentate aici fiind săvârşite de autorii lor cu multă cruzime. Trebuie să spun că sunt fapte deosebit de grave atât prin consecinţele lor directe asupra victimelor, dar şi prin panica şi starea de îngrijorare şi nelinişte semănată în rândul cetăţenilor. Inculpaţii au acţionat în mod conştient, deliberat, cu sadism şi cruzime, prezentând un deosebit pericol social, motive pentru care, în numele legii penale a R.S.R., solicit instanţei să pronunţe pedeapsa cu moartea împotriva autorului principal al celor două crime şi o pedeapsă între 3 şi 10 ani pentru favorizatorul şi tăinuitorul său, Pavel Arisitäe”.

Auzind toate acestea, auditorul s-a emoţionat profund, sala fiind străbătută de un murmur prelung.

Procurorul s-a aşezat pe scaunul său, şi-a scos batista din buzunar şi şi-a tamponat fruntea şi grumazul, care-i asudaseră în timpul prezentării susţinerilor sale în legătură cu cauzele aflate în dezbatere.

În final li s-a dat cuvântul celor doi coinculpaţi.

Aristide Pavel – tatăl – şi-a recunoscut faptele, însă a solicitatelementă din partea Instanţei, motivându-şi calitatea lui de părinte care l-a împiedicat să denunţe făptuitorul;

Constantin Pavel s-a ridicat în picioare, şi-a rotit privirile peste auditoriul din sală, după care s-a întors spre completul de judecată, spunând doar atât: „Asta este! Sunt vinovat de toate câte s-au spus aici. Deşi îmi pare rău, nu puteam face altfel. Acum nu mai pot face nimic, îmi merit pedeapsa”. A lăsat apoi privirea în podea şi s-a aşezat.

Completul de judecată s-a retras pentru deliberări, iar după aproape o oră a revenit în sală şi preşedintele completului a citit dispozitivul hotărârii cu precizarea articolelor din lege pentru fiecare faptă, pedepsind pe

Pavel Constantin cu moartea, iar pe Pavel Aristide cu închisoarea pe zece ani de zile cu executare în penitenciarul Poarta Albă.

Cu recurs în 10 zile, se menţiona în finalul acestei hotărâri.

La auzul sentinţei, un murmur prelung a străbătut sala de judecată, apoi acesta s-a amestecat cu alte zgomote venite de la scârţâitul scaunelor şi voci, care însoţeau pe cei ce părăseau sala.

Avocatul s-a apropiat de cei doi coinculpaţi pentru a stabili modalităţile formulării recursului, intenţionând să câştige timp pentru introducerea lui, dar s-a lovit de împotrivirea vehementă a lui Pavel Constantin care era tare nervos şi a răspuns tare: „Lasă-mă, domnule, în pace! Nu mai este nevoie de niciun recurs, trebuie să mor şi gata!”

Pavel Aristide a încuviinţat ca avocatul să facă cele necesare pentru introducerea recursului, dar cu o voce pierdută, parcă temându-se de reacţia fiului său.

Avocatul a continuat să le explice că pedeapsa cu moartea este o reminiscenţă din epocile trecute în care osânda era considerată ca o simplă mutare a sufletului de pe Pământ în cer, dar pentru aceasta trebuie să crezi în supravieţuirea spiritului, întrucât cadavrul, leşul omului, nu va şti niciodată că a fost condamnat la moarte.

Printre amplele lui explicaţii, avocatul le-a spus să aibă încredere în el şi să accepte să introducă recursul, deoarece, dacă va fi condamnat la oricare altă pedeapsă, cât trăieşte mai există speranţa vreunei amnistii sau graţieri şi este cu totul altceva.

După lungi discuţii, cei doi au acceptat să facă recurs şi aşteptau o nouă şedinţă de judecată, cu speranţa că situaţia lor se va schimba.

Sfârşit

Constanţa

11.03.1998

CUPRINS

PARTEA I O CRIMĂ SĂVÂRŞITĂ ÎN VĂZUL LUMII.
POPAS „CIŞMEA”.
CAP I INFRACTORUL DISPARE ŞI NIMENI NU-L CUNOAŞTE 8
CAP. ÎI DIN NOU ALERTĂ LA MILIŢIE. ALTĂ CRIMĂ... 50
PARTEA A II-A CRIMINALUL A FOST IDENTIFICAT, DAR NU PRINS
CAP. I – CĂUTAREA LUI ÎN BÂRLOGUL DIN TIMIŞOARA 112
CAP. ÎI CERCETAREA CELOR DOUĂ CRIME 132
CAP. III – CRIMINALUL FACE DESTĂINUIRI COMPLETE 159
CAP. IV – PROCESUL 186